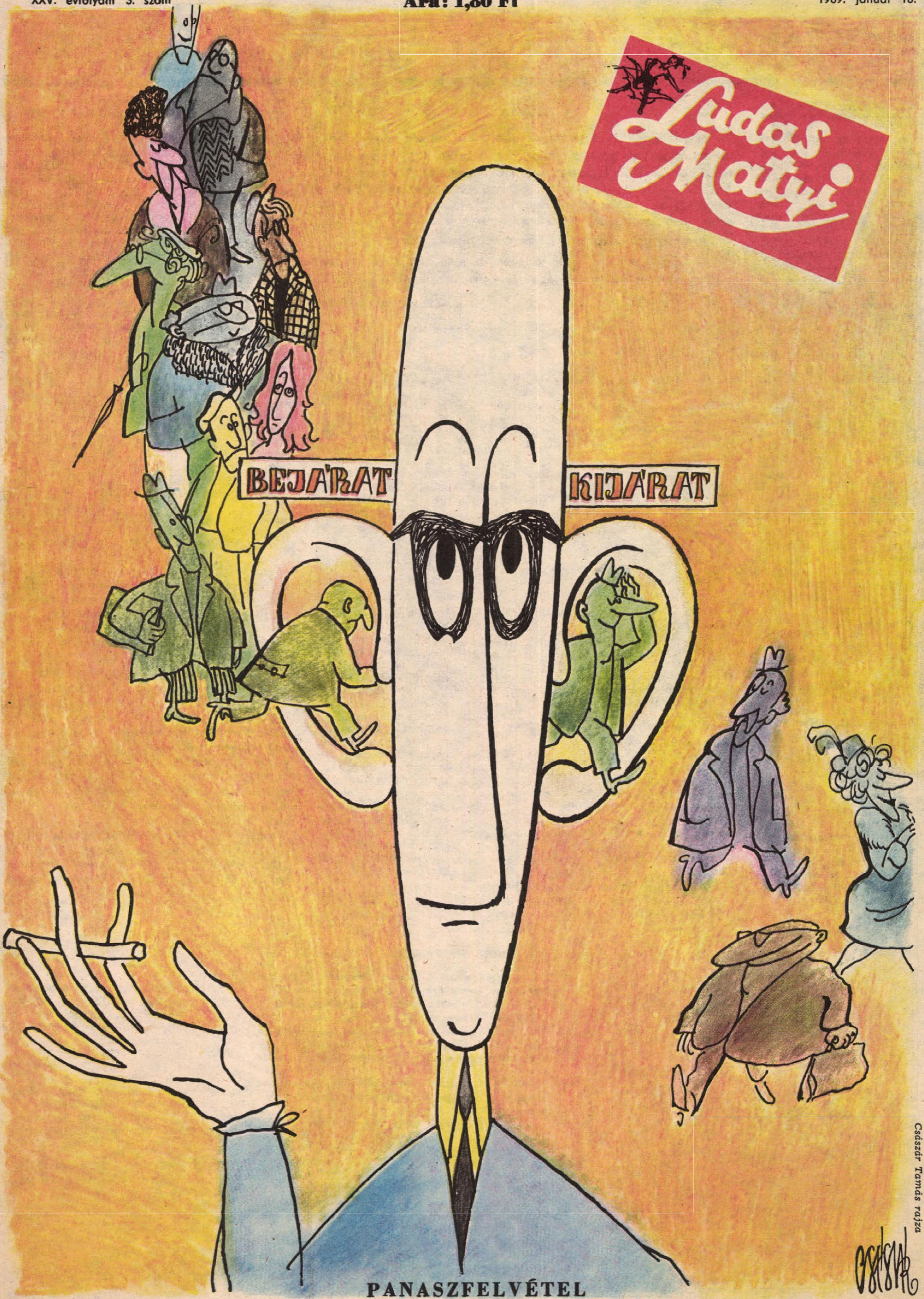
XXV. évfolyam 3. szám Ára: 1,80 Ft 1969. január 16.

Császár Tamás rajza

PANASZFELVÉTEL

KEDVES LUDAS!

SZENZÁCIÓS PRODUKCIÓ

Az éjszakai mulatók néhány törzsvendégétől meglepődve értesültem, hogy ma már a sztriptíz-számok sem vonzanak mindig telt házat. Vajon miért? A napokban rádöbbentem a rejtély megoldására: kötelező fogyasztás és belépődíj nélkül is láthat sztriptízt az érdeklődő. Csak el kell látogatnia az V., Kossuth Lajos utca 18. szám alatti „Aranypók” kötöttáru és fehérnemű üzletbe. A próbafülkét, ahol a t. vevő felpróbálhatja a kiválasztott holmit, mindössze egy len-

ge függöny választja el a kíváncsi tekintetek elől. Ha az eladó beviszi a felpróbálandó árut, elhúzza a függönyt: ezért ácsorognak a férfivásárlók szívesen ebben a boltban. Mindig van valami látnivaló…

Egyébként jómagam is szép közönség előtt mutattam be egy vetkőzőszámot a Rákóczi út 57/b. alatti „Erkel” férfiruhaüzletben, ahová egy öltönyvásárlás céljából tértem be. A próbafülke szintén csak egy függönnyel van elválasztva a nagyforgalmú üzleti résztől, és a próbafülke mögött található a raktár, s a dolgozók melegedőhelye. Az eladók percenként átmennek ezen a fülkén minek folytán jelentős közönségsikert értem el a vásárlók előtt bemutatott sztriptíz-számommal. Még néhány öltönyvásárlás és európai turnéra indulhatok művészi produkcióimmal.

G. Sz.

LELTÁR

Már megszoktuk, hogy január első napjaiban sok helyen „Leltár miatt zárva!” szövegű felirat fogad bennünket. Mégis meglepődtünk, amikor értesítést kaptunk a gyömrői Pázmány utcai óvodából, hogy január 2-án leltár miatt zárva tartanak. Mit lehet vajon egy álló napon át leltározni egy óvodában, s miért zavarná ezt a „nagy fontosságú” munkát a gyerekek jelenléte?

A hír csupán iskoláskorú fiamat villanyozta fel:

— Apu — mondta —, de jó lenne, ha a suliban is bevezetnék a leltározást, és emiatt legalább egy hétre becsuknák!

Egy meglepődött szülő

TIVOLI

Nyolcéves fiam elektromos tivoli játékot kért ajándékul. Szegeden három boltban is kísérletet tettem, hogy megvásároljam. Az első helyen közölték velem: a jelenlegi öt példány mindegyike rossz. Az Állami Áruházban is hasonló választ kaptam.

A Kárász utcai játéküzletben kilenc példányt próbált ki két eladó, a jelenlevő vásárlók vegyes véleménynyilvánítása közepette, közel másfél órán keresztül. Egyik sem működött.

A kérdéses játék minden üzlet kirakatában látható, így nagyon nehéz volt megmagyarázni a fiamnak, miért nem kaphatott belőle egyet?!

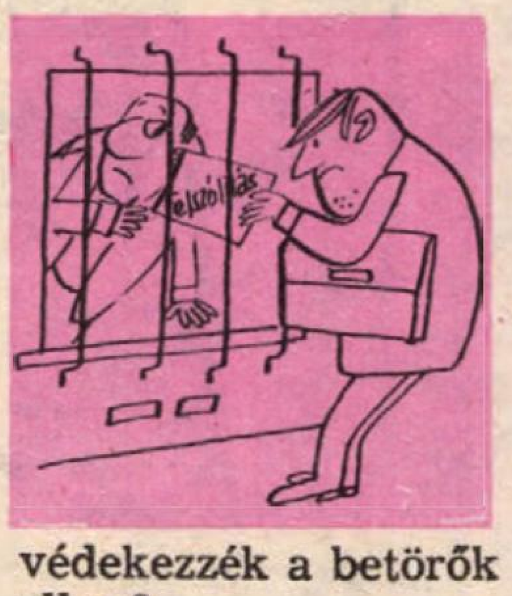
Szűcs Márton
Szeged, Lajta u. 3.

RÁCSOS ÜGY

A IX. kerületi Ingatlankezelő Vállalat IX/9. sz. házkezelősége felszólított, hogy 1969. I. 31-ig a lakásom bejárati ajtajáról a rácsot szereljem le saját kezűleg, vagy pedig megtartására kérjek engedélyt.

Öt évvel ezelőtt költöztem ide a József Attila lakótelepre, s biztonsági okokból szereltem fel rácsot a bejárati ajtó eléggé nagyméretű ablakára. Ez a felszólítás most több kérdést ébresztett bennem:

1. Valóban léteznek olyan rendeletek, amelyek megtiltják a lakosság számára, hogy — általában elfogadott módon! — védekezzék a betörők ellen?

2. Ha a rács fenntartható, akkor, ha a lakó engedélyt kér, s nyilván kap is, mert különben nem helyezték volna kilátásba, akkor öt év után miért nem veszi a házkezelőség egyszerűen tudomásul a rács létezését?

3. Úgy vélem, hogy az építők mulasztást követtek el, amikor a bejárati ajtó ablakára nem szereltek fel biztonsági rácsot, valamennyi lakásban. Utólag a Házkezelőség árusított a gondnokok útján ilyeneket, eléggé drágán. Vajon a rácsot helyettük felszerelő lakóknak nem inkább köszönet járna?

Dr. Groimusz Vince
Bp., IX.
Aranyvirág sétány 5.

ABONYI MORZSÁK

Nagyon vendégmarasztaló hely Abony. Nemcsak a vendéglátó helybeliek marasztalják szíves szóval az odatévedt vendéget — hanem a feneketlen sár is. A község járdáinak hossza kb. 180 kilométer, de szilárd burkolatú járda mindössze 20 kilométeren van.

*

Mikor az abonyiak világhíressége: Varga János olimpiai bajnok először ment birkózni, az edző rászólt: *„Hozz egy írást az apádtól, hogy engedélyezi a birkózást!”* Varga másnap vitte az írást, amely így szólt: *„Alulírott engedélyezem, hogy a fiam birkózóbajnok lehessen.”*

A vasúti váróterem olyan mint máshol. A különbség talán csak annyi, hogy a kályha hideg és magán viseli a legutóbbi festés nyomait. Pedig, ahogy a falakat elnézi az ember, nem is mostanában lehetett ott festés…

*

A téglagyár évenként 18 millió téglát éget. Ebből 3 millió marad helyben, a többit „exportálják” az ország különböző részeibe. Ugyanakkor Abonyba az ország más részeiből hoznak még évente 2—3 millió téglát. Előfordult már olyan is, hogy Pestről jött vissza Abonyba a valaha helyben gyártott tégla.

Gy. S.

PONTATLAN A NYILVÁNTARTÁS!

Volt valaha egy motorkerékpárom, a KD 15—04 rendszámra hallgatott. Mikor még használtam, 1968. év első felében, annak rendje és módja szerint kifizettem az egész évi „kötelező szavatossági biztosítását”, amit egy szabályos, erre a célra rendszeresített kartonlapocska igazolt.

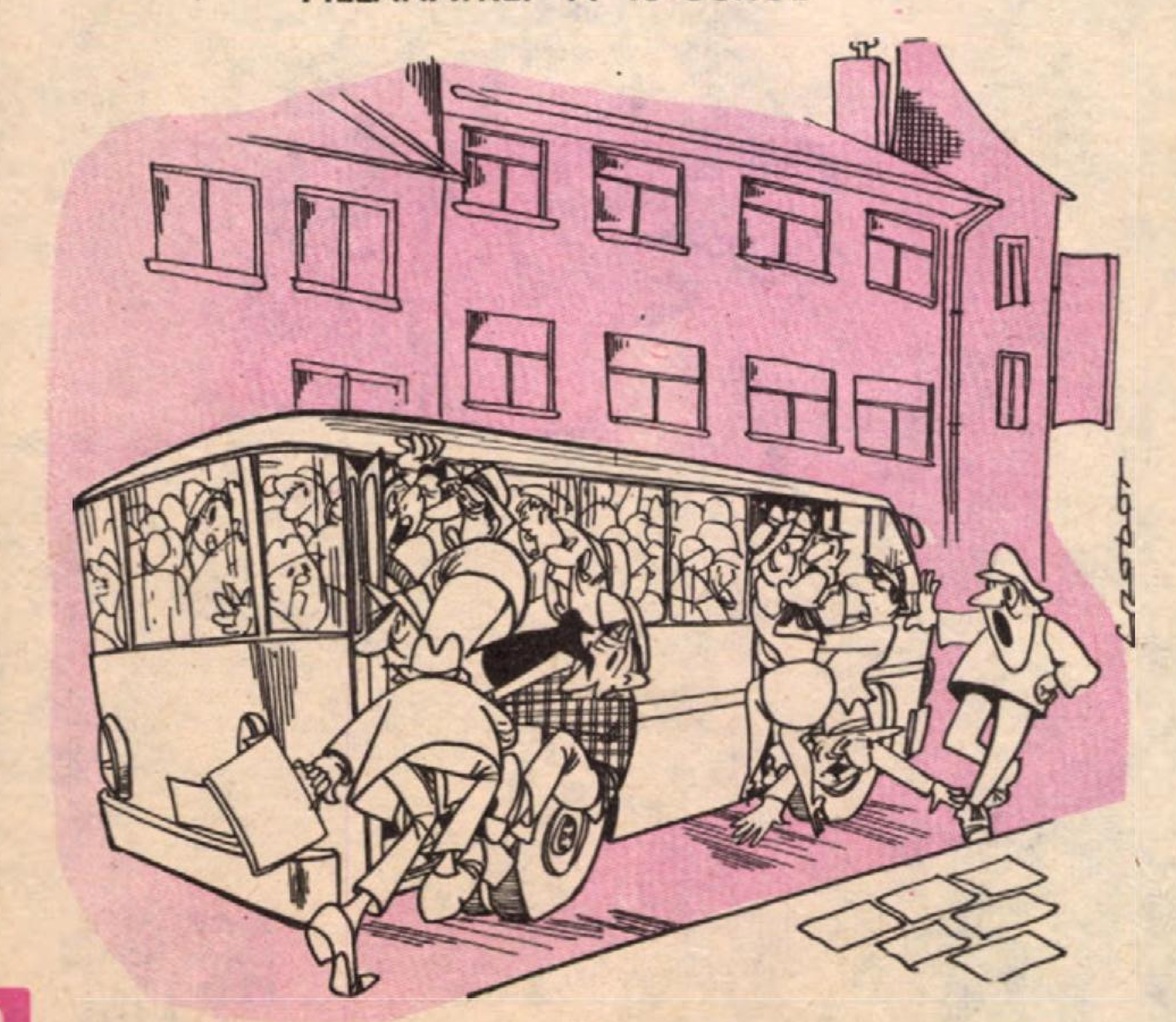
Meglepetésemre, mégis kétszer is kaptam felszólítást, hogy a biztosítást fizessem be.

Beutaztam Szegedre, mert ilyen komoly dolgot csak személyesen lehet elintézni. A Biztosítóban egy dolgozó megnézte a befizetést igazoló szelvényt, és anélkül, hogy elnézést kért volna a tévedésért, azt mondta, nagyon nyomatékosan, hogy: jó! És felírta az asztalán egy cetlire a rendszámomat. Úgy látszik, rendkívüli világnap volt, mert hasonló ügyben többen is megjelentünk ott.

Vajon a sok hiába kiküldött felszólítás költségét, és az ügyfelek útiköltségét ki fogja fizetni? Remélhetőleg az, aki az ezzel kapcsolatos nyilvántartásokat ilyen pontatlanul vezeti!

Bérczi Béla
Szatymaz

PILLANATKÉP A 15-ÖSRŐL

– Amíg az ajtók be nem csukódnak, nem indulunk!

PÁRIZS MAKETTJE A HOLDON?

Nem csekély meglepetéssel olvastam a Magyar Nemzetben Lovell űrhajós nyilatkozatát:

„A Hold lényegében szürke. Nincs semmi színe.

Úgy néz ki, mint Párizs gipszmakettje”.

— Hm! — gondoltam. — Hát nem érdekes, hogy nincs semmi színe, csak éppen szürke… no de, hogy kerül ebbe a szürkeségbe „Párizs gipszmakettje”?!

Némi tűnődés után, a mesterdetektív nyugalmával és higgadt logikájával az alanti következtetésre jutottam:

Nem lehet kétséges, hogy Lovell jól lát — máskülönben nem lehetne űrhajós. Akkor viszont nem az a kérdés, hogy mit látott, hanem, hogy mit mondott? Angolul persze, hiszen ez az anyanyelve, és így is kérdezték!

És itt a rejtély kulcsa, mert angolul a gipsz neve: „plaster of Paris”! (No persze! Csakhogy ez a három szó együtt jelenti azt, hogy gipsz, s nem külön-külön lefordítva.)

A Hold felszíne tehát nem „Párizs makettjéhez” hasonló, hanem úgy nézhet ki, mintha gipszből öntötték volna.

Dr. F. I.
Budapest II.

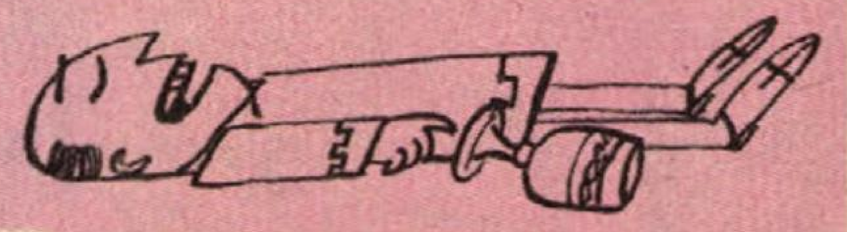
KRIMI

„Apicius sokat emlegetett ínyenc volt Augustus és Tiberius idejében… Amikor hatalmas vagyonát a végeláthatatlan lakomáin felette és már körülbelül csak egy milliója volt, mérget vett be, mert attól félt, hogy éhen hal” — olvastam a Magyarországban.

Ám egy héttel korábban a Nők Lapjában ez állt: „Apicius egész vagyonát lakomáin verte el. Mikor erre ráébredt, utolsóul nagy vacsorát rendezett és — felvágta az ereit…”

Ezek után már csak Roger Moore tudná kideríteni: hogyan is halt meg hát Apicius?

B. K.
Budapest

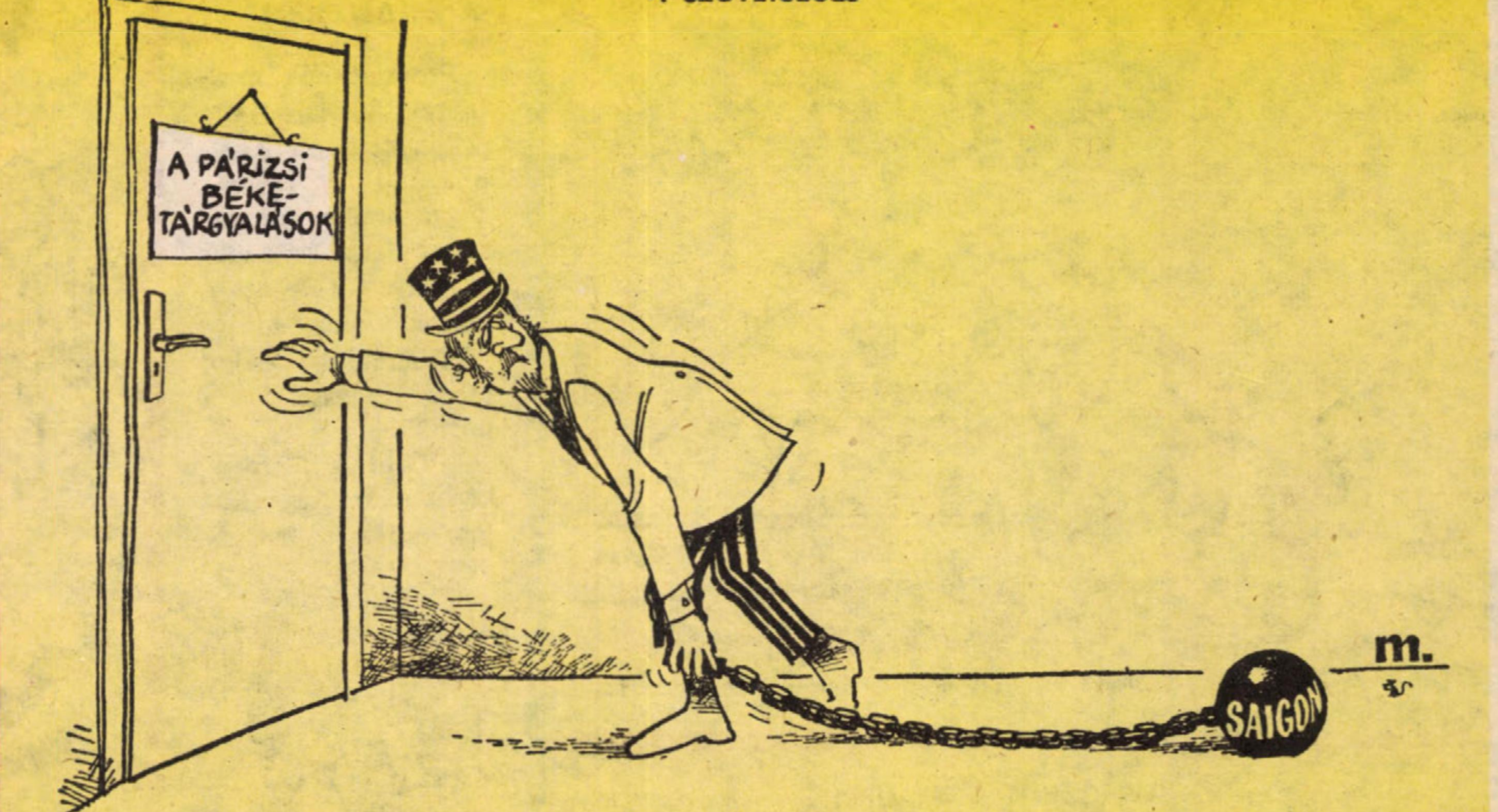

TISZTESSÉGTELEN VERSENY

Los Angeles hivatásos Télapói még ma sincsenek túl első felháborodásukon. 1968 karácsonyán tisztességtelen verseny áldozatai lettek: megjelentek ugyanis már Télanyók is. Csinos, fiatal lányok, igen-igen mini szoknyákban. Nekik inkább megnyitották a férfiak a pénztárcájukat… „Hová jutunk, még a mi szakmánk is elnőiesedik!” — sopánkodott Los Angeles legöregebb Télapója. „Mi igazán nem húzhatjuk combtövig piros köpenyünket!”

A SZÖVETSÉGES

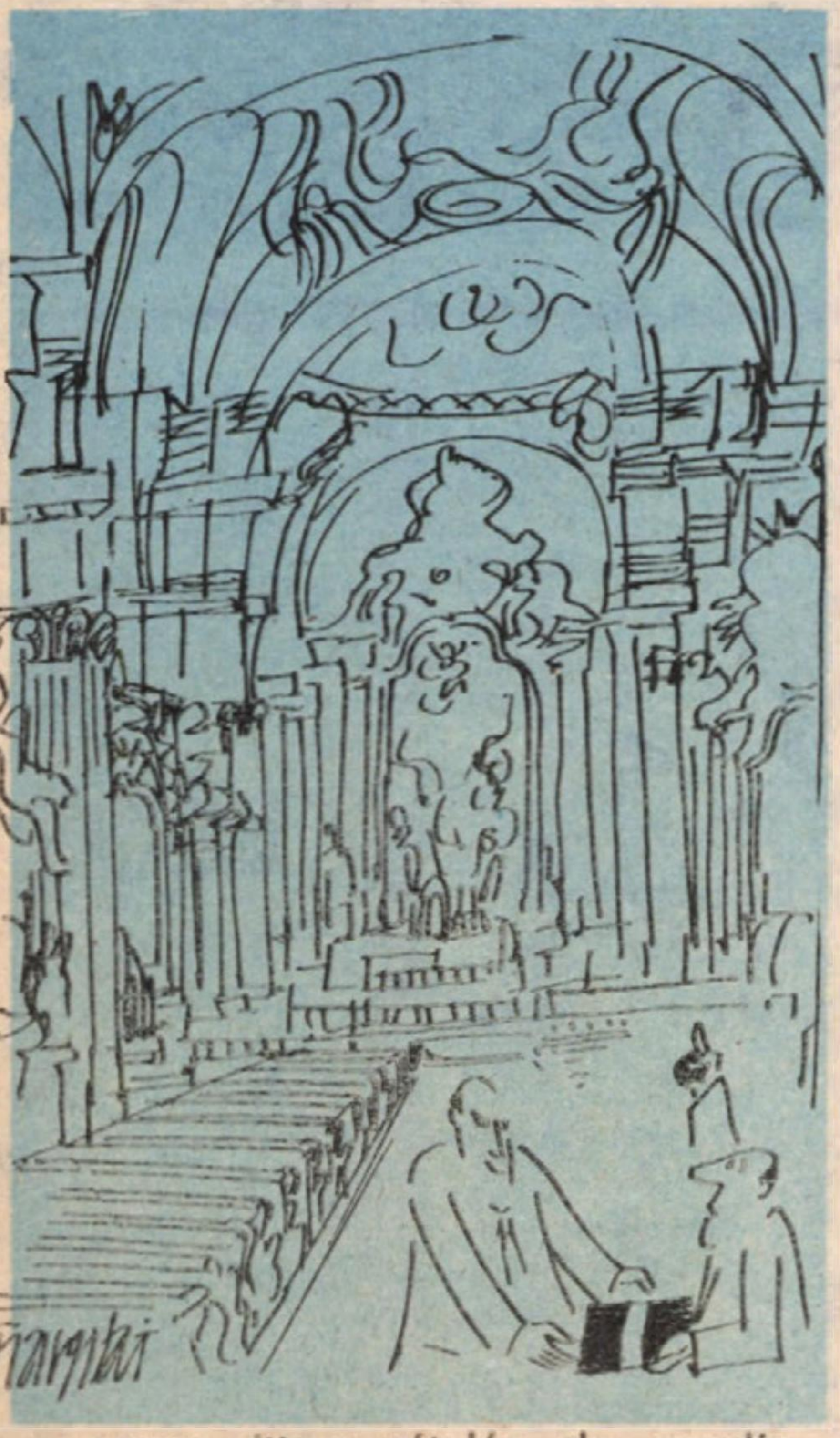
(A bécsi „Arbeiter Zeitung”-ból)

VASÚTI RESTIBEN

– Miért búsulsz?!
– Tíz perc múlva indul a vonatom, és még nem vagyok berúgva!

AZ ÜGYFÉL GYANAKSZIK

– Uram, itt a vételár, de mondja, egészen biztos, hogy öné ez a ház?

MUNKÁSVONAT

A vonat kattogva rohant a síneken. Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár igazgatója, hátradőlt a kényelmes, fapados ülésen, aztán fáradt mosollyal az ajkán, így szólt a titkárnőjéhez:

— Pirike, ezt legyen szíves, azonnal gépelje le négy példányban és küldje el a minisztériumnak! — Kisvártatva hozzátette: — És most körülnézek az üzemben…

— Ne tessék elfelejteni, hogy

Galgahévízen holland timsókereskedők szállnak fel üzleti tárgyalásra!

— Köszönöm — biccentett Stirpák és a szomszéd kupéból magához intette Perczegős Norbert művezetőt: — Nos, mi a véleménye a vonaton létesített fiók-üzemünkről?

— Mély hódolatom! Ilyen zseniális ötlet csak egy Stirpák Sándornak juthat az eszébe! Dolgozóink jelentős része eddig is vidékről vonatozott naponta a munkahelyére. Sokan négy órát utaztak oda, négy órát utaztak vissza. S mivel töltötték el az időt? Italozással, a legjobb esetben kártyázással. A munkaidő napi nyolc óra. Ebből nyolc órát töltenek a vonaton. Tehát az utazási időt használjuk fel a termelésre. Munkaerő problémáink is egy csapásra megoldódtak. Hiszen több száz kilométerre lakó dolgozókat is alkalmazhatunk. A Timsó- és Robbanómotorgyár munkásvonata Salgótarján és Budapest között teljesíti a tervet.

— Nézzük meg a robbanó részleget! — javasolta az igazgató. Átmentek két vagonon. Az egyikben a bérelszámolás dolgozott, a másikban az utókalkulátorok, a személyzeti osztálynak már csak a mozdonyvezető mellett jutott hely.

— Ezen változtatni kell! Két vagon fizikai dolgozó és három vagon adminisztrátor! Nagyon rossz az arány — mondta gondterhelten Stirpák, aztán benyitottak a robbanó részlegbe. A kupé tetejéig érő hatalmas gépek vadul dübörögtek. Ebben a pillanatban a kalauz is bekiáltott:

— Kisterenye! Van leszálló?

— Már százszor megmondtam magának, hogy erről a vonatról csak a végállomáson van leszálló! — kiáltotta haragosan Stirpák.

— Pardon. Elnézést! — húzta be maga mögött az ajtót a jegykezelő.

— Mi az Stelpőczi? Nemsokára Zagyvapálfalván vagyunk, és maga még csak a negyedik munkadarabot csiszolja? Itt marad túlórázni, vagyis visszajön a vonattal a Keleti pályaudvarra.

— Igenis — húzta be fejét a nyaka közé Stelpőczi.

— Vannak még problémáink — mondta gondterhelten Stirpák Perczegősnek —, de azért azt hiszem a Timsó- és Robbanómotor-

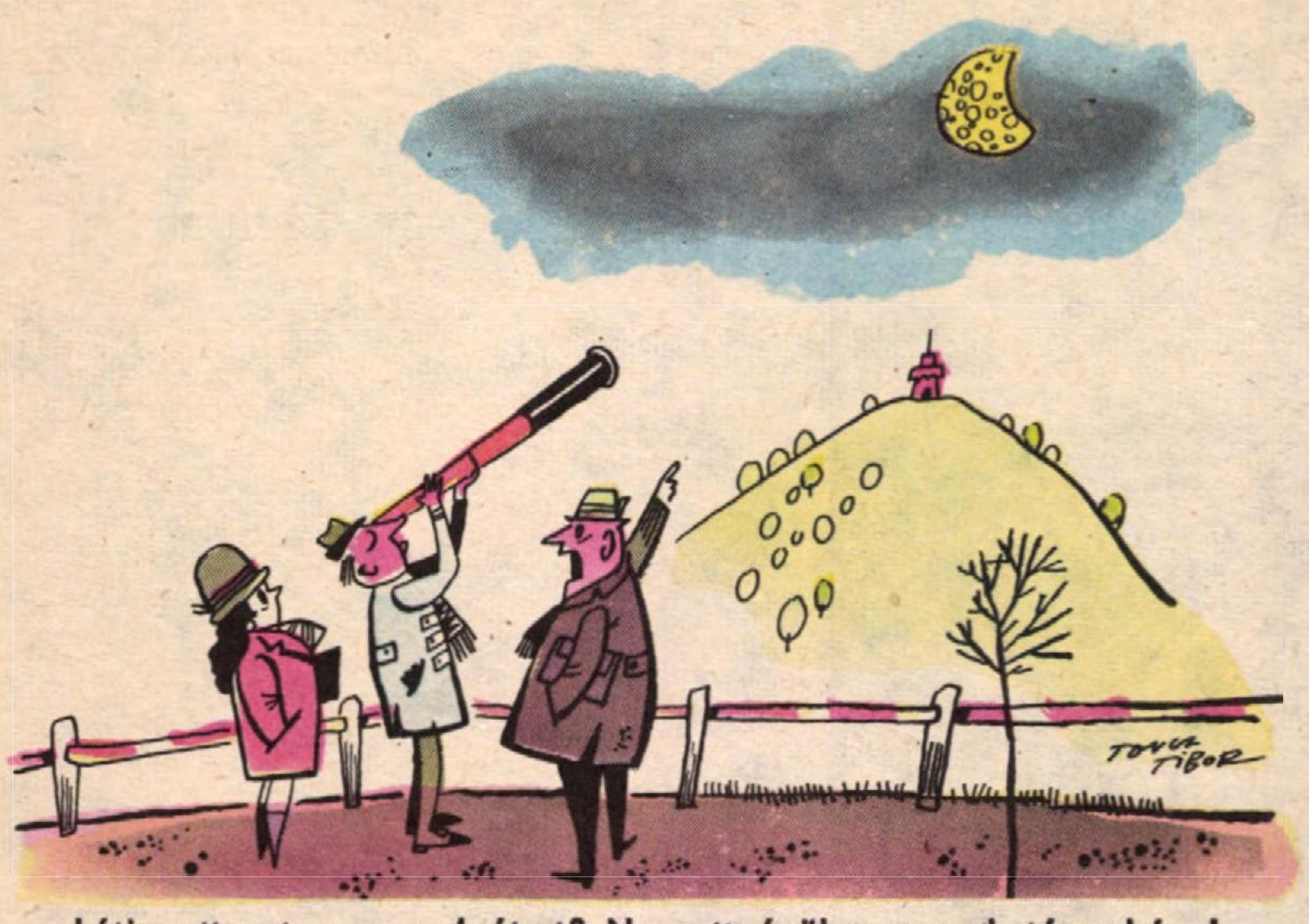
gyár, továbbá a MÁV kooperációja hasznos ötlet. Nemsokára új üzemeket nyitunk a budapest—miskolci személyen és a nyíregyháza—budapesti sebesvonaton.

— Kitűnő elképzelés — hajolt meg hódolattal főnöke előtt Perczegős.

— S miután sok fővárosi dolgozó is naponta több órát tölt a munkahelyére való utazással, távlati terveink között szerepel új timsórészlegünk beindítása a 67-es villamos pótkocsiján — mondta elgondolkodva Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár nehéz sorsú, de vállalkozó szellemű igazgatója.

Galambos Szilveszter

PESTI LAKÁSÜGYNÖK

– Látja ott azt a nagy krátert? Na, ott épül a maguk társasháza! . . .

EZEN NEVETNEK RÓMÁBAN

Pozzi grófék meghívtak vacsorára egy püspököt. A derűs hangulat kínossá fagy, amikor az étkeket felszolgáló inas a mártással leönti a magas vendéget.

Pillanatnyi csönd után megszólal a püspök:

— Grófnő, megkérhetném, hogy káromkodjék helyettem?

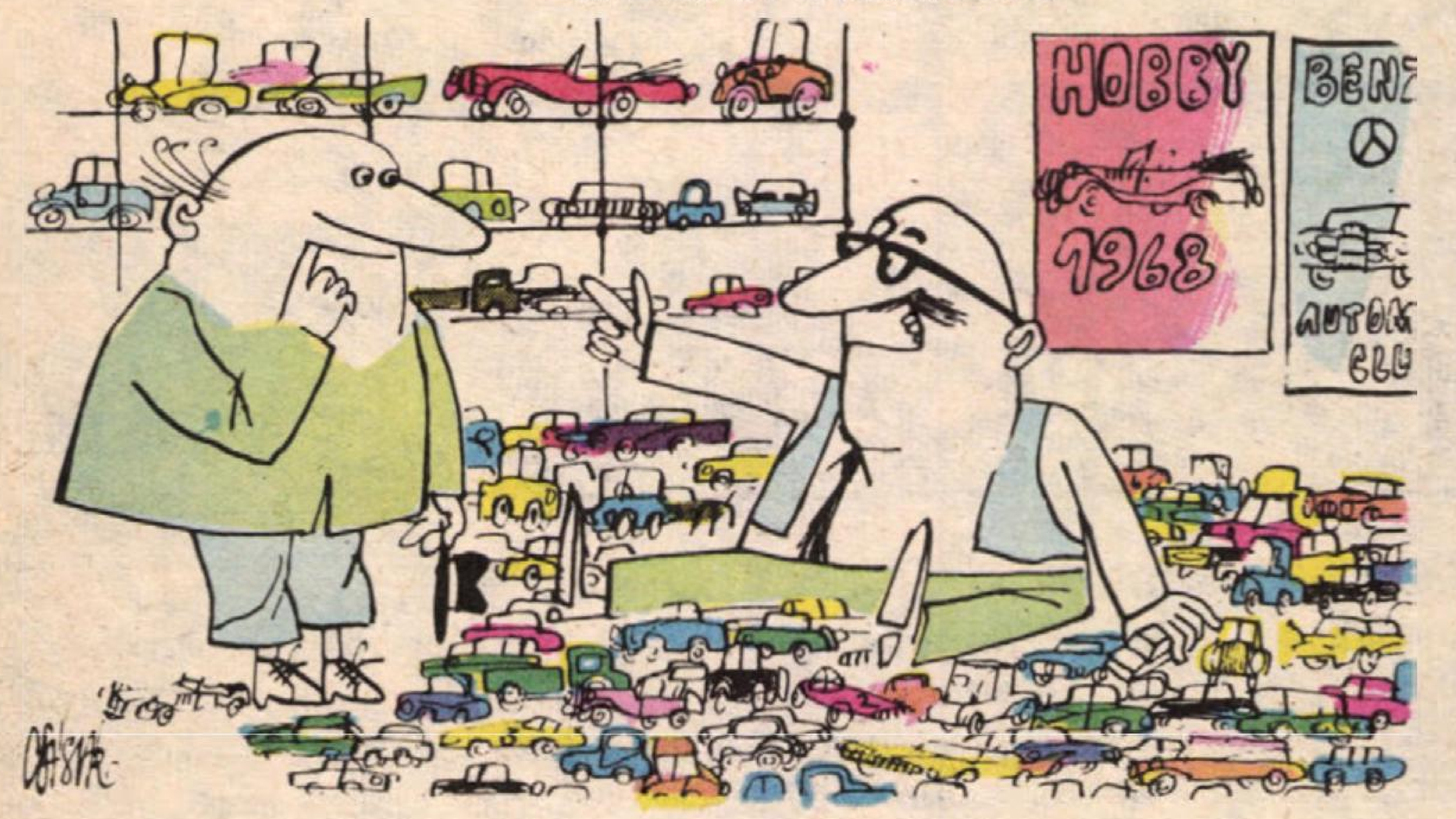

ÓVATOS KISLÁNY

– Nem lehetne ezt az írást maradandóbban megörökíteni?

DRÁGÁK A JÁTÉKAUTÓK

– A kisautók árából egy Trabantot vehettem volna!

RAVASZ ZSOKÉ

Rugó

Az új év első napjaiban azon gondolkoztam, hogy milyen szép lenne, ha az új esztendő a köznapi életben is meghozná végre a régen és hőn óhajtott minőségi változást. Már éppen ideje lenne ennek! — elmélkedtem még ma reggel is lefelé a lépcsőkön, útban a szomszédos fodrászüzlet felé. Ha mindenki csak egy keveset is tenne azért, hogy az emberek és az eddig kifogásolt iparcikkek megjavuljanak, hej, de jó is lenne — sóhajtottam.

Idős és joviális szövetkezeti fodrászom hangos újévi kívánságai némileg kizökkentettek közérdekű gondolataimból. Néhány pillanat múlva azonban, amikor fehér lepellel leterítve, elfoglaltam a helyemet a borbélyszékben, gondolataim ismét visszakanyarodtak a jobb minőség felé. Ha a hanyagság ellen írok, és a hanyag munkát ostorozom, az már fél siker, gondoltam. Ha az én írásom hatására az emberek csak egy kicsivel is figyelmesebben dolgoznak, jobb minőségű termék kerül a fogyasztóhoz. Ez országos érdek.

Most már tehát megvolnék ezzel, csak a hogyant kell itt a borbélyszékben kispekulálnom. Nincs ihletet adóbb hely, mint ez a szék, ahol ülök: mondhatom évek óta itt jutnak eszembe a legjobb gondolatok, borotválkozás közben, aminek az a titka, hogy a fodrászommal én sem a fociról, sem más egyébről nem beszélek, csak mélyen elgondolkozom . . .

Már meg voltam nyírva, amikor a Mester a nyakamhoz illesztette a fodrászszék fejtartó párnáját, hogy a szappanozáshoz lásson. Éreztem, hogy a tarkóm alól hirtelen rándulással lefelé szalad a párna, de én csak fegyelmezetten tovább ültem, gondolván, hogy egyébként figyelmes fodrászom majd ismét aládúcolja a fejemet. Hiába vártam. A néhány perces szappanozásnak már a végéhez értünk, nem álltam tovább szó nélkül:

— Legyen szíves, kedves Mester — mondtam finoman és udvariasan —, igazítsa a támlát a fejem alá, mert így a levegőben lógok.

— Szívesen megteszem uram, — mondta a Mester ugyancsak finoman és udvariasan —, de a támla mindig vissza fog zuhanni. Ez esetben pedig könnyen megcsúszhat a késem és megtörténhet, hogy átvágom a torkát, vagy jobb esetben könnyebb sebet ejthetek a kedves vendég arcán.

— Ön szerint tehát támla nélkül előnyösebb a vendégnek? — kérdeztem.

— Feltétlenül! És főleg biztonságosabb — felelte. — Ezek a székek ugyanis vadonatújak. Tizenegyet vásároltunk negyvenezer forintért. Ebből tíznek rossz a támlarugója és hiába húzom fel a vendég tarkójáig a párnát, egyetlen mozdulatra visszazuhan a mélybe. Akkor pedig, mint említettem, könnyen megeshet a baj.

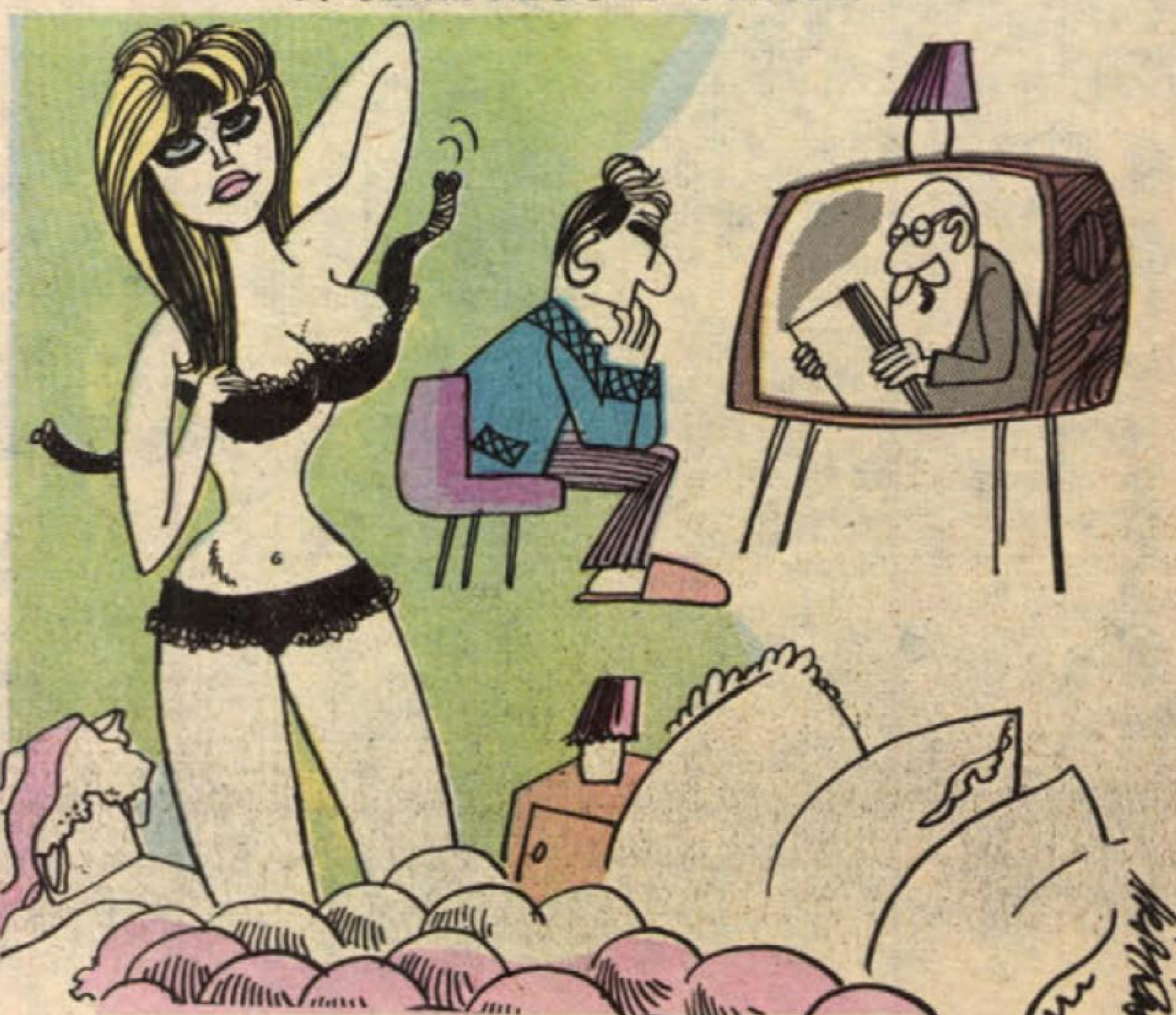
— Hanyag munka — jegyeztem meg, és örültem, hogy ha már nem is tudják alátámasztani, legalább nem kell törnöm a fejemet — a témán. Megvan az hála istennek . . .

Földes György

FANTASZTIKUS IRODALOM

A SZTRIPTÍZGÖRL OTTHON

Senki sem próféta . . .

A FELESÉG

RUSK ÉS AZ ÚJ KÜLÜGYMINISZTER

— A legfontosabb tudnivaló, kedves kollégám: a felső fiókban van az idegcsillapító.

(Az „International Herald Tribune"-ból)

MEGLEPŐ SZÖKÉS

Az amerikai Arkansas állam Cummins városának fogházában egy különös szökés miatt szakadatlan szégyenkezik az igazgató.

A minap megcsörrent irodájában a telefon. Egy fogoly jelentkezett, hogy elmondja: megszökött mellőle az őr!

A fogoly az őr kíséretében nap mint nap a fogház tejeskocsiján egy farmra ment, hogy beszállítsa onnan a hűvösön ülők tejét. A farmra érve az őr – meglépett. Azóta is bottal ütik a nyomát. A fogoly a tejeskocsin hűségesen hazahajtott a fogházba...

IFJÚSÁGVÉDELEM

MOSTOHA GYERMEKKOR

– Emlékszem, egyszer úgy megfürdetett az anyám, hogy nem volt tovább maradásom otthon...

Megmondtam a magamét!

Spányik, a főnököm, szokása szerint fogadta is, meg nem is a köszönésemet a folyosón. Talán ezt utálom a legjobban benne. Tudja, hogy előbb-utóbb kénytelen vagyok én köszönni neki. De mindenben ilyen. Most azonban elkapom, történjen bármi.

Gondoltam, ha lúd, legyen kövér. Legyen nagystílű már az indítás. Lábammal berúgtam az ajtaját és zsebre tett kézzel besétáltam, számban cigaretta füstölgött. Spányik megdöbbenve állt fel.

— Mi van, Kocsiskám — kérdezte erőltetett udvariassággal.

— Üdv, öreg szivar! — dobtam neki félvállról a mondanivalót. — Egyébként apucikám, nem vagyok a Kocsiskája. A nevem Kocsis kartárs! Meg vagyok értve?

Főnököm orcája kipirult, keze remegett az idegességtől.

— ... De kérem ... Izé ... Minek vegyem ezt a minősíthetetlen ...

— Tőlem, akár hízelgésnek is veheti! — nevettem el magam hosszú évek után először felszabadultan. — Akár hízelgésnek is — ismételtem. — Vegye úgy, mintha a kis Simon Ödön mondta volna. Tudom ő is ilyeneket szokott mondani magának, azért kapja a legtöbb prémiumot! Tudom, ő is meg szokta mondani, hogy maga egy tehetségtelen, lusta fickó, és azért vezetheti a csoportot, mert a kedves nagybátyja, hát ugyebár ...

Barackot nyomtam a buksijára és köszönés nélkül

otthagytam. Végre jól megmondtam neki a magamét — gondoltam és ismét felkacagtam. Ekkor fel is ébredtem. Álmos hétfő reggel volt. No, megint kezdődik egy hét.

Bementem a céghez. Udvariasan és hangosan köszöntöttem Spányikot, a főnökömet. Az fogadta is, meg nem is. Rám is nézett, meg nem is. Ekkor valami furcsát vettem észre a szemén. Megkérdeztem, csak nem fáj a szeme?

— Nem, nem — válaszol a főnököm. — Nem fáj, csak a bal szememmel alig látok. Még gyerekkoromban egy kaviccsal megütötték. — Felhúzta a szemöldökét és megmutatta a sebhelyet.

Óh, szegény ember, hát ezért látott is, meg nem is. Ekkor vettem észre, hogy pillantása nemcsak jóságos, de szomorú is.

— Hogy van, Kocsiskám? — kérdezte, ahogy elindultunk egymás mellett a folyosón.

— Köszönöm, megvagyok, és ön főnök?

Rezignáltan legyintett.

Úristen, milyen esett ez az ember. Szikkadt, fáradt, alig van haja. Azt mondják, hogy a felesége, hát szóval értik. A helyettese pedig örökké fúrja a trösztnél. És valljuk be, a kutya sem törődik vele. Tényleg, ez a kis Simon, ez az egy, aki segíti munkájában. Azt hiszem, ez helytelen, szólok is a csoportnak, segítsük egy kicsit, biztos jobban menne a munkánk.

Ezen a reggelen megszerettem a főnökömet.

Ordas Nándor

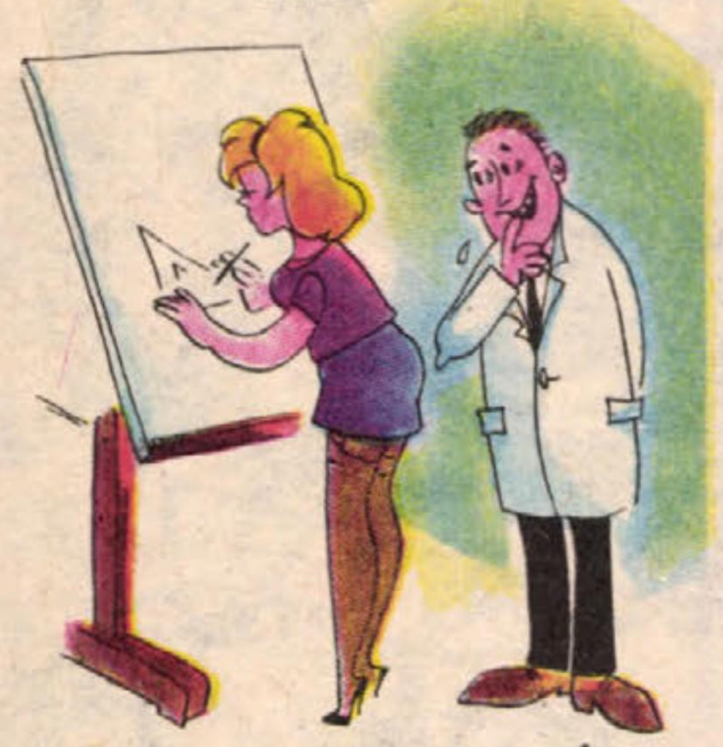
FOTOISKOLA

Csillag Ferencné rajzai

ELŐHÍVÓ

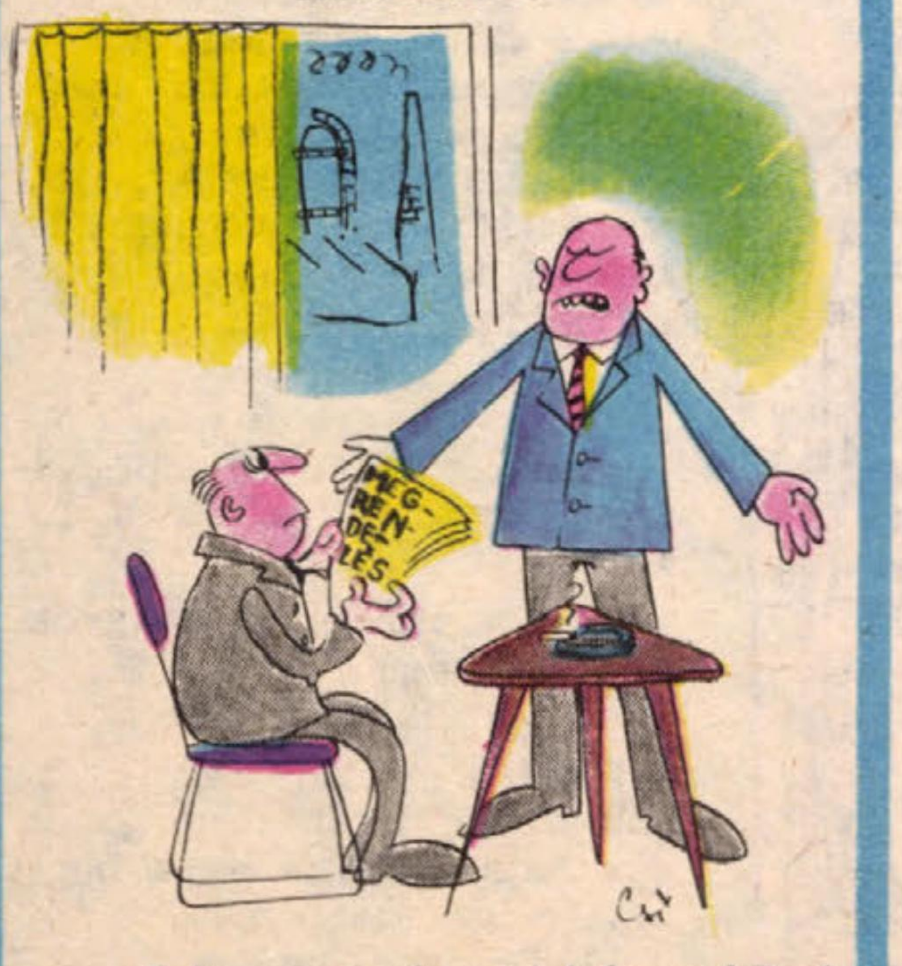
FIXIR

SÖTÉTKAMRA

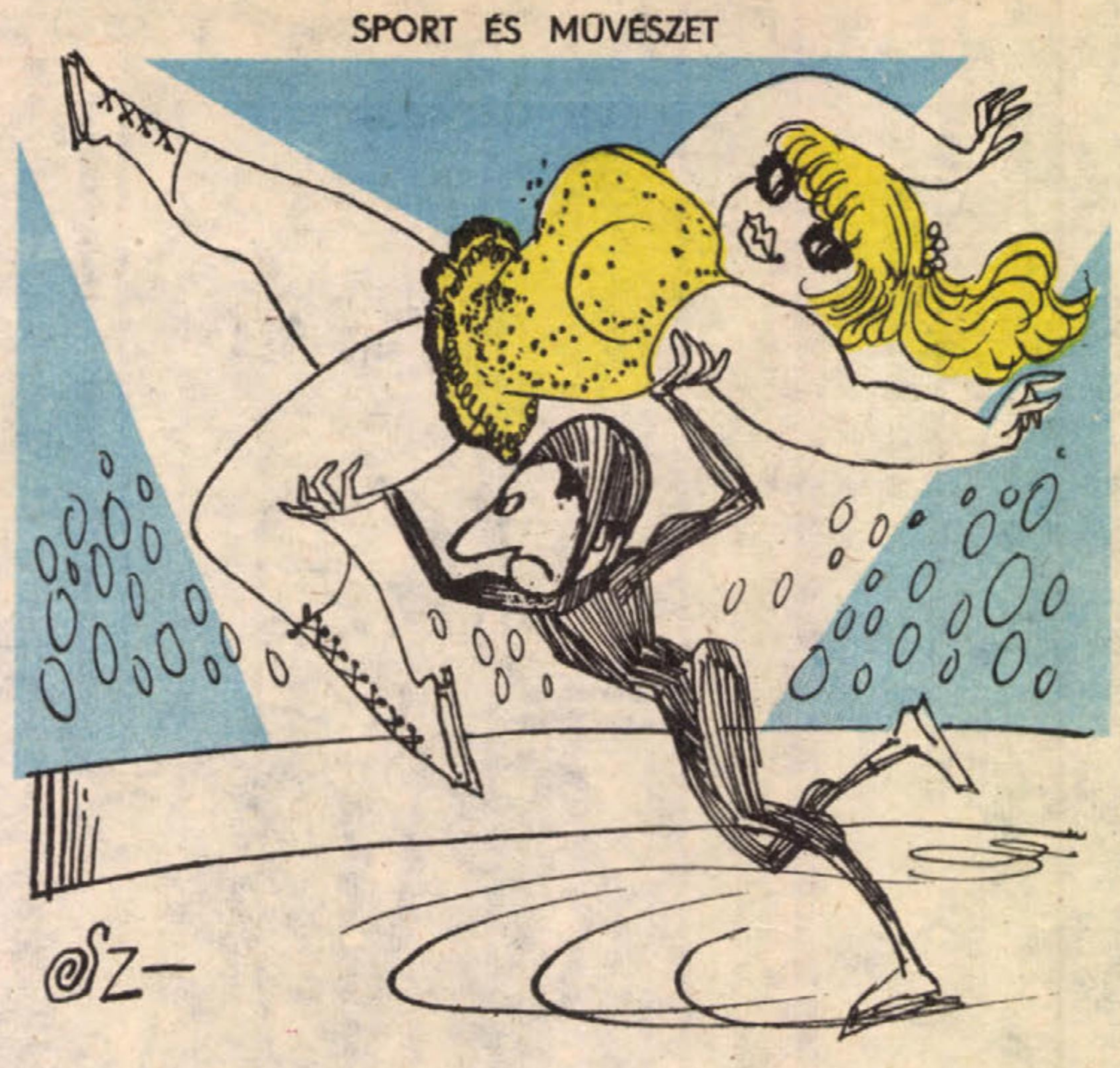
TELEOBJEKTÍV

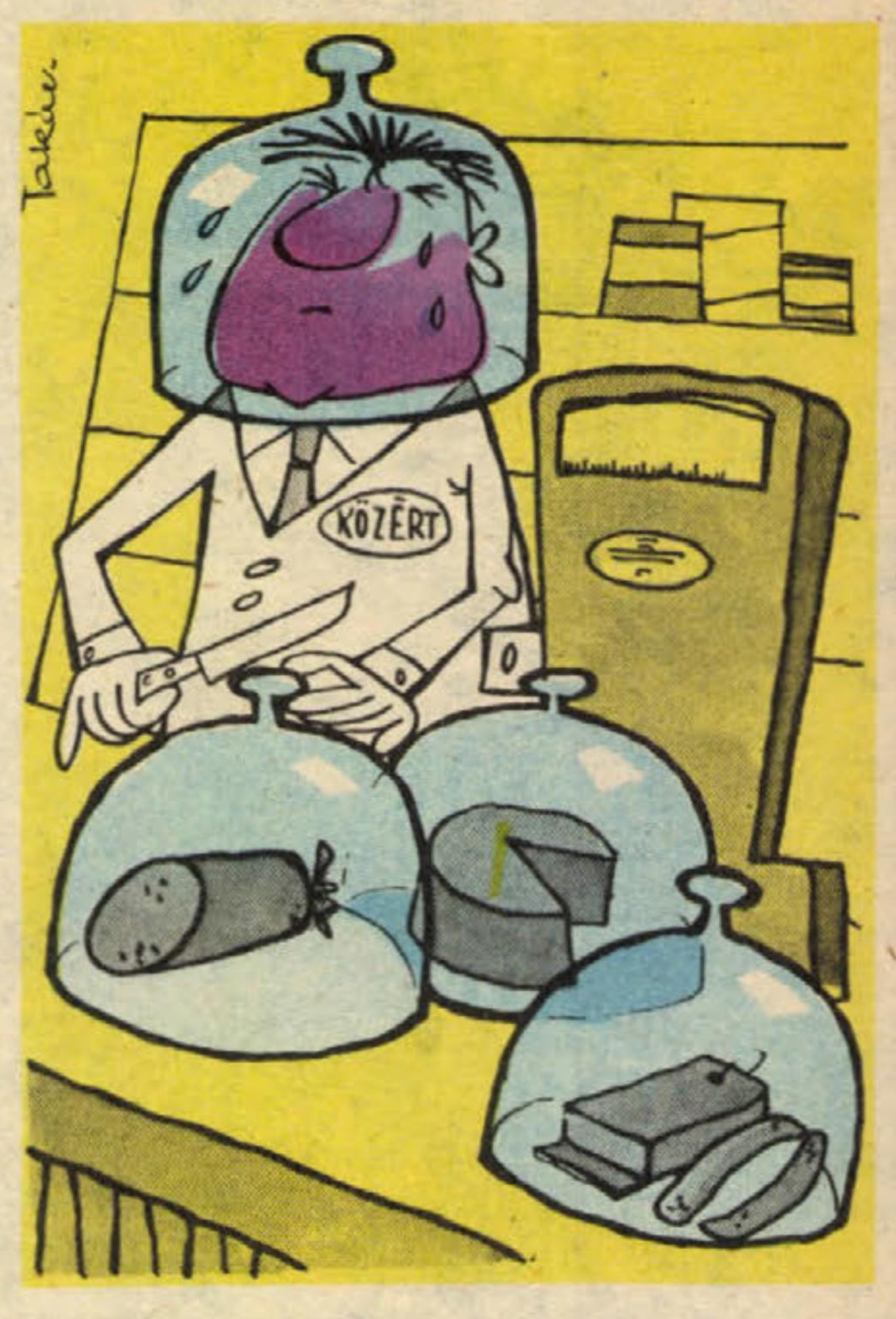
– Tele vagyunk objektív nehézségekkel.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

SPORT ÉS MŰVÉSZET

NÁTHAKORSZAK

EGY TELHETETLEN KISLÁNY

A szomszédék Gizikéjét születésének pillanatától ismerem. A szemem előtt nőtt föl, nagy kislány, csaknem hölgy.

Gizike tizenkilenc éves, szép és természetesen körülrajongott, a korabeliektől a korombeliekig, minden rendű és rangú férfi által. Ennek ellenére ma is ártatlan gyermek, egyetlen bűne csak az, hogy engem hangosan bácsiz és messziről kezitcsókolomoz.

A minap is, karácsony másnapján, a túloldalról kiáltja felém a forgalmas utcán át, hogy „kezcsókolom, Laci bácsi!". Én meg vissza: „Kezedet csókolom, Gizike! Gratulálok."

— Ugyan már, mihez tetszik azt cselekedni? — jön át hozzám.

— Mutatta anyukád, milyen sok szép ajándékot kaptál.

— Na, bumm! — legyint és csaknem sírásra görbül a szája.

— Ilyenek a mamák, rögtön meghatódnak.

— No, no! — fenyítem atyai hangon —, nem hatódott meg anyukád, csupán tudja értékelni például azt a cserepes dupla orgonát, amit ilyenkor télvíz idején kaptál csak azért, mert a kedvenc virágod.

— Ja, igen, azt Balogh doktor úr küldte, mutatni akarja, ő milyen „békebeli gavallér"! Akárcsak Tom, a tucat vörös rózsájával... — keserűen biggyeszt, legyint, fölnevet: — „Virágot minden alkalomra!"

— Láttam a könyveket is és a művészlemezeket, sőt azt a kis — gúnyosan aláhúzom — semmi aranyórát.

— Nehogy azt tessék hinni, hogy megjátszom magam, de ennyit nem tudok örülni az egész

cakompakknak — és érzem a hangjában, hogy őszintén beszél, valóban nem örül a rengeteg értékes ajándéknak.

Nem vitatkozom vele, de magamban csalódottan nézem, mert mindig azt hittem, hogy ő más, mint azok a bizonyos üres, léha mai fiatalok.

Biztos azt remélte — gondoltam magamban —, hogy legalábbis egy Alfa Romeót küld neki majd az az amerikai, aki a nyáron ostromolta.

Másnap is, amikor messziről lelkendezőn integetve rohant felém, az jutott egyből az eszembe, hogy — bár némi késéssel — megérkezett az Alfa Romeo.

— Laci bácsi, drága Laci bácsi! — ugrott a nyakamba és túláradó boldogságában összevissza csókolt. (Jólesett.) — Mégis csak kaptam valamit.

Némileg megvesztegetve az összevissza csókjaitól enyhítettem — menet közben — az ajkamra toluló gyilkos gúnyon.

— Tessék megnézni ezt! — kotort a retiküljébe.

Jól sejtettem — dicsértem nagy emberismeretemet —, megjött az értesítés az Alfa Romeóról.

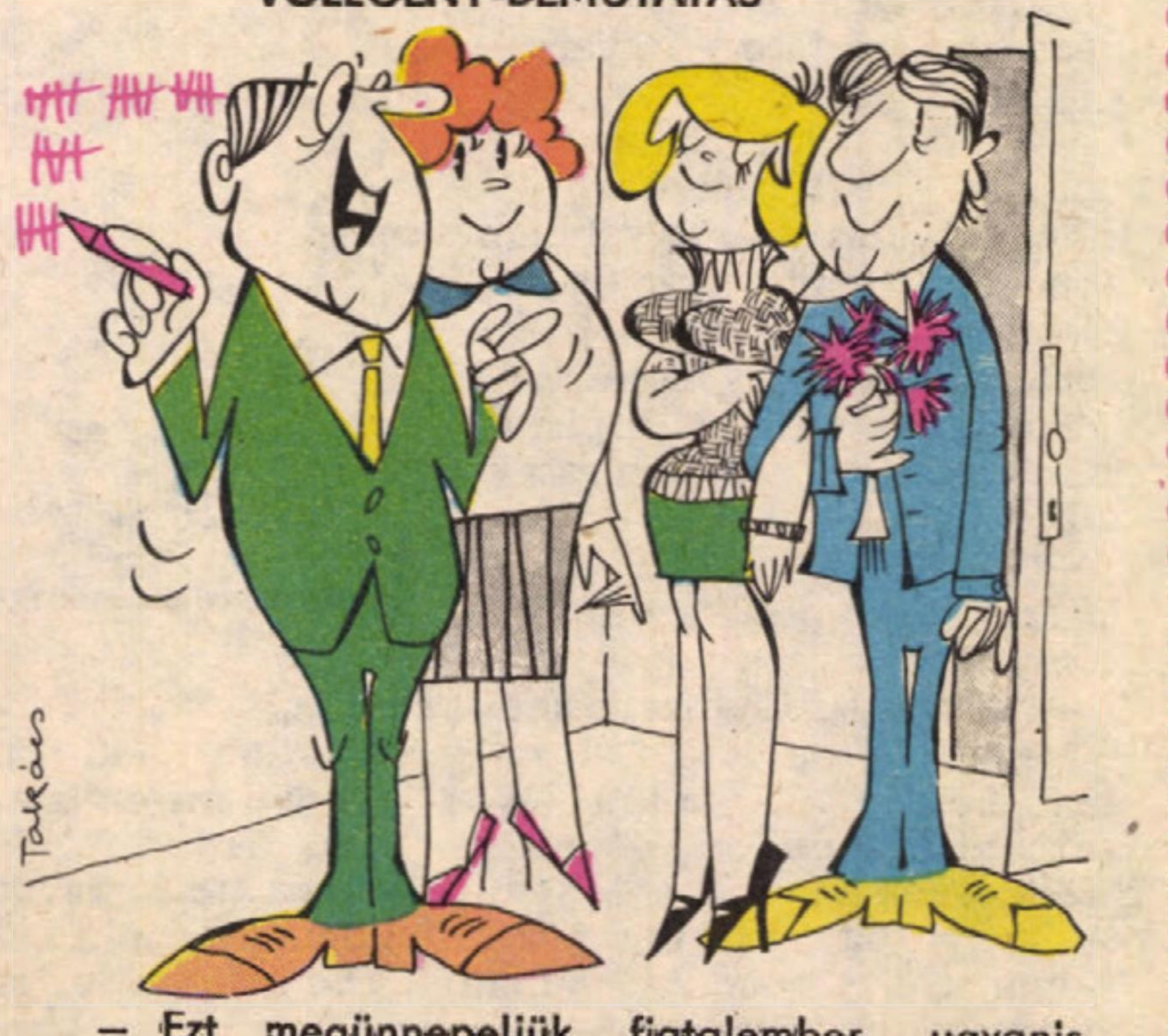
Ekkor ránézek a papírra, amit a kezembe nyomott. Aztán újra ránézek, majd megnézem jobban.

Közönséges postai levelezőlap. Ez áll rajta:

„Kellemes karácsonyi ünnepeket, boldog új évet kíván, Gyuri"

Sólyom László

VŐLEGÉNY-BEMUTATÁS

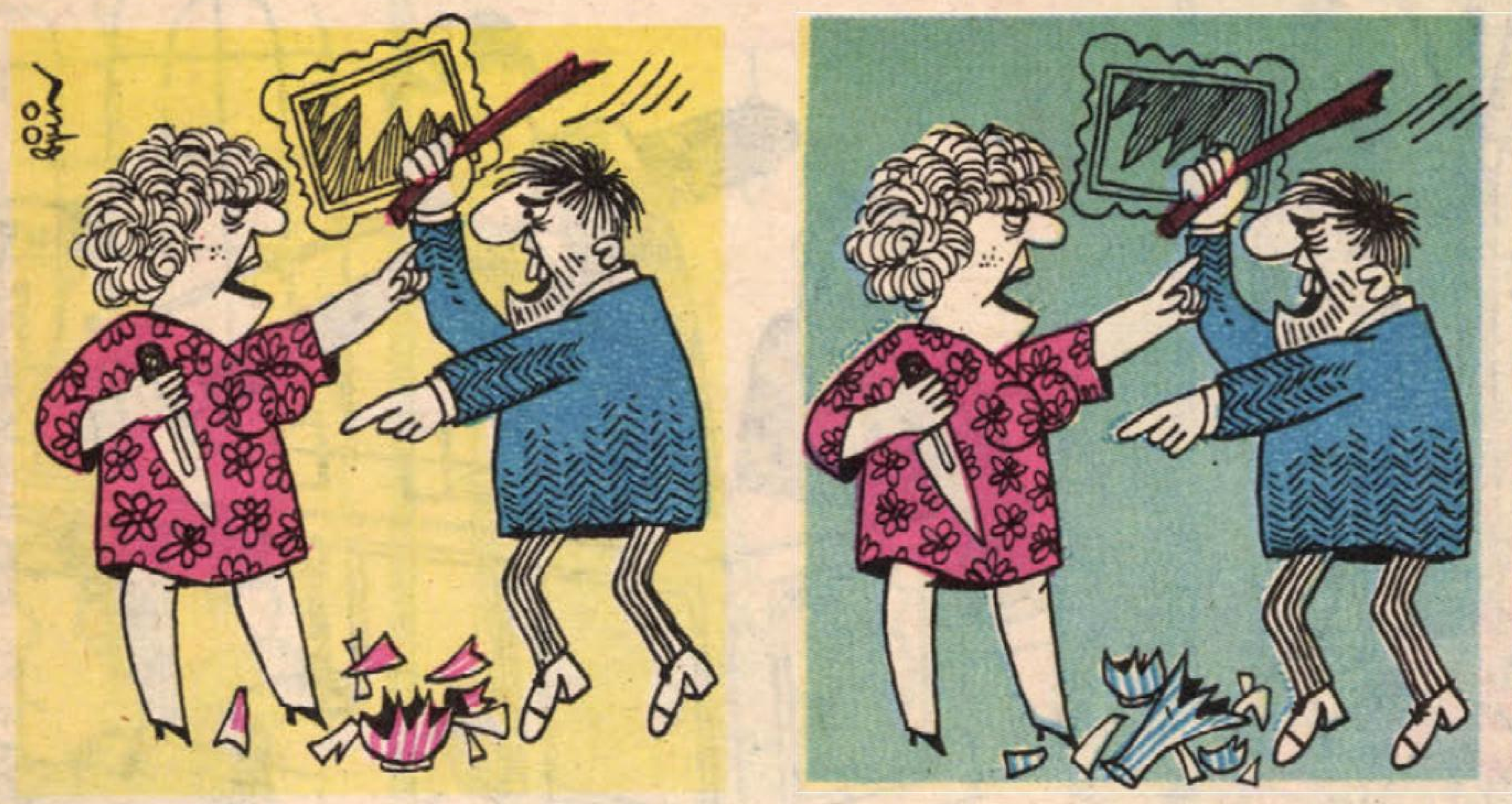
– Ezt megünnepeljük, fiatalember, ugyanis maga a huszonötödik!

SZOBORVÉDELEM

– Mondja, maga vén szakállas, azt akarja, hogy magát is megrongáljuk?

KÖZÖS LAKÁS

Válóper előtt — Válóper után

SZÁMHÁBORÚ

HOL A BOLDOGSÁG MOSTANÁBAN?

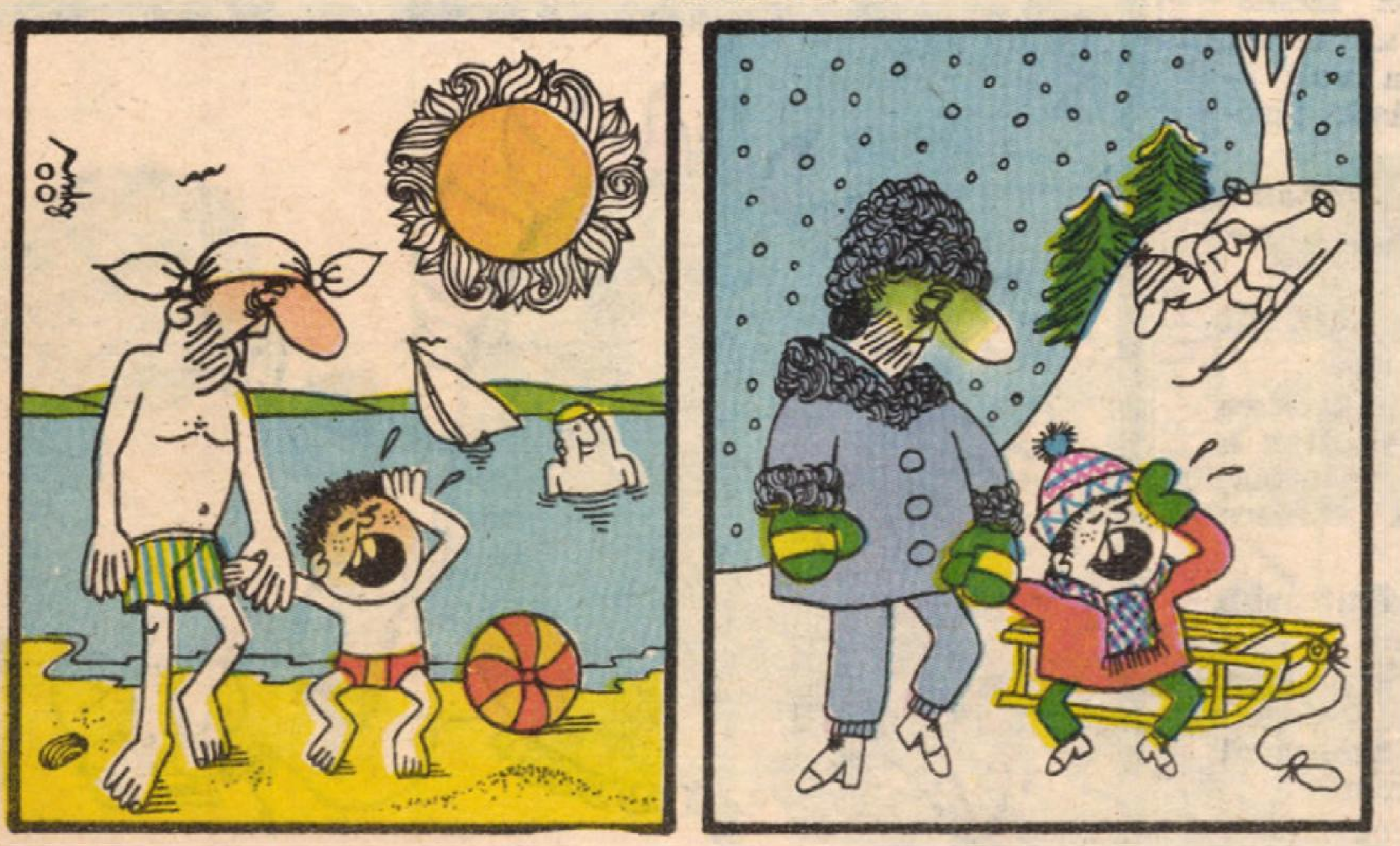
Ülj ide a konvektorhoz,
fel van gyújtva melege,
bár úgy érzem, e melegből
nincsen neki elege.
Mit kevertek be a gázba?
Legyen propán vagy bután,
talán attól ég félénken,
és oly sután, sőt bután.
Amíg Pesten – mondják – jól ég,
Budánk egyes részein
csak reszketünk, hogy ha dermeszt
a hideg szél vésze kinn.
Oly borongva pislognak itt
a gázlángok foltjai,
ha meggyújtod a konyhában,
hát benn el kell oltani.

Ülj tehát a konvektorhoz
szép csendesen kedvesem,
nem fogsz fázni, betakarlak
két bundával teljesen.
Minthogy tavaly kiütött a
gáz mellett a verejték,
fogyasztási árát ősszel
közerővel emelték.
Összebújva rejtvényt fejtünk
ebben a zord hidegben:
hogy e rideg, kevés gázért
mért kell többet fizetnem?

Lovászy Márton

NEHÉZ APÁNAK LENNI

– Ródlizni akarok! — – Strandolni akarok!

USA-RÉGÉSZEK

Publishers-Hall Syndicate, 1968

– Miért nem szidnak bennünket ezek, Mr. Brown?
– Olyan primitívek, hogy még nem hallottak az Egyesült Államokról...

(A bécsi „Volkstimme"-ből)

EZT OLVASTAM

NEHÉZ GYEREKKOR

Házassági hirdetés: *„Férjhez menne 55 éves asszony, 12 éves kislányával (volt fizikai dolgozó)."*

Nem csodálom, hogy a kislány 12 éves korára kidőlt a fizikai munkából; remélem, azóta sikerült értelmiségi munkakörben elhelyezkednie.

ELMARADT VÉRFÜRDŐ

A tévéműsor egyik bírálójának cikkéből: „...úgy remélem, a művészet mai kérdései pezsgesnek majd ebben a műsorban... az elejtett szavak lényeges gondolatokat és fölismeréseket *ingerelnek* majd."

Még szerencse, hogy a kritikus csalódott várakozásában. Rossz arra gondolni, mi lett volna, ha a lényeges gondolatokat sikerült volna felingerelni. A megdühödött fölismerések alighanem pezsegve estek volna a szereplők torkának.

TÚLÁRADÓ FIGYELMESSÉG

Sajátságos tábla a Mártírok útján: „Az üzlet átépítése *miatt* az árusítás zavartalanul folyik."

Most már értem, miért tart olyan sokáig ez az építkezés. A kereskedelem iránti figyelmességből.

ABSZOLÚT BORÚLÁTÁS

Egy ifjú hölgy apróhirdetés útján keres értelmiségi férfit *„házastársnak, akinek szintén elviselhetetlen a magány"*.

Isten tudja, ilyen házastársnak valahogy nem jelentkeznék.

FORINT ÉS LÍRA

József Attila egyik verséből a „dolgozni" szót „takarékoskodni"-ra „időszerűsítve" írja jeles zsurnalisztánk: *„takarékoskodni csak okosan, szépen, ahogy a csillag megy az égen"* — mármint, hogy így érdemes.

A csillagok spórolós menése: szívet-lelket gyönyörködtető lírai kép. S milyen igaz! Mert ez aztán igazán olyan pálya (a csillagoké), amelyre az OTP is ad.

MERRE SZELETELJÜNK?

„Tilos a téliszalámi *előreszeletelése*" — olvasom.

Ha azt mondanák, tilos a szalámi *előzetes fölszeletelése*, ennek őszintén örülnék. Így azonban csak találgathatom, mi az előreszeletelés hátránya, illetve a hátraszeletelés előnye.

KIS CSOLNAKOM...

Érdekes sajtóadalék evezőssportunk történetéből: „És az első versenyt is már 1842. március 19-én megtartották... *széles ladikokban.*"

A széles ladikokban megtartott verseny meglehetősen rövid távú lehetett, főleg, ha a ladikot szélében kellett átevezni.

FÉL-EREDMÉNY

Egészen különös kísérleti eredményről tudósítja olvasóit egyik hetilapunk: Floridában állítólag „megállapították, hogy ha a nyulakat mesterséges rózsaszín fénynél tartják, *csaknem hímnemű utódokat* hoznak a világra."

Gondolom, a floridai kísérletek lankadatlanul folytatódnak, hogy mihamarább megállapíthassuk, milyen mesterséges szín teszi a derék nyuszi-utódokat *teljesen* hímneműekké.

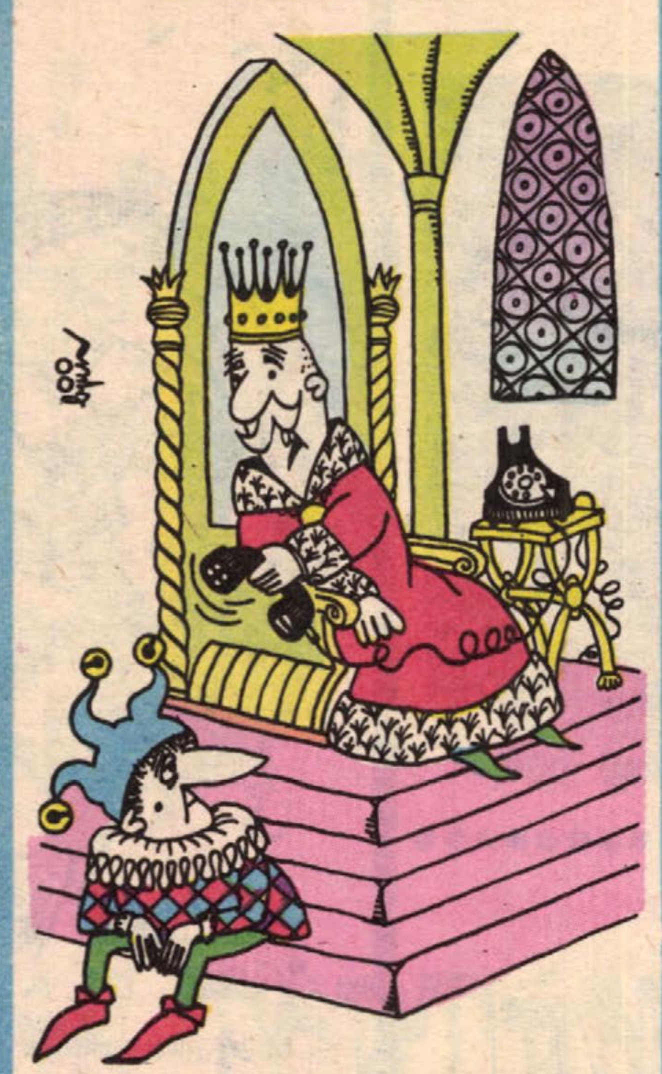
Timár György

HÁZI BARKÁCSOLÓ

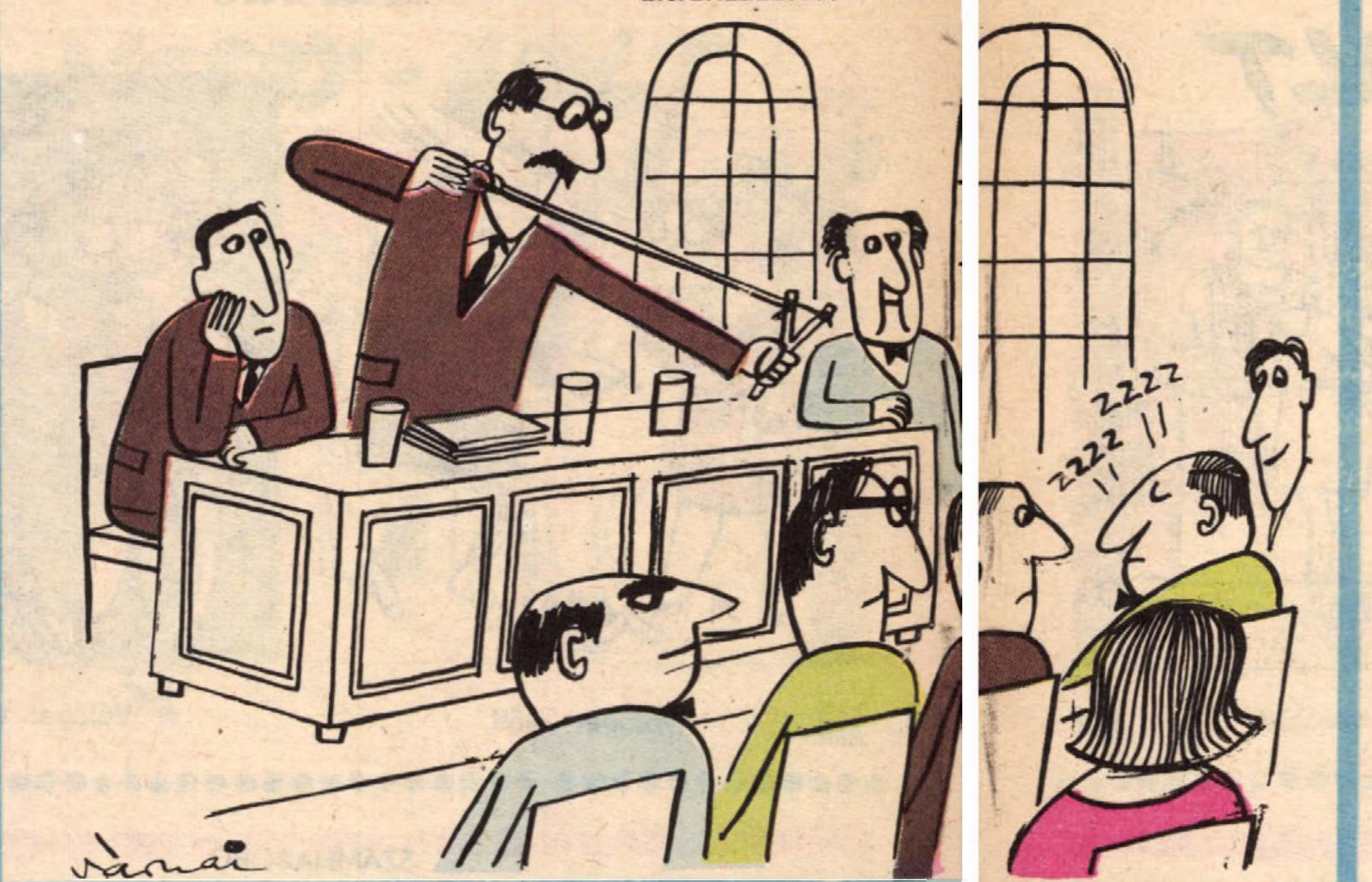
– Hej, ha a művezetőm látná, hogyan kell megbecsülni a melóst!

DEMOKRATIZÁLÓDÁS

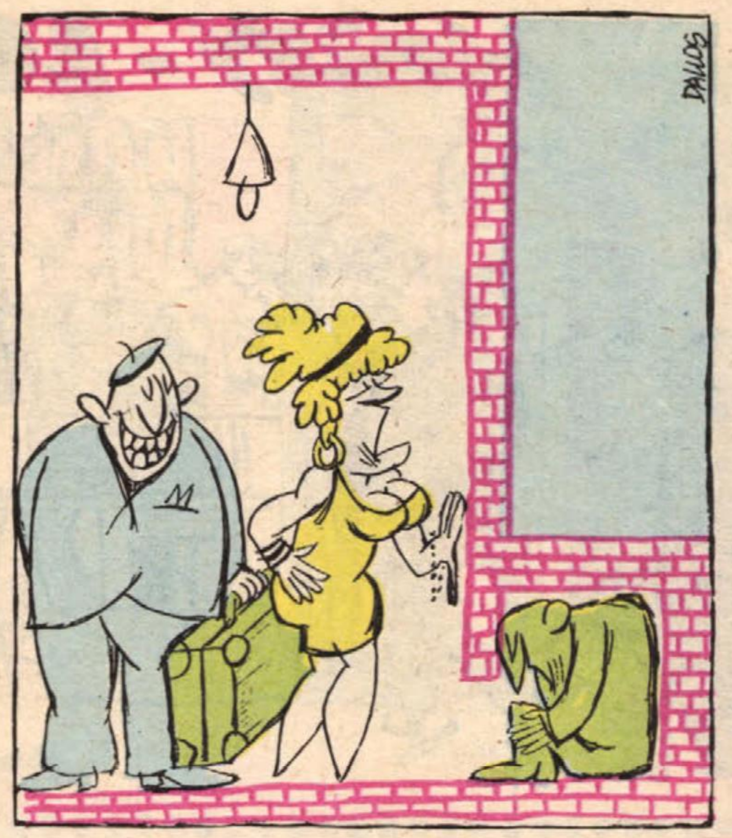

– Téged keresnek…

ÉRTEKEZLETEN

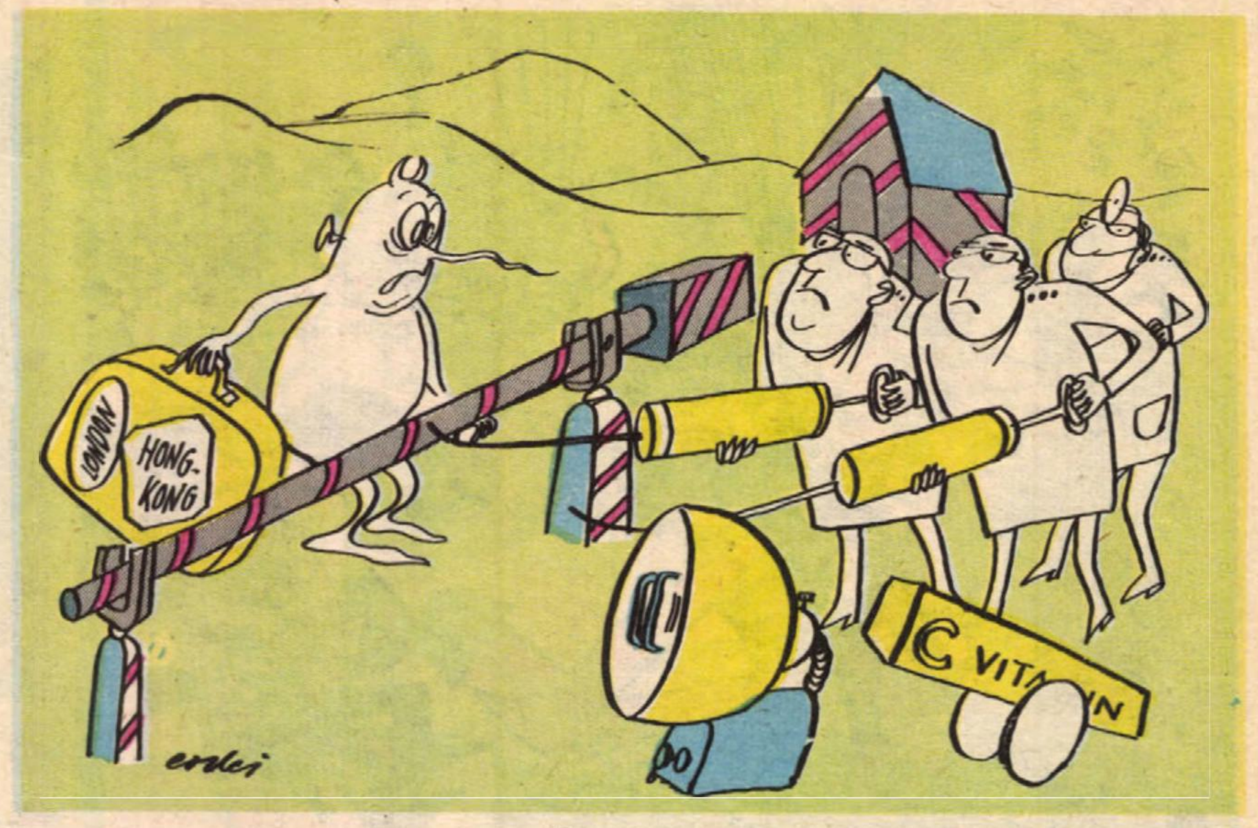

ALBÉRLET

– Vége a terpeszkedésnek! Lakótársa jött.

CSALÓDÁS

– És nekem azt mondták, itt milyen szeretettel fogadják a külföldi turistákat!

VILÁGMEGVÁLTÓK

Mindenki ott volt, aki számít. Következésképpen: aki nem volt ott, nem számít. Okos Kálmánék otthonában ezen az esten is csupa értelmes, széleslátókörű ember ült össze, meghányni-vetni, hogy mik vannak. Mert ők szívükön viselik a világ dolgait. És ezek a dolgok rosszak, az illetékesek általában mindent másként csinálnak, mint ahogy ők csinálták volna, és ez már önmagában is felháborító.

A szóban forgó est nagy hírét Eszes Béla hozta:

— Mit szóltok hozzá? Berkenyeit nevezték ki tűzoltóparancsnoknak!

— Ez fántásztikus — mondta Éles, így á-val, mert latinos műveltsége van és különben is mezőkövesdi.

— Na ja! Mit vártok? Egyébként ki ez a Berkenyei? — kérdezte Elmés.

— Nem mindegy? Lényeg az, hogy nem jó. Az egész tűzoltóság nem jó. Alapjaiban rosszul van megszervezve — vélte Okos.

— Na persze! Mitől is lenne jó? Nyugaton az más. Láttad te, kérlek, hogy ott milyen tüzek vannak? Naponta leég egy áruház, néha egy városnegyed, meg egy tankhajó. Hát van nekünk tankhajónk? Hol szereznének ezek tapasztalatokat? — szomorkodott Eszes.

— Mélyebbre kell ásni. Tudományosan nézve a dolgot, a kérdést Prometheusra kell visszávezetni — fejtegette Éles és félórás előadást tartott, melyet így fejezett be: — Gondoljátok, hogy ez á Bergendi, vagy hogy is híjják, tudja, hogy ki volt a Prometheus?

— Nem ismernek ezek más nagy írót sem — sopánkodott Elmés.

— Főleg az a baj, hogy nincsenek érdekeltté téve az oltásban. Meg kellene találni az érdekeltséget. Mondjuk, a tüzek száma

szerint kellene fizetni őket. Aki nem olt, ne is egyék — szegezte le Okos.

— Nem is beszélve arról, hogy monopol helyzetben vannak — méltatlankodott Eszes. — Ha nekem kigyúl valamim, hová mehetek? Csak hozzájuk. Márpedig konkurrencia nélkül nincs fejlődés. És akkor jön ez a Berkesi, aki lehet, hogy valaha gátőr volt, vagy éppen fűtő és az emberek ki vannak szolgáltatva neki.

— Nyilván protekciója volt. Csak az ilyenek fogják ki a jó bulit — mondta Gógyis, aki ez ideig nem avatkozott a vitába, mert minden figyelmét lekötötte, hogy fidibuszokat gyújtogatott a hamutartóban. — Csak tartjuk ezt a sok ingyenélőt, aztán sehol egy jó tűz. Bezzeg milyen tüzek voltak itt régen. Gyöngyös többször is leégett. És a híres szegedi tűzvész? — nyalta a szája szélét.

— Szegeden árvíz volt — javított Okos.

— Az mindegy — sziszszent fel Gógyis, mert egy fidibusz ráégett a körmére. — A tűz szent dolog. Ez a Berki az olimpiai lángot is eloltaná…

Így vitatkozgattak, filozófáltak, érveltek, cserélgették eszméiket és bizony hajnal lett, mire a világmegváltással valamelyest készen lettek. Fáradtan, de a jól végzett munka boldog tudatával indultak hazafelé. Amikor kiértek Okosék házának kapuján a hajnalodó utcán nagy sokadalmat találtak. A járdán kormos gerendák hevertek, pernye borította az úttestet.

— Mi volt itt? — kérdezte Elmés.

— Leégett a háznak a teteje, — mutatott a megkérdezett Okosék házára.

— Szerencsére a tűzoltók hamar ideértek. Az új tűzoltóparancsnok személyesen vezette az oltást. Bravúros munka volt — mondta egy másik járókelő.

— Maguk bent voltak a házban? — kérdezte valaki.

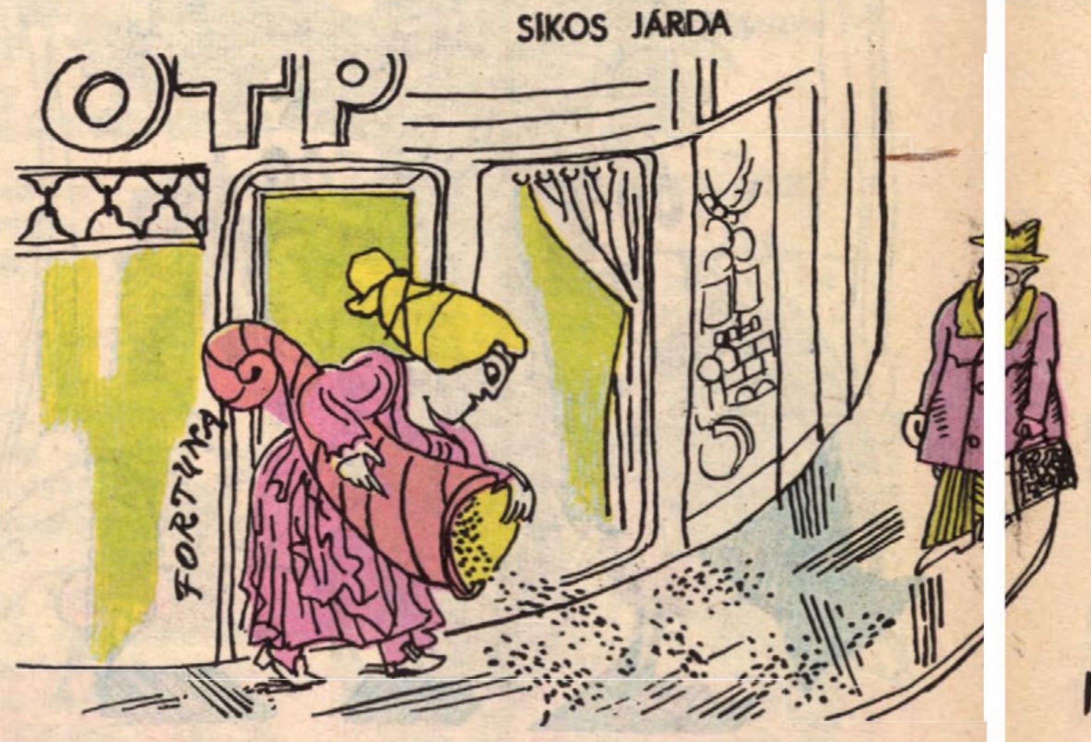
— Persze! — feszített Éles.

— És nem vették észre a tüzet? Nem hallották a szirénázást? Nem látták, hogy a lángok vörösre festik az eget?

— Mi sokkal fontosabb dolgokkal voltunk elfoglalva — húzta ki magát Elmés, és a jól végzett munka örömteli tudatával hazavonszolta magát.

Ősz Ferenc

SÍKOS JÁRDA

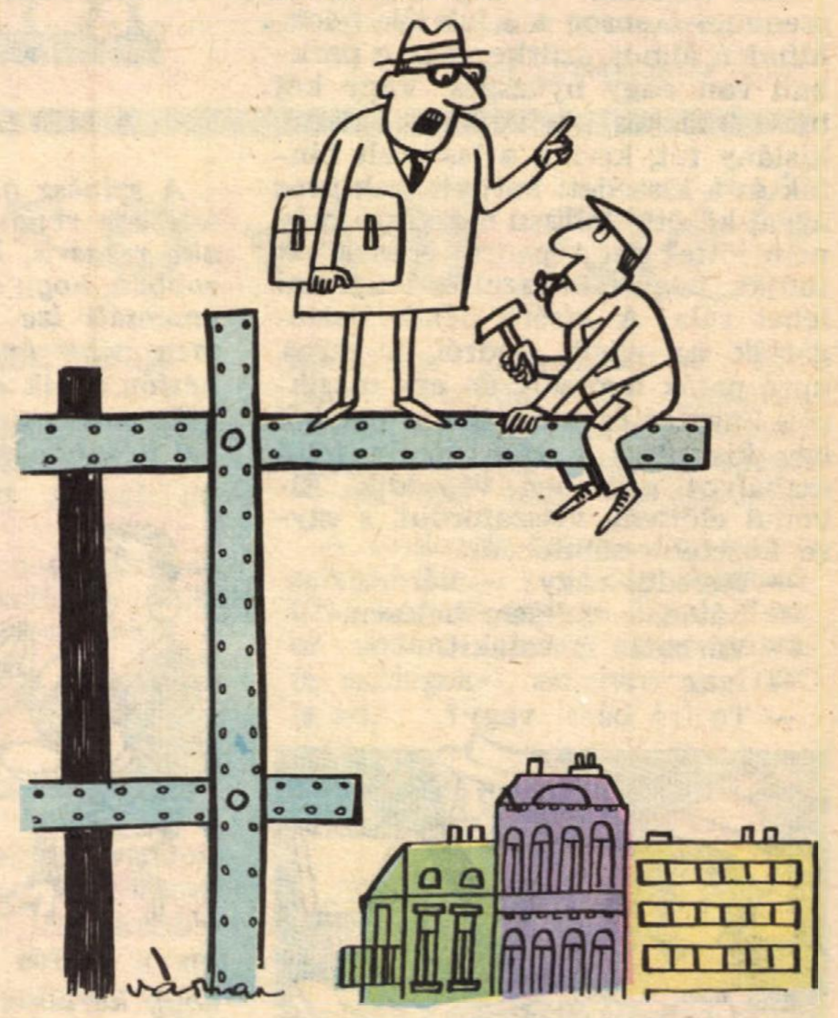

VETÉLKEDŐ

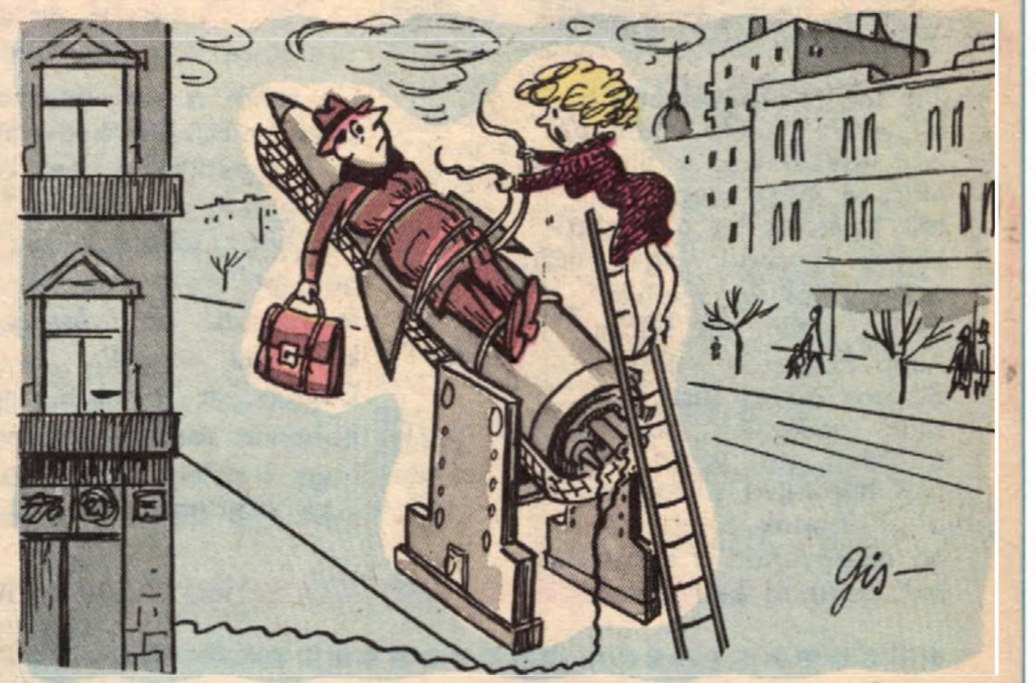
– Az eredményt a Tudományos Akadémia különbizottsága számítja ki…

A LEGJOBBKOR!

– Az Állami Biztosítótól jöttem, van életbiztosítása?

JÓ MÓDSZER

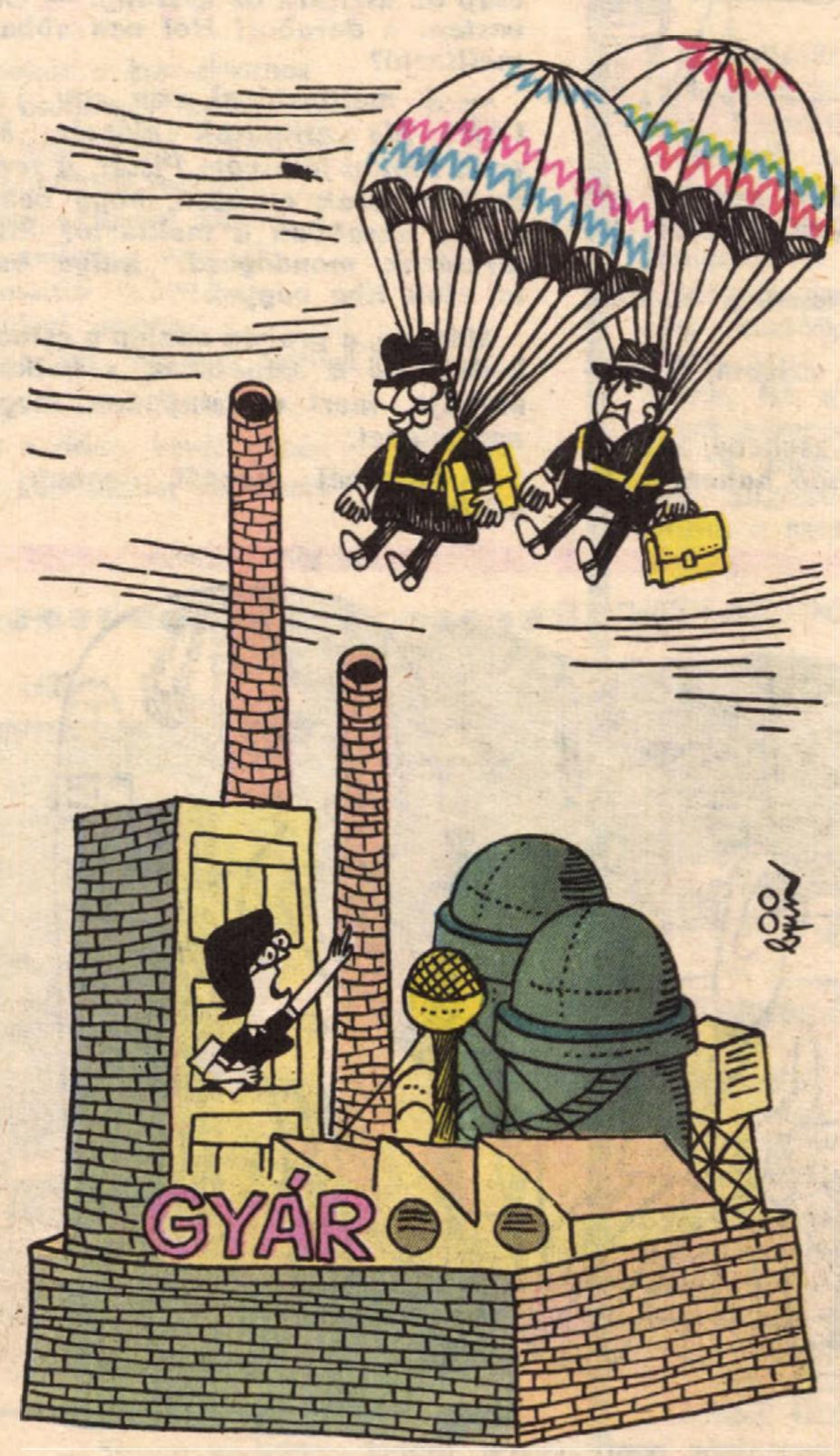
– Remélem, Béla, ma nem késel el a munkahelyedről.

A MÉH-NÉL

– Mennyit ad érte?

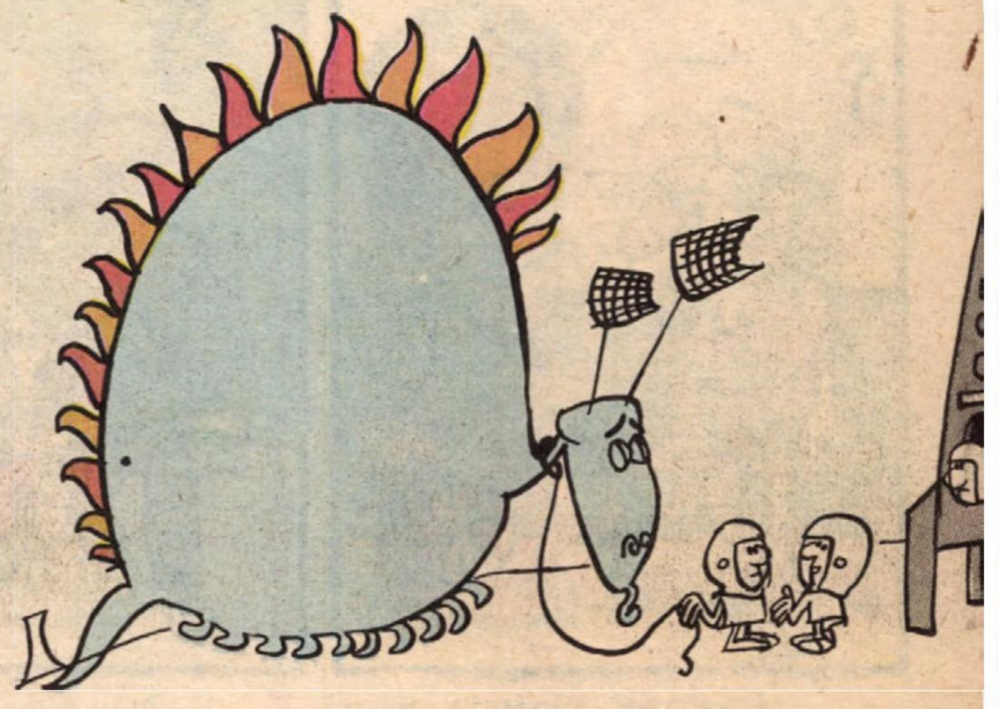
VÁRATLAN ELLENŐRZÉS

NEM TIPIKUS, DE ELŐFORDUL

– Jencike! Kérem a kávét!

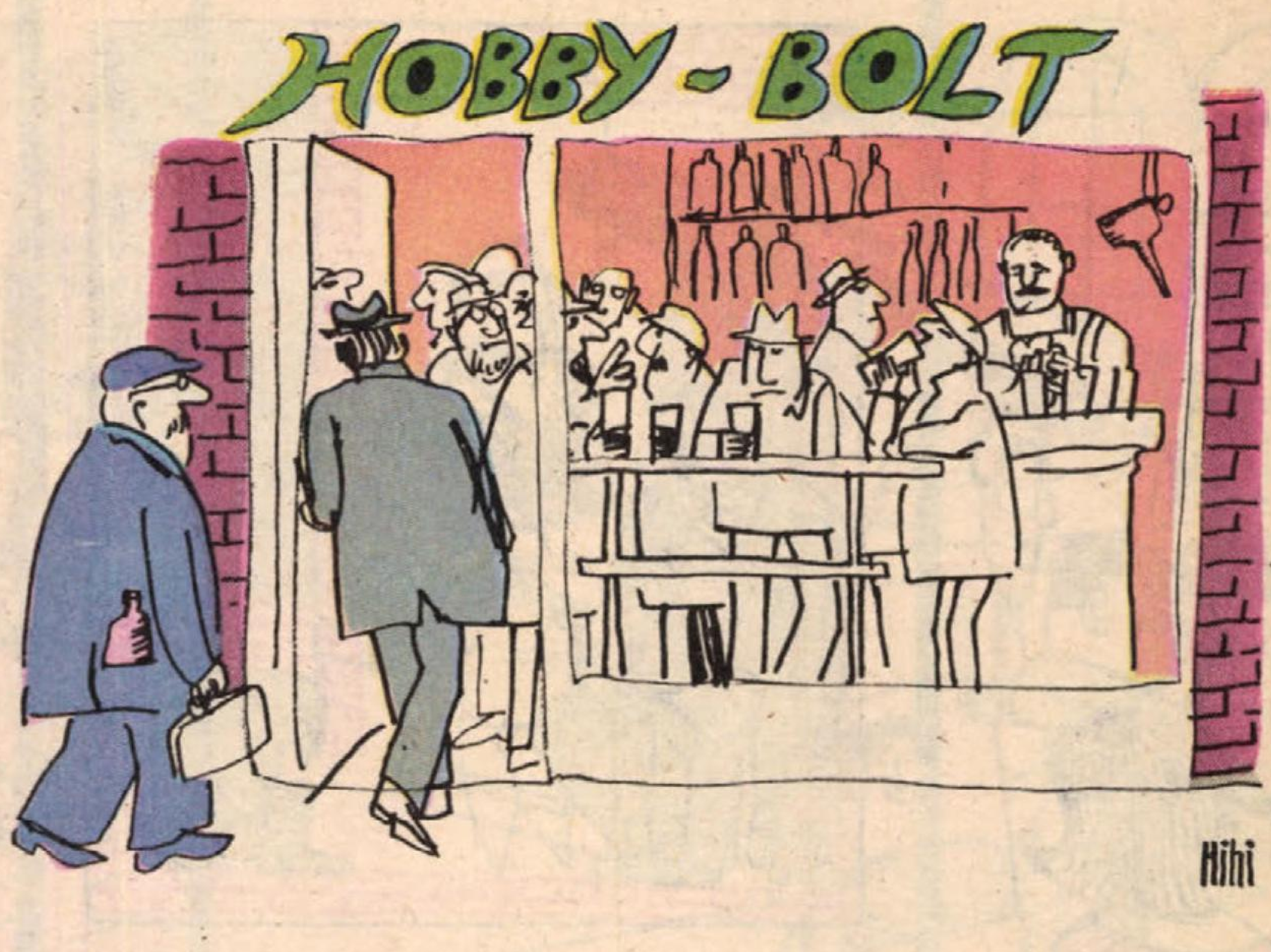
SOUVENIR

– Értsd meg már végre: ennyi helyünk nincs!

HATÁSOS FEGYVERNEM

SIKERES CÉGÉR

KiS TÖRTÉNETEK

A MEGRENDELŐ

Őszi délelőtt. A nap kialvatlan szemmel ácsorog a háztetők felett. Minden álmos, szürke, csak a parkban van nagy nyüzsgés. Vagy két tucat mackós, télikabátos kisfiú, kislány fut, kering a leszerelt hinták és a kiszedett kardvirágok üres ágyai között. A lassú mozgásra még nem jöttek rá. A padról is csak azt tudják, hogy felmászni és leugrálni lehet róla. A kísérő nénik tisztogatják az egyik padról a sáros, apró paták nyomait, én egy másikról. Egyszer csak kiválik a bolyból egy kis piros hurka, amely felül szabályos gömbben- végződik. Elvonul előttem, visszafordul, s egyre közelebb somfordál.

— Egyedül vagy? — kérdezi.

— Látod — felelem bölcsen.

— Várhatsz is valakit.

— Igaz.

— Te író bácsi vagy?

— Az — fészkelődöm egyet. Ötéves ugyan az érdeklődő, de az ember szívesen vesz minden szakmáját érintő érdeklődést. — Hogy tudod?

— Bella néni mondta, de mondta, hogy ne mondjam meg neked. — És meg is mutatja, melyik a Bella néni. — Szép meséket írsz?

— Nem meséket írok.

— Írj meséket.

— Nem tudok.

— Majd én kitalálok neked. Írj egy kígyóról! — Felkapaszkodik mellém a padra. — Van egy kislánynak egy kígyója. Ilyen nagy, hosszú kígyó — tárja szét a karját.

— Nem fél tőle?

— Nem. De mindenki más fél tőle.

— Aztán mit csinál a kígyó?

— A kígyó?... Megeszi a grízes tésztát. A kislány ad neki grízes tésztát és a kígyó megeszi.

Világosság gyúl az agyamban.

— Ha nem tévedek, te nem szereted a grízes tésztát.

— Nem — jelenti ki határozottan.

— Mégis, miért éppen kígyója legyen a kislánynak? — furkászom.

— Azért, mert attól anyu nem meri visszavenni a grízes tésztát. Érted?

Most már értettem.

A MELLTARTÓ TITKA

A színész hazajön a próbáról. A felesége rendes, normális civil nő, aki megérti, hogy a gyufa olykor robban, hogy az óvári sajtnak néha ementáli íze van, az ementálinak meg néha óvári, és hogy egyszer hétfőn tűnik el a virsli az üzletekből, másszor meg csütörtökön —, azt azonban nem tudja megérteni:

hogy kerülhet a férje zsebébe egy melltartó. Illetve érti, és ezért tör ki a botrány.

Előzmény: az asszony ebédnél odaszól a férjének:

— Add csak ide, szívem, a zsebkendődet.

Szívem benyúl a zsebébe, és amit kihúz, nem zsebkendő, hanem melltartó.

— Mi az a kezedben? — csattan fel az asszony hangja.

— No, nézd csak! Hát nem a zsebemben maradt?

— Hogy került a zsebedbe ez a melltartó?

— Hát a próbán, szívem.

A Másik Szívem azonban nem elégszik meg a magyarázattal.

— Kinek a melltartója, te disznó?

— Ne bolondozz, Edit — ráncolja össze a homlokát a színész. — A második képet próbáltuk, mikor jön a férj, de nem mentünk végig a képen, mert Verának rádiója volt, és a zsebemben maradt a melltartó. A melltartó: kellék!

— Azt hiszed, hülye vagyok? — csap az asztalra az asszony. — Olvastam a darabot! Hol van abban melltartó?

— A melltartóval van egy j á t é k. Ma csináltuk először. És most rögtön felhívom Pistát. A rendezőnek csak elhiszed, hogy benn van a darabban a melltartó? Míg tárcsázok, mondogasd: „hülye, buta, civil liba vagyok!"

Másnap, a próbán odalép a csinos kellékesnő a színészhez, s halkan mondja, mert a színpadon megy egy jelenet:

— Magánál maradt tegnap a melltartóm.

A kulisszák mögött ögyelgő tűzoltó, a kellékesnő vőlegénye, felhördül:

— A melltartód?!

ÉVIKE SZENVEDÉLYE

Ezt egy barátnőm mesélte.

— Persze, Évike látja, hogy az apja falja a cigarettát, erre ő is dohányzik. Szájába vesz egy gyufaszálat, aztán úgy tesz, mintha szívná. Hamuz, fújja a füstöt, és csóválja a fejét, mert túl kemény a cigi. Pontosan utánozza az apját.

Tündéri kis majom. Képzelje, tegnap megyünk a 12-es buszon, és egyszer csak Évike megszólal: „Úgy rágyújtanék." Mire én rávágom, máig se értem, miért: „De Évikém, buszon?" Látta volna az arcokat! Micsoda egy anya, aki engedi, hogy a hároméves kislánya cigarettázzék! Kezdtem volna el magyarázni, hogy Évike gyufával cigizik? Ha nem szállunk le a következő megállónál, esküszöm, megvernek. És még mondják, hogy a pestiek közönyösek.

Fendrik Ferenc

INTELEM

— Azt hiszem, már nem kellene többet innod...

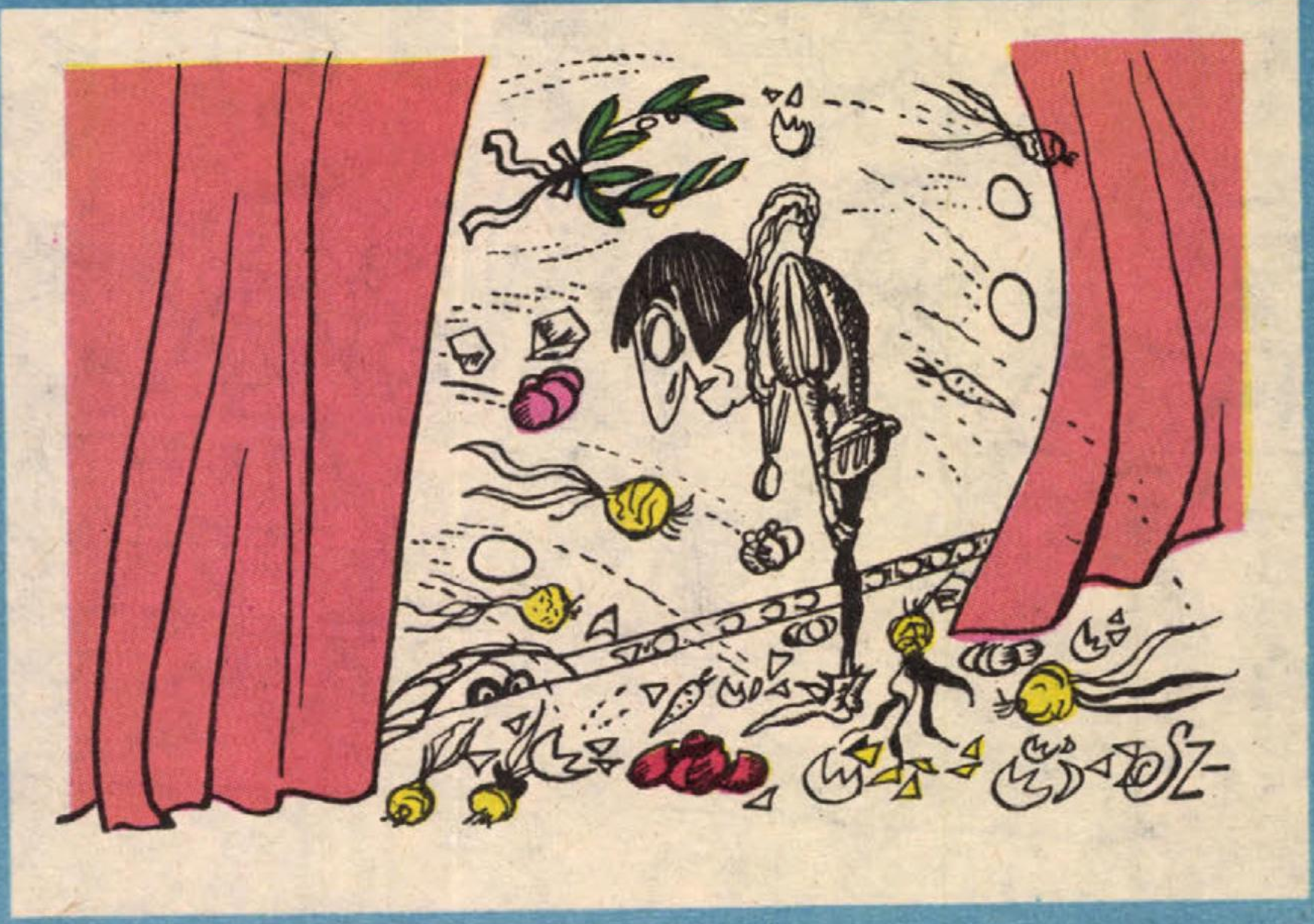
SZERÉNY FIATAL

— ...akármilyen kis eldugott faluba elmennék huligánnak.

BABÉR

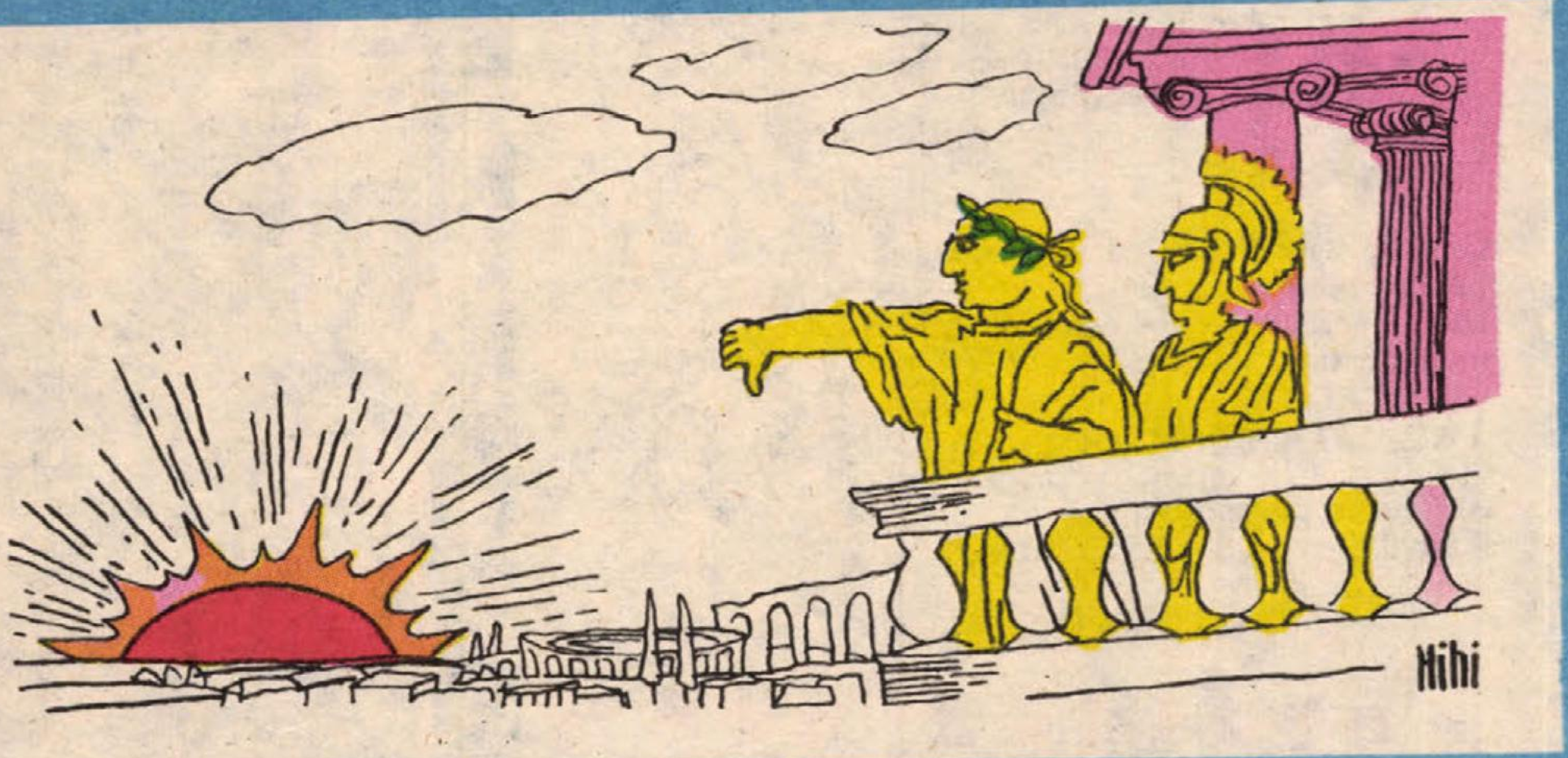

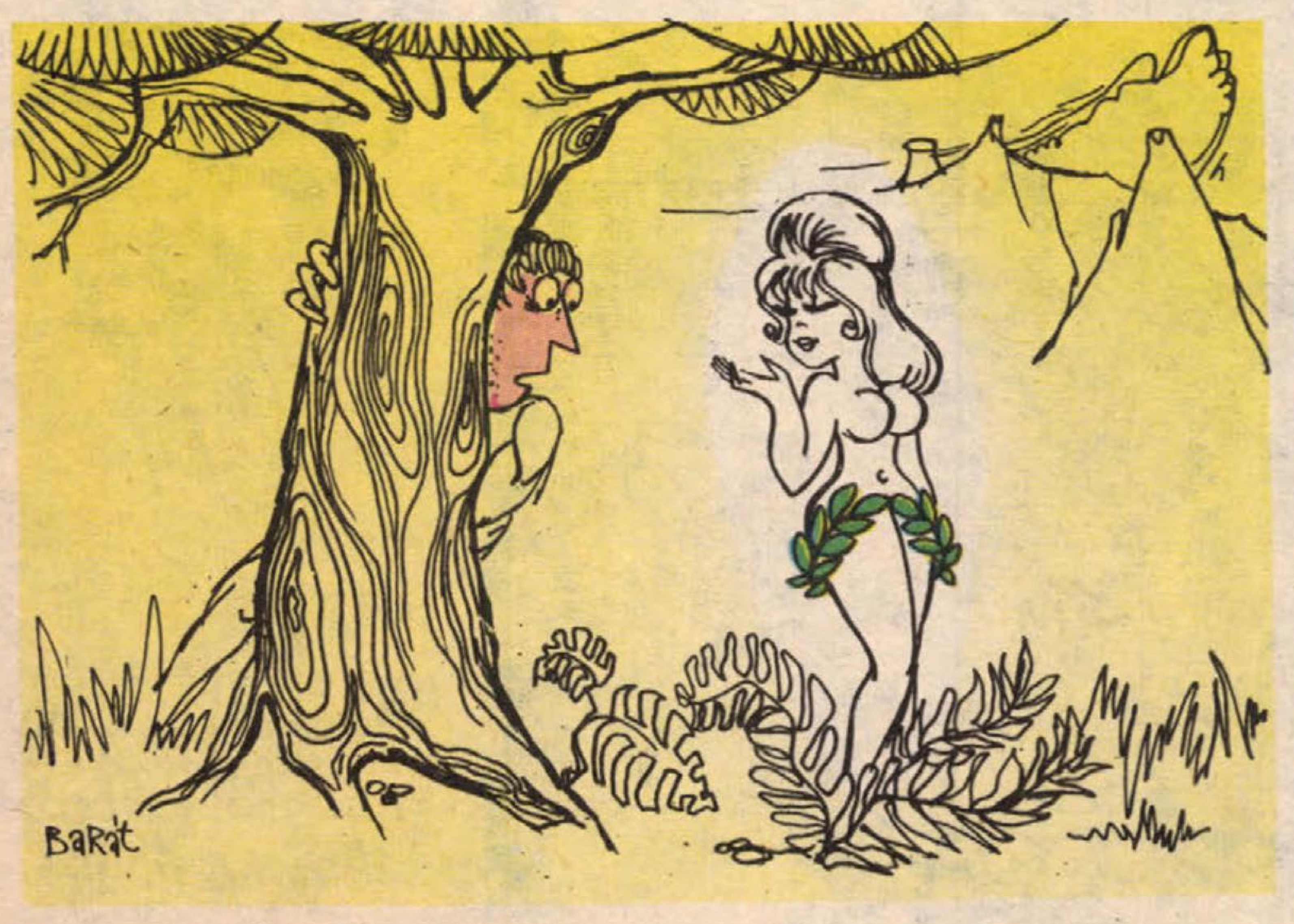

VASVÁRI, SZÜR-SZABÓ, VÁRNAI, HEGEDŰS, BALÁZS-PIRI, BARÁT, FÜLÖP

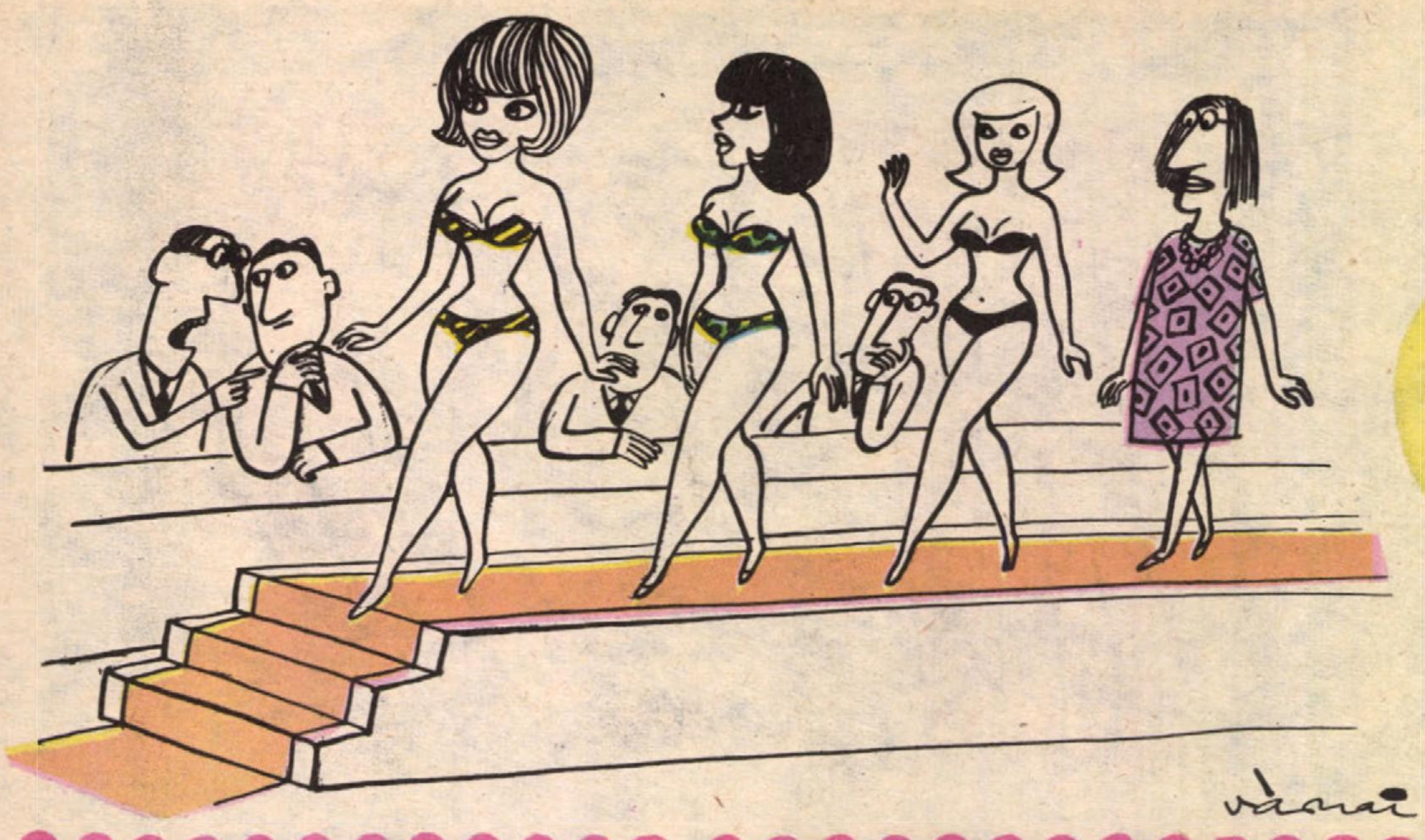

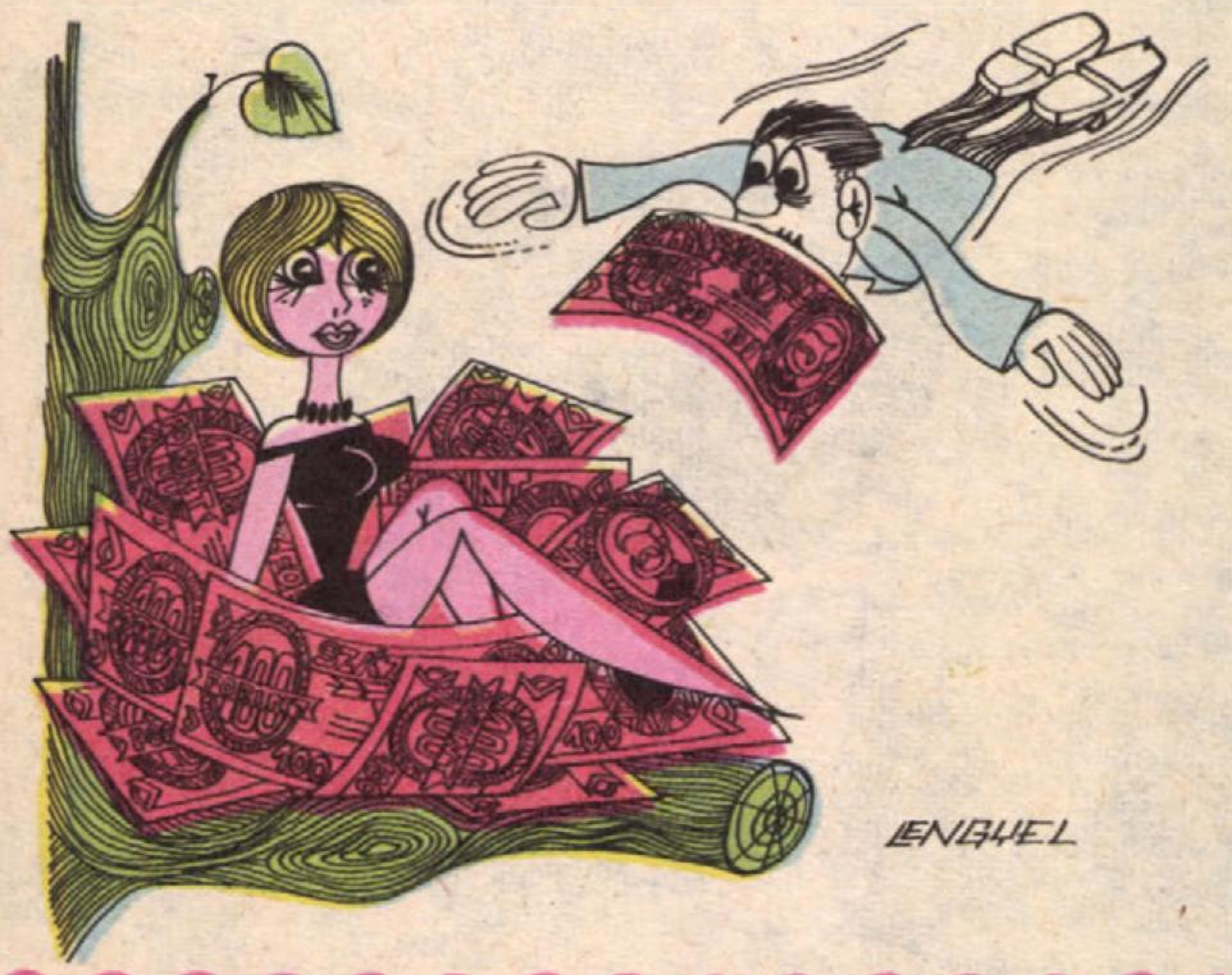

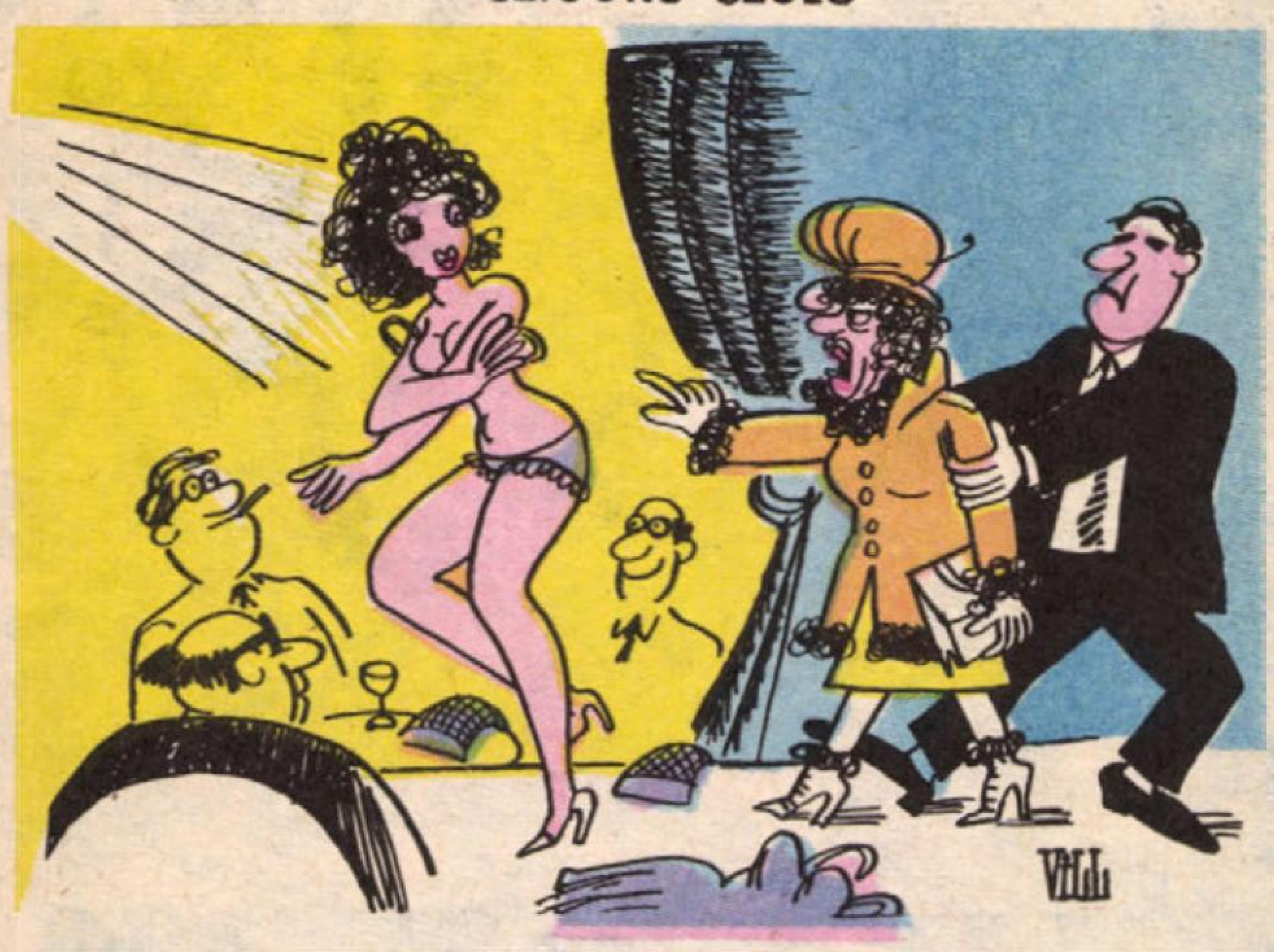
SZÉPSÉGVERSENY

– Azt a negyediket biztosan tapasztalatcserére küldték . . .

FÉSZEKRAKÁS

SZIGORÚ SZÜLŐ

– Ejnye, kislányom, mit szólnak a bácsik, hogy így szétdobálod a ruháidat? . . .

EDZÉS

– A hazai versenyekre készül.

ERICH KÄSTNER

epigrammák

ÚJÉVI KÉRDÉS

Jobb lesz-e vagy rosszabb tán?
A válasz nem kétes,
megmondhatjuk magyarán:
Az élet
mindig életveszélyes.

EGY AUTÓS SÍRKÖVÉRE

Az örökkévalóság nincs is olyan messze:
Szombat délben startolt és ott volt aznap este.

SZERENCSÉS CSILLAGZAT

„Világéletében szerencsés ember volt"
írja nekrológjában a sajtó,
„Most is a temető nyitott kapujánál
ütötte el a mentőautó."

SZERÉNY KÉRÉS

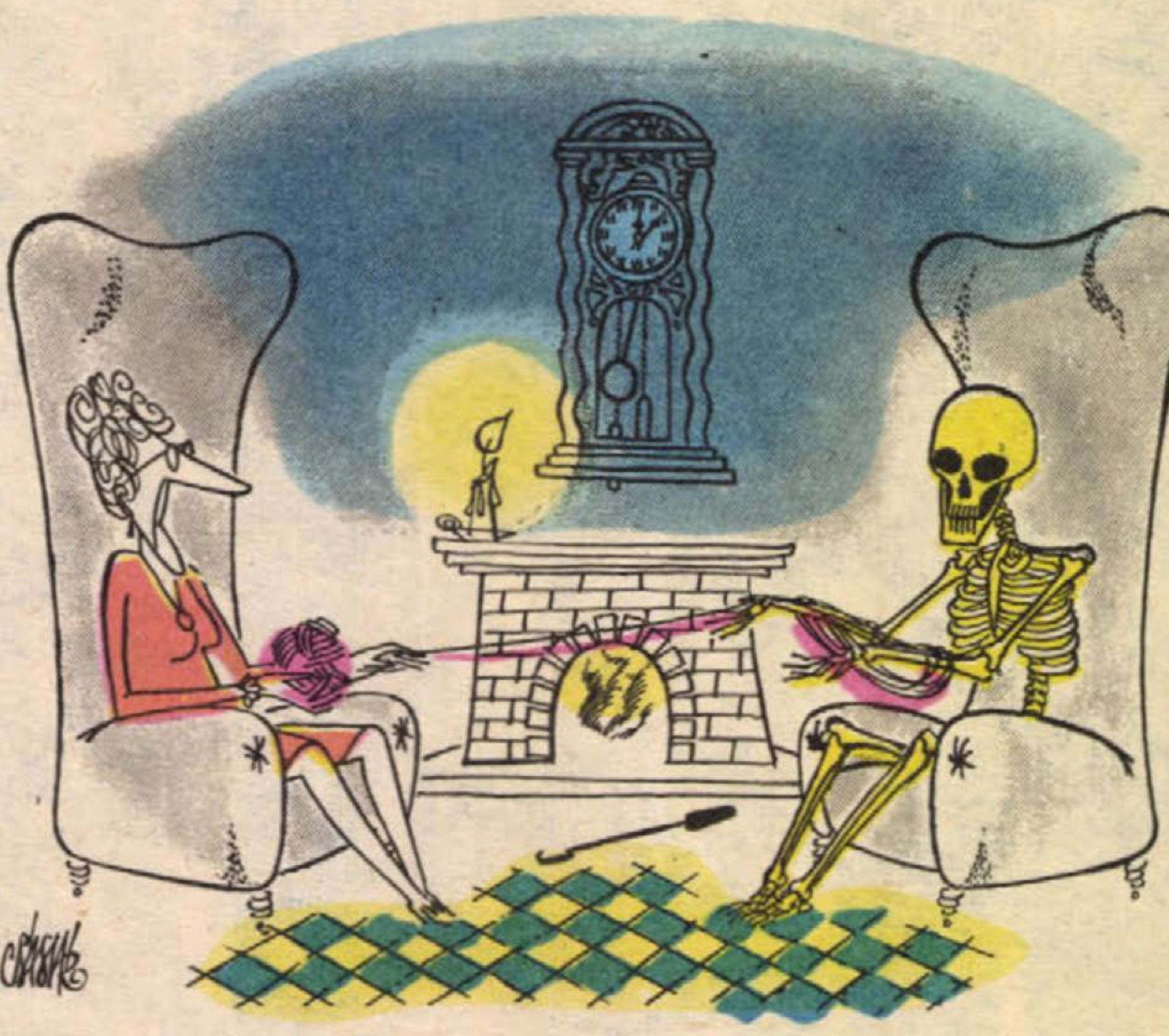
Gonosz teremtmény az ember,
Szakadatlan vétkezik.
Isten bocsásson meg néki,
még ha nem is létezik.

A TÍZPARANCSOLATRÓL

Az ötödik parancsolat:
Agyonütni az időt sem szabad!

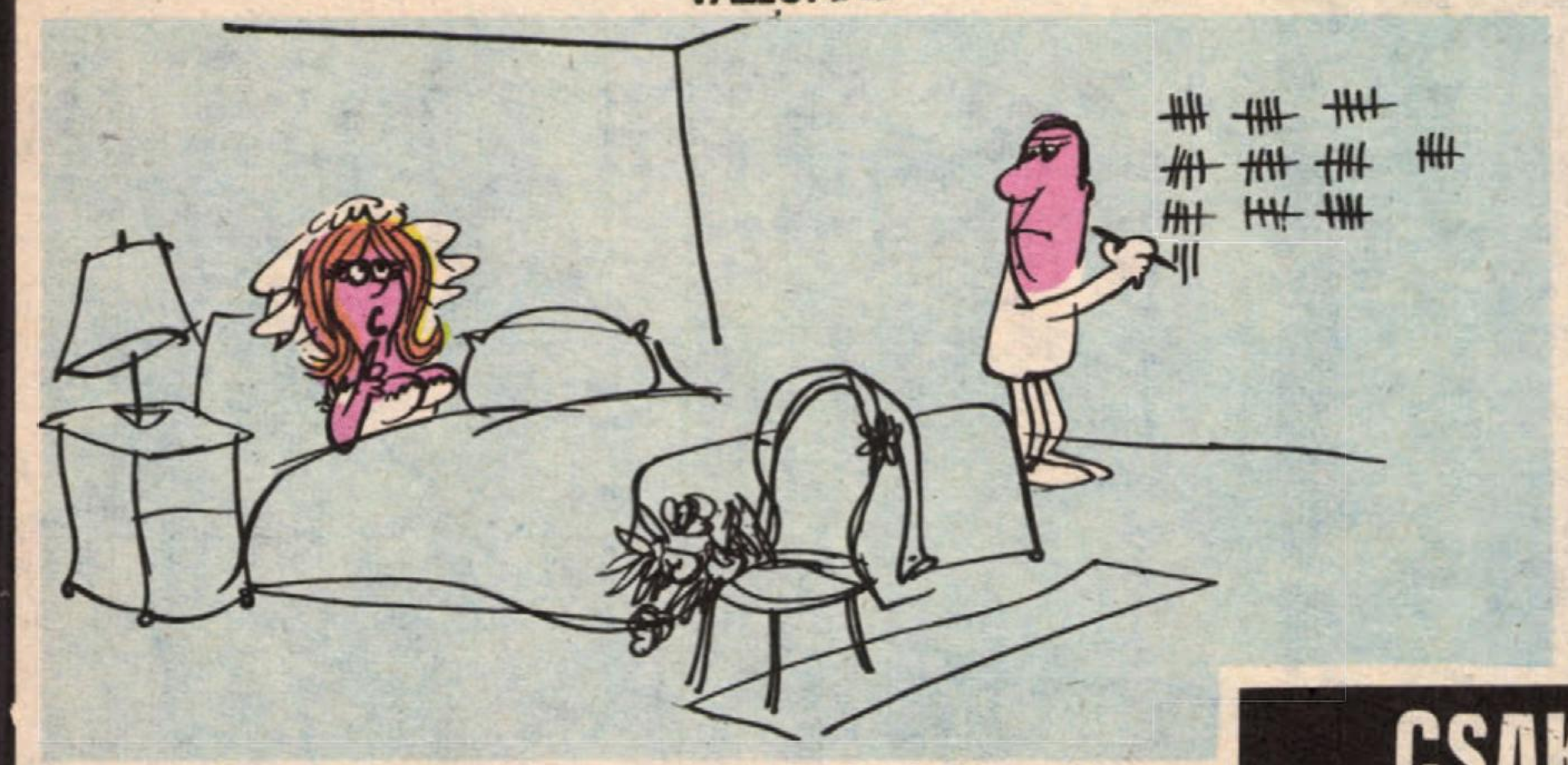
(Németből fordította: Bánkuti Béla)

TÜRELEM

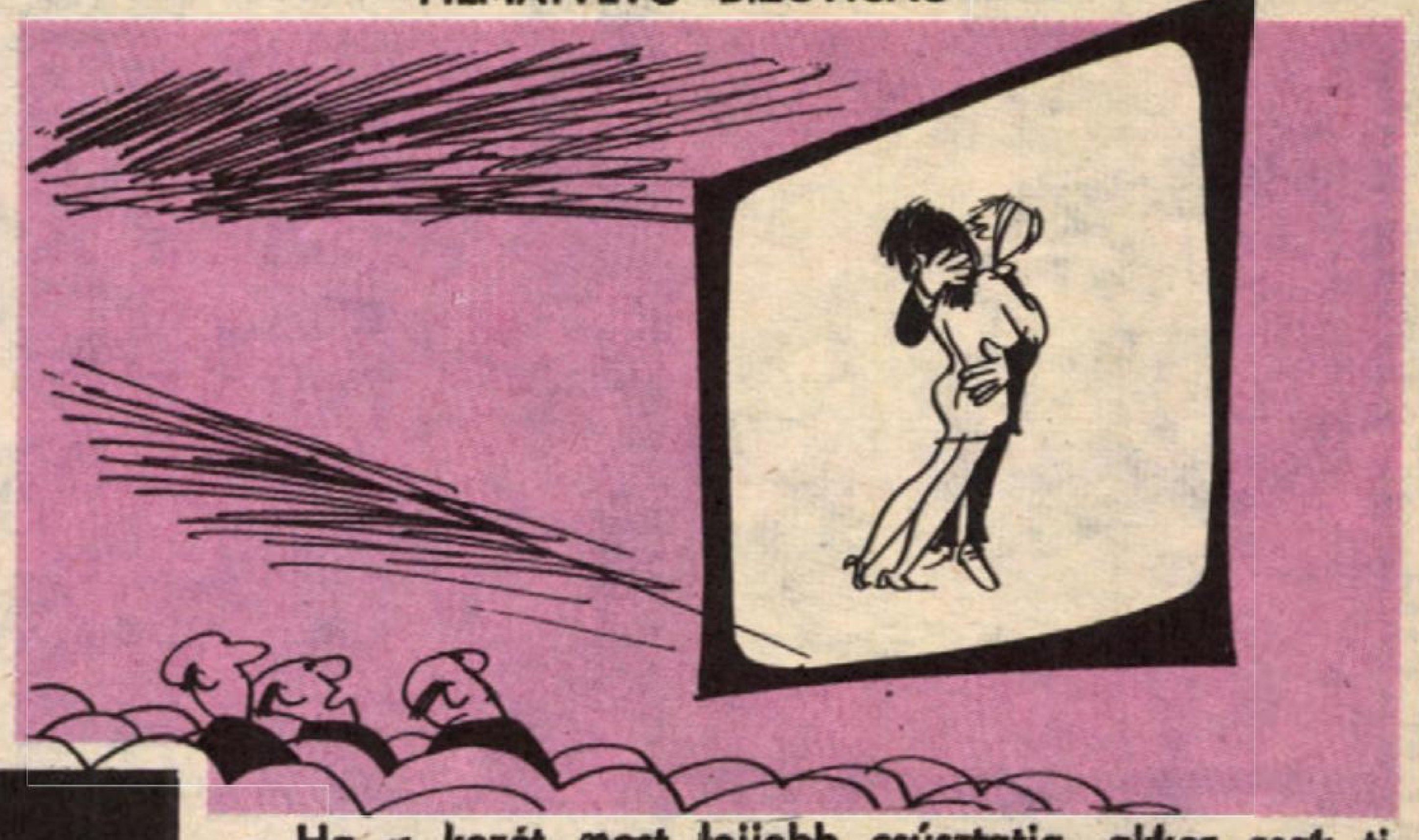
CSAK 28 ÉVEN FELÜLIEKNEK!

VALLOMÁS

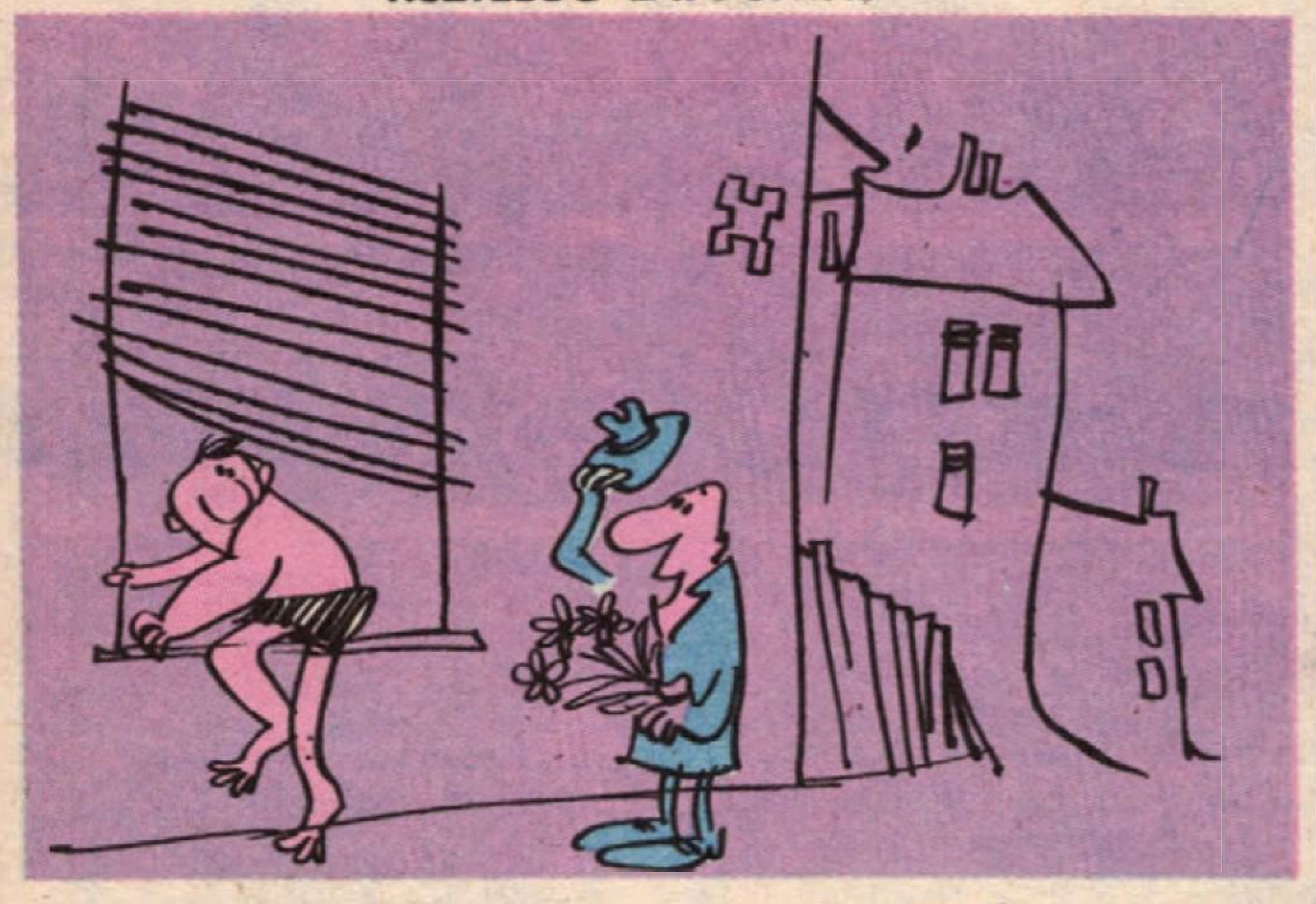
— Aztán volt az a barna hajú focista...

FILMÁTVEVŐ BIZOTTSÁG

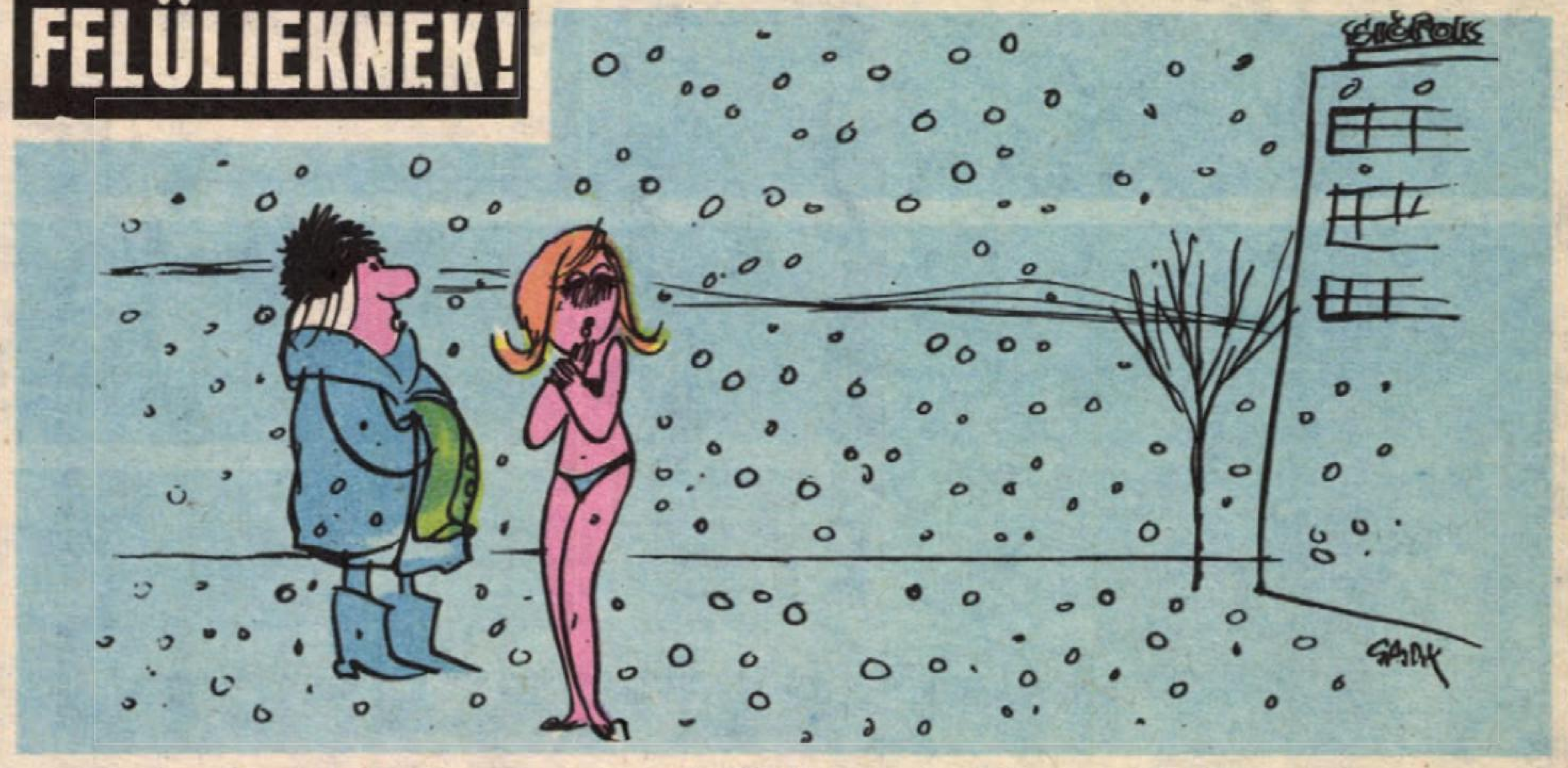
— Ha a kezét most lejjebb csúsztatja, akkor csak tizennyolc éven felülieknek engedélyezzük.

TISZTELGŐ LÁTOGATÁS

— Bocsánat, az Irénke itthon van?

ELSZÁNT KISLÁNY

— Disznóság, hogy ezek a külföldiek hogy elhanyagolják télen a Balatont!

Sajdik Ferenc rajzai

TÉLI ÜDÜLÉS

Sápadt voltam, elesett és a szemeim körül akkora fekete karikák jelentek meg, mint egy középsúlyú ökölvívónak, akit két súlycsoporttal feljebb vernek.

— Nem jól nézel ki — figyelmeztettek barátaim. — Miért nem mégy el téli üdülésre?

— A téli üdülés többet ér, mint a nyári! — tanácsolták mások is. — Aki egyszer télen üdül, soha többé nem hagyja ki!

Elhatároztam, hogy hallgatok az okos szóra és elmegyek egy hétre téli üdülni. Bizonyára én voltam az utolsó, akit meg kellett győzni a telelés előnyeiről — állapítottam meg magamban —, mert az üdülőben telt ház volt, mintha csak a nyár csúcsán érkeztünk volna oda.

Mint valamennyien, én is egy kétágyas szobában kaptam szállást, szobatársam, doktor Szotyolai szimpatikus, kellemes embernek tűnt a bemutatkozásunk első percében, majd később is, az étteremben és este a szalonban. Mindvégig volt azonban egy olyan érzésem, hogy szobatársamat valami nyugtalanság szorongatja. Lefekvéskor aztán zavartan említette meg, hogy ő sajnos, horkol, előre is bocsánatot akar kérni ezért és ígérjem meg neki, hogy minden tapintat nélkül felkeltem őt, ha alvásomban zavarna.

Tudom, nem először szerepel ez a téma az üdülőirodalomban, de ahogyan Szotyolai horkolt, az szívettépő volt. Ráadásul valahányszor felkeltettem, olyan kétségbeesett bocsánatkéréssel nézett rám, hogy nem lehetett utálni őt — csak virrasztani lehetett felette.

Másnap egész nap elkerült szegény, s hogyha összetalálkoztunk, nem győzött szabadkozni. Ha nyári üdülésen lennénk, a szabadban éjszakázna, mondta, dehát húszfokos hideg van odakint.

Este, szobánkba térve látom, hogy Szotyolai fogja az ágyneműjét és alázatosan az ágyam elé viszi, a földre. Ott ágyaz meg magának az ágyam előtt, s lefekszik elém, mint egy hűséges kutya.

— Jól tudom, — néz fel rám Szotyolai a földről —, hogy az elmúlt éjszaka tizenötször is felkelt az ágyából, hogy az ágyamhoz jöjjön, s felébresszen. Azért feküdtem hát ide, hogy ne kelljen kikelnie az ágyból. Ha horkolok, nyúljon le a kezével és fogja be a szájamat, vagy egyszerűen rúgjon belém.

Hiába tiltakoztam, nem volt hajlandó az ágyába visszafeküdni, de a kemény földön persze rosszul aludt, vergődött, s úgy horkolt, hogy őrület volt hallgatni, ráadásul közvetlenül alattam. Az éjszaka felénél mindketten felkeltünk és kínlódva néztük egymást. Szotyolai követelte, hogy forduljak a fal felé és aludjak, ő majd olvas, de alig aludtam el, őt is elnyomta a kimerültség és felhorkolt.

Másnap Szotyolai eltűnt, nem volt az ebédnél sem jelen. Délután került elő, elmondta, hogy autóbusszal bement a közeli városba és teniszlabdákat vásárolt, melyeket most majd estig belevarr a pizsamája háta közepébe. Valaki ugyanis azt tanácsolta neki, hogy ilyen módon a teniszlabdáktól nem tud majd a hátán hanyatt feküdni, a horkolók pedig rendszerint csak a hátukon fekve horkolnak.

A szerencsétlen Szotyolai késő estig varrta a teniszlabdákat a pizsamája hátába és lefekvésre úgy festett, mint egy udvari bolond, aki fordítva vette fel a pomponos díszruháját. Csupa szeretettel nézett rám oldalt fekve az ágyán, és jó éjszakát kívánva nekem, horkolni kezdett az oldalán de úgy, mintha az élete függött volna tőle. Ekkor már negyedik napja nem aludtam és olyan kimerültnek éreztem magam, mint még soha. Csendben felkeltem és kimentem a folyosóra, a falnak dőlve próbáltam szunyókálni, de azonnal megjelent Szotyolai, lelkiismerete ébresztette fel, vagy a hátába varrt teniszlabdák, nem tudom. Vissza akart parancsolni az ágyamba, de én sem engedtem őt kint maradni a hideg folyosón. Ha nyári üdülésen lennénk — gondoltam —, egyikünk a társalkodóban húzhatná meg magát, de a társalkodó most éjszakánként fagypont alá hűlt le.

Beutalásunknak ebben az időszakában már mind a ketten tántorogtunk a fáradtságtól, én, mert nem tudtam tőle aludni, ő pedig, mert nem mert aludni miattam. Délután együtt sétálgattunk az erdőben, egymást vezetve a kimerültségtől, de Szotyolai állva elaludt a vállamon és felriasztott a horkolásával. Délután a szobában is próbáltam aludni egy-két órát, de ez még rosszabb gondolatnak bizonyult: éjszakára csak éberebben vergődtem az ágyon.

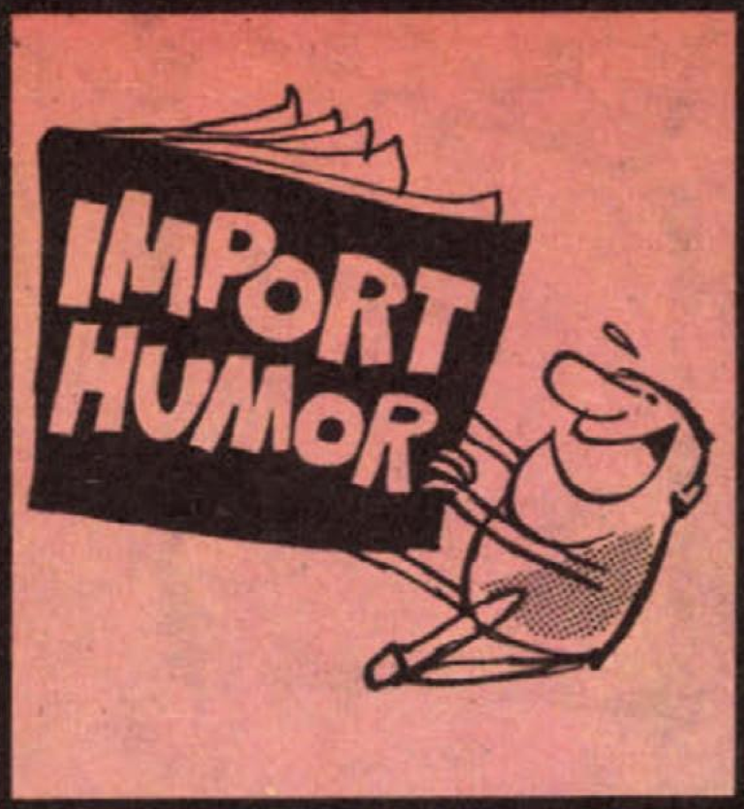
Beutalásunk utolsó éjszakáján Szotyolai egészen megrendített. Úgy feküdt le, hogy egy vastag ragtapasszal letapasztotta a száját, ezenfelül egy kemény farönköt helyezett az álla alá, hogy az alsó állkapcsa se tudjon elmozdulni a helyéről, ha a ragtapasz esetleg fellazulna. Csak a kezével intett jó éjszakát nekem, mert a száját meg sem tudta mozdítani.

Szotyolai ezen az éjszakán olyan hangokat adott ki magából, mint akit élve elástak. Reggelig le sem hunytam a szememet, azt figyelve, hogy nem kell-e mesterséges légzéssel sietni az én nyomorult és a végsőkig lelkiismeretes szobatársam segítségére.

Az üdülőből való visszaérkezésem óta úgy alszom, mint a bunda. Én, aki azelőtt marokszám szedtem az altatót!

Hiába, a téli üdülésnél nincsen egészségesebb.

Somogyi Pál

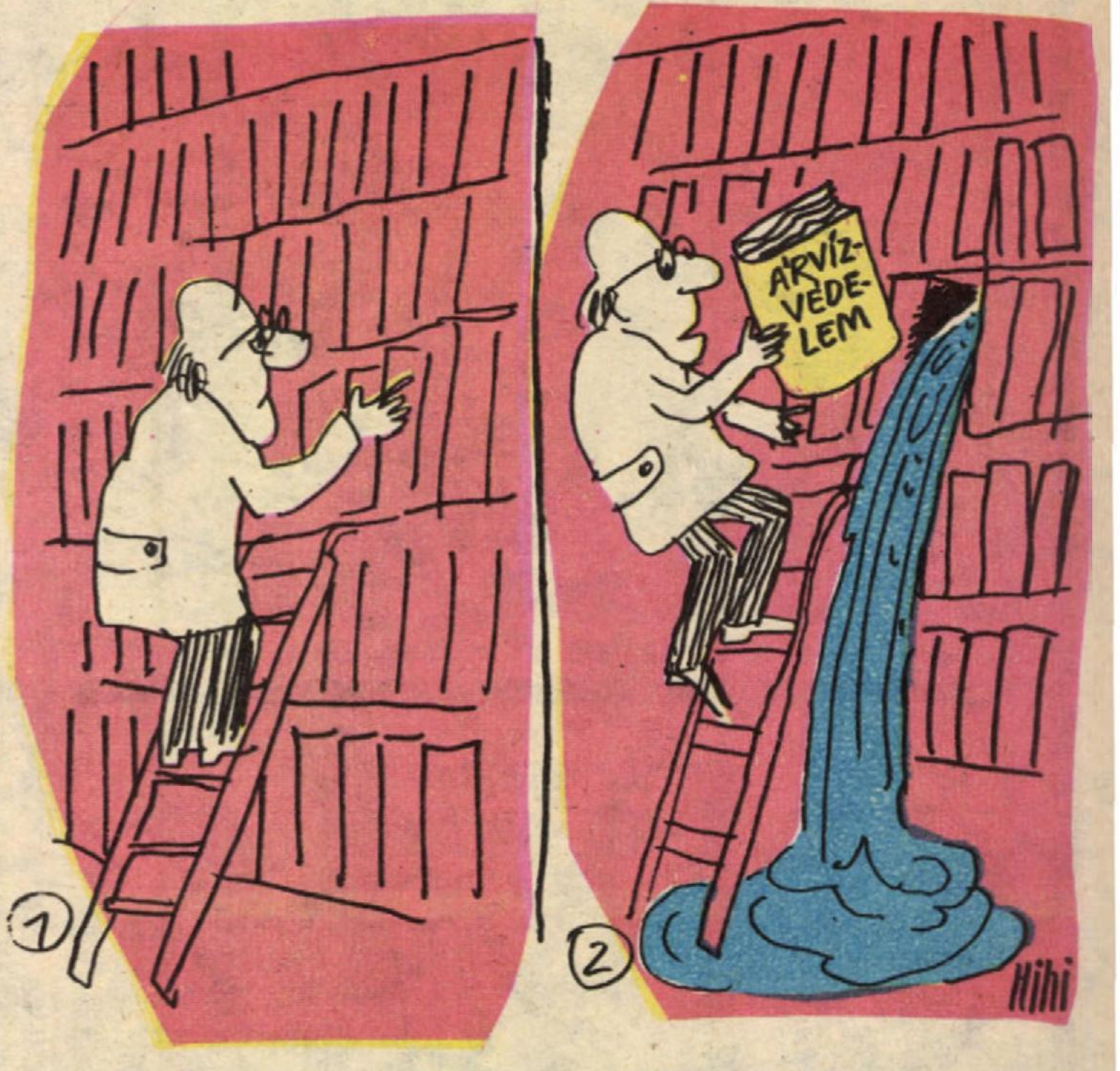

(Rajzok osztrák, holland, francia lapokból.)

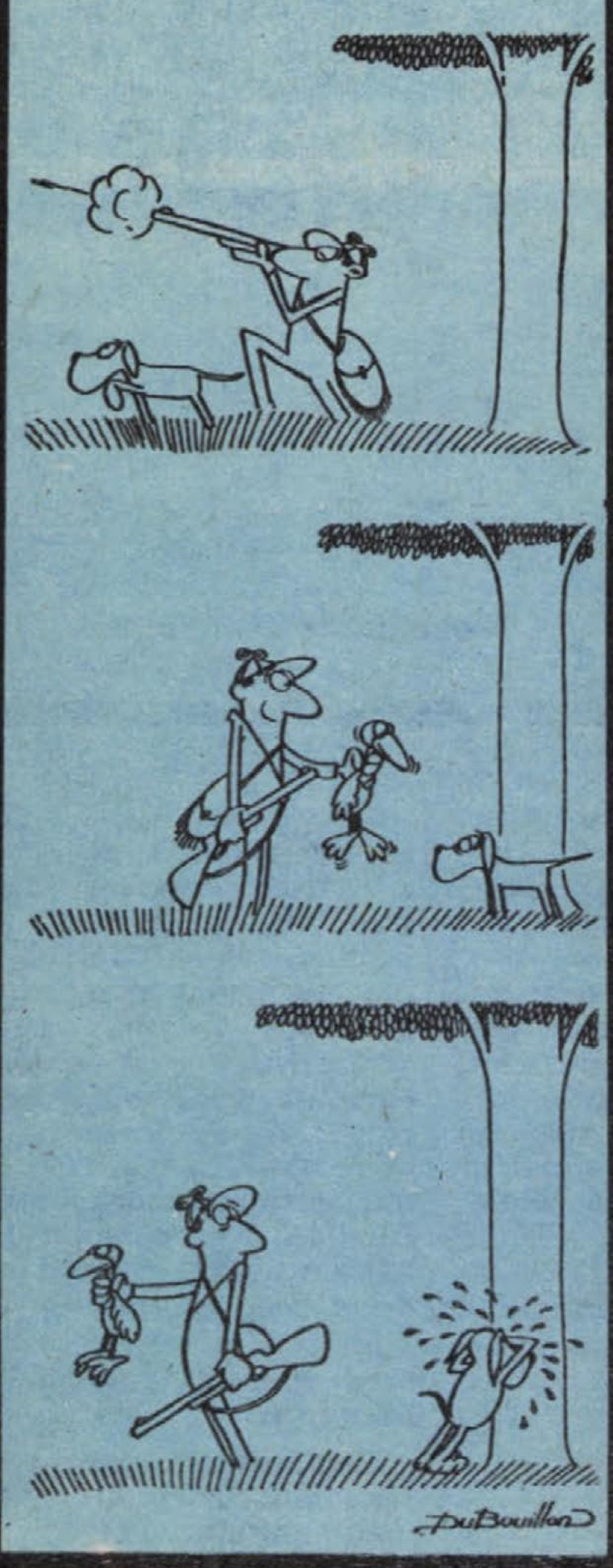

– Akkor élj boldogul!

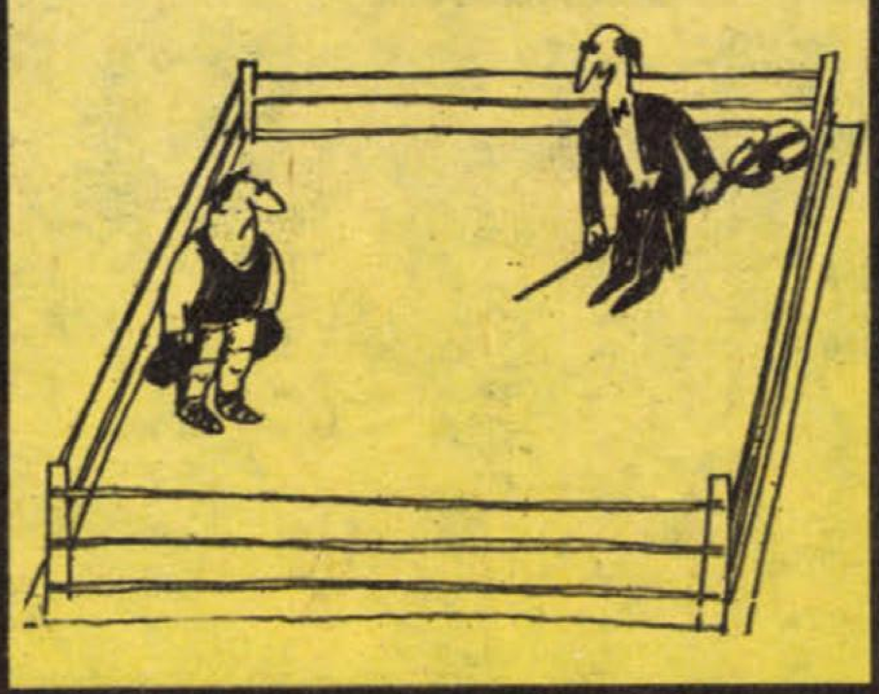
SZAKKÖNYVTÁR

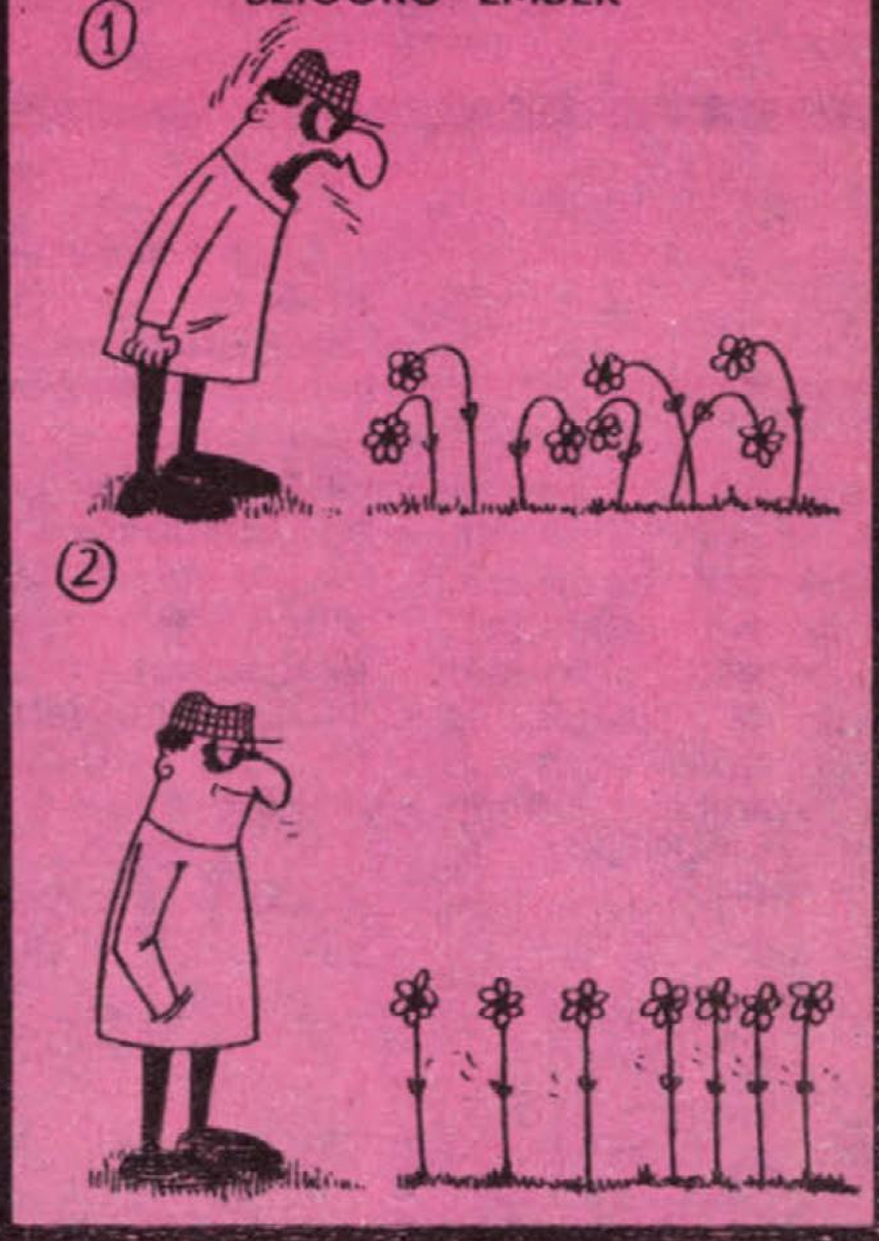
ÉRZÉKENY LÉLEK

NEMES ELLENFÉL

SZIGORÚ EMBER

Apróságok

Azon a színes, kinagyított filmkockán, amely az Egri csillagok plakátját díszíti, egy filteres cigaretta csikkjét is felfedezheti a jó szemű vizsgálódó.

Hát már akkor is volt filter?

Csak nem Eger alatt átkozott el bennünket a török, s azért nem tudunk elég filteres cigarettát gyártani azóta sem?!

*

A Csemege Áruház vezetői panaszkodtak a Magyar Hírlap munkatársának, hogy nagyon sok a szarka az önkiszolgáló részlegükben. Többek között ezzel a döbbenetes adattal támasztották alá az állításukat: *„A kisméretű jugoszláv levestésztából két nap alatt 20 ezer darab fogyott, sajnos, a pénztár megkerülésével."*

Két eshetőség van:

1. Ládaszámra lopták a levestésztát. Érdekes, hogy ez nem tűnt fel senkinek a Csemege Áruházban?

2. Lélektani rejtély, miért éppen levestésztát loptak?

Harmadik variáció nincs. Hacsak az nem, hogy téves az adat.

Mert, ha ez mégis igaz, már azon sem csodálkozom, ha legközelebb azt olvasom majd: *„Egy teljes önkiszolgáló bolt árukészletét, berendezését, személyzetét elvitték a vevők. Természetesen, a pénztár megkerülésével."*

*

Egy odavetett félmondattal megdicsérte az Esti Hírlap kritikusa a *Tévedések vígjátéka* tévé-film változatát.

Érdekes, a kritikus által jelzett időpontban én egy másik Shakespeare-darab adaptációját láttam a tévében. Az volt a címe: *Vízkereszt vagy amit akartok.*

Lehet, hogy a kritikus éppen a Tévedések vígjátékát akarta?

Vagy lehet, hogy meg sem nézte a filmet, éppen csak írt róla?

*

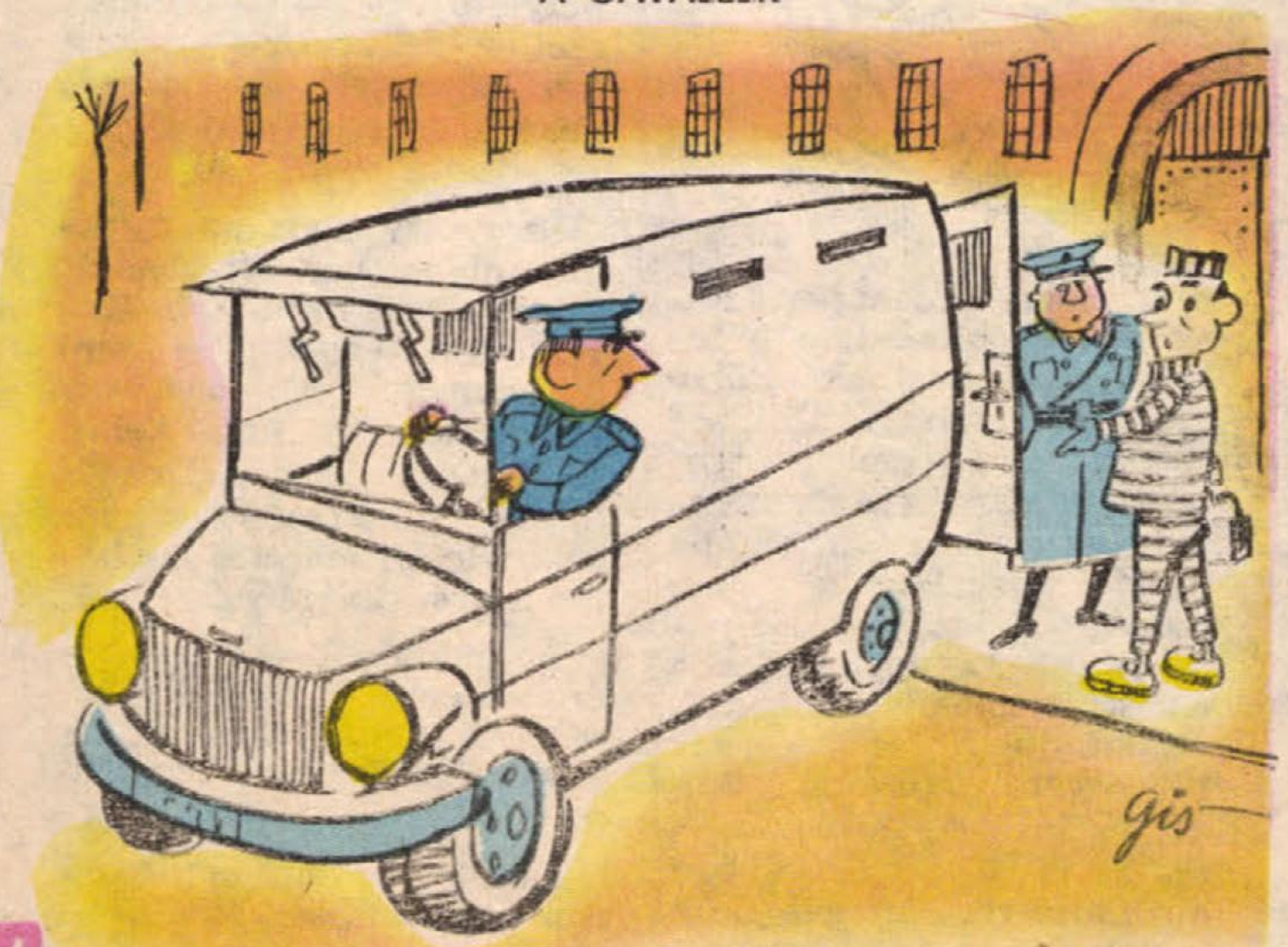
Sarolta nevű hölgyismerősöm panaszkodott, hogy évek óta nincs benne a neve a naptárban, az Ulrik tolakodott a helyére. Ezt ő nagyon sérelmesnek találja, mondván, hogy mégiscsak több Sarolta van e honban, mint Ulrik.

Ebben, azt hiszem, igaza lehet. Épp ezért, a Sarolták pártjára állva, magam is kérem a kalendáriumügyi főhatóságokat, adják vissza nekik a névnapjukat.

Kérésem megindoklására szabadjon még megemlítenem, hogy e szép nevet olyan jeles személyiségek viselték, illetve viselik, mint Első István királyunk édesanyja — és Zalatnay Cini.

R. B.

A GAVALLÉR

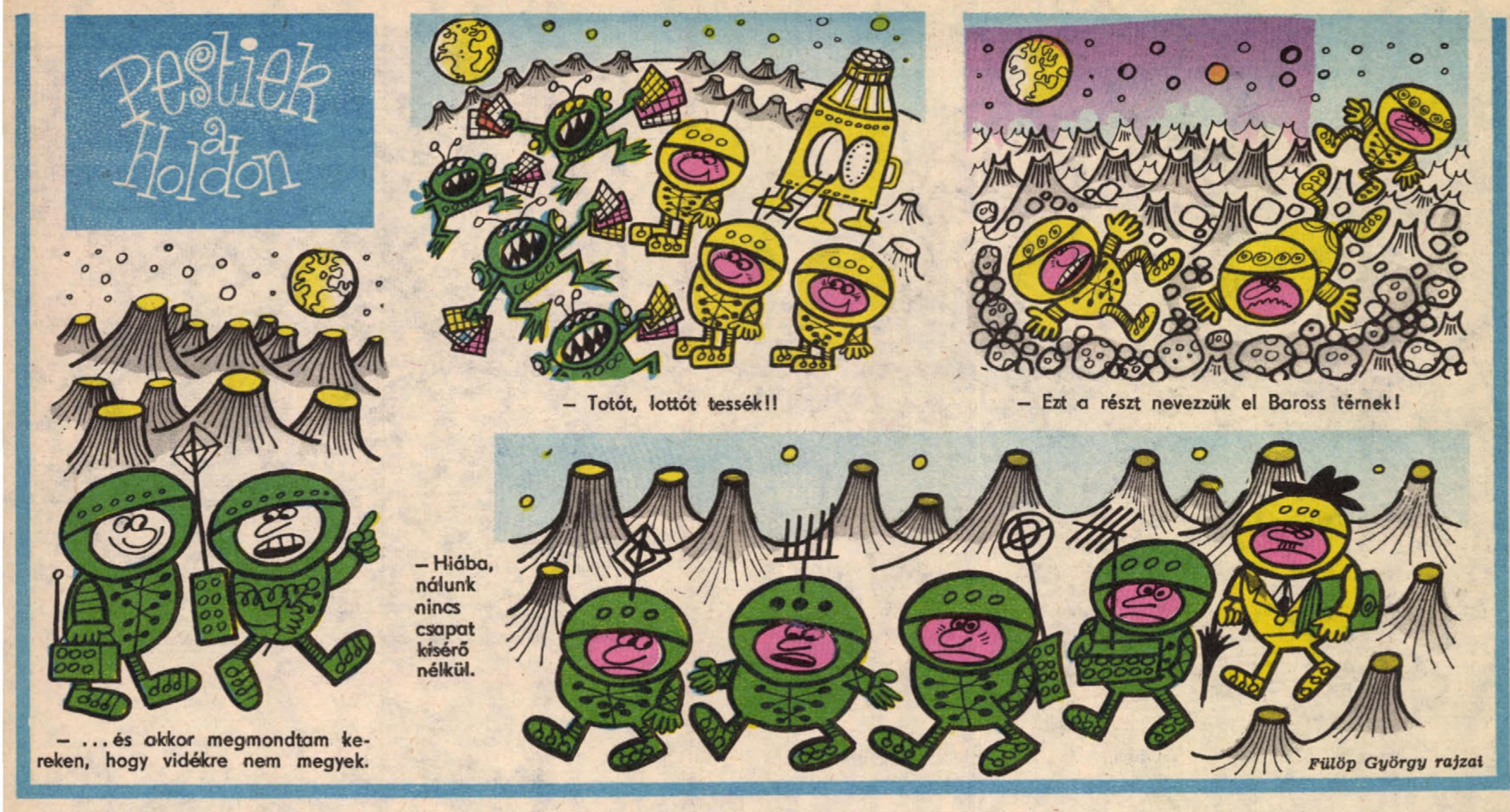

– Mondja, biztos úr, nem kellene valamit adni a sofőrnek?

LELKI VÁLSÁG

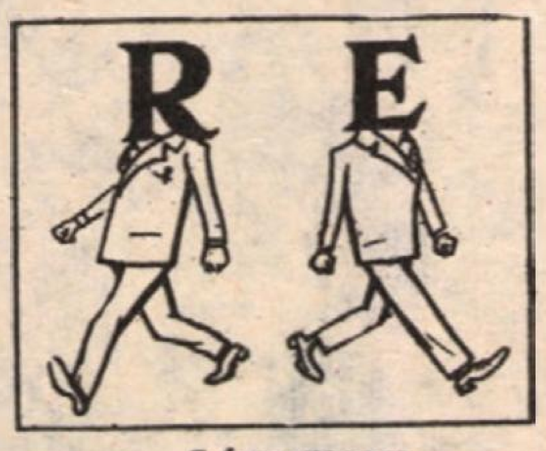

– Mi bajod van?
– Már tizenkét éves vagyok, és még nem csináltam szerzői filmet!

RÉBUSZ

Az 53. sz. rejtvényünk megfejtése:

Lépremegy

A 100 forintos díjak nyertesei a következők: Tóth Józsefné, Budapest V., Károlyi u. 4—8.
Engländer Árpádné, Budapest XI., Galambóc utca 10.
Dr. Dolányi Valér, Debrecen, Batthyány u. 17—19.

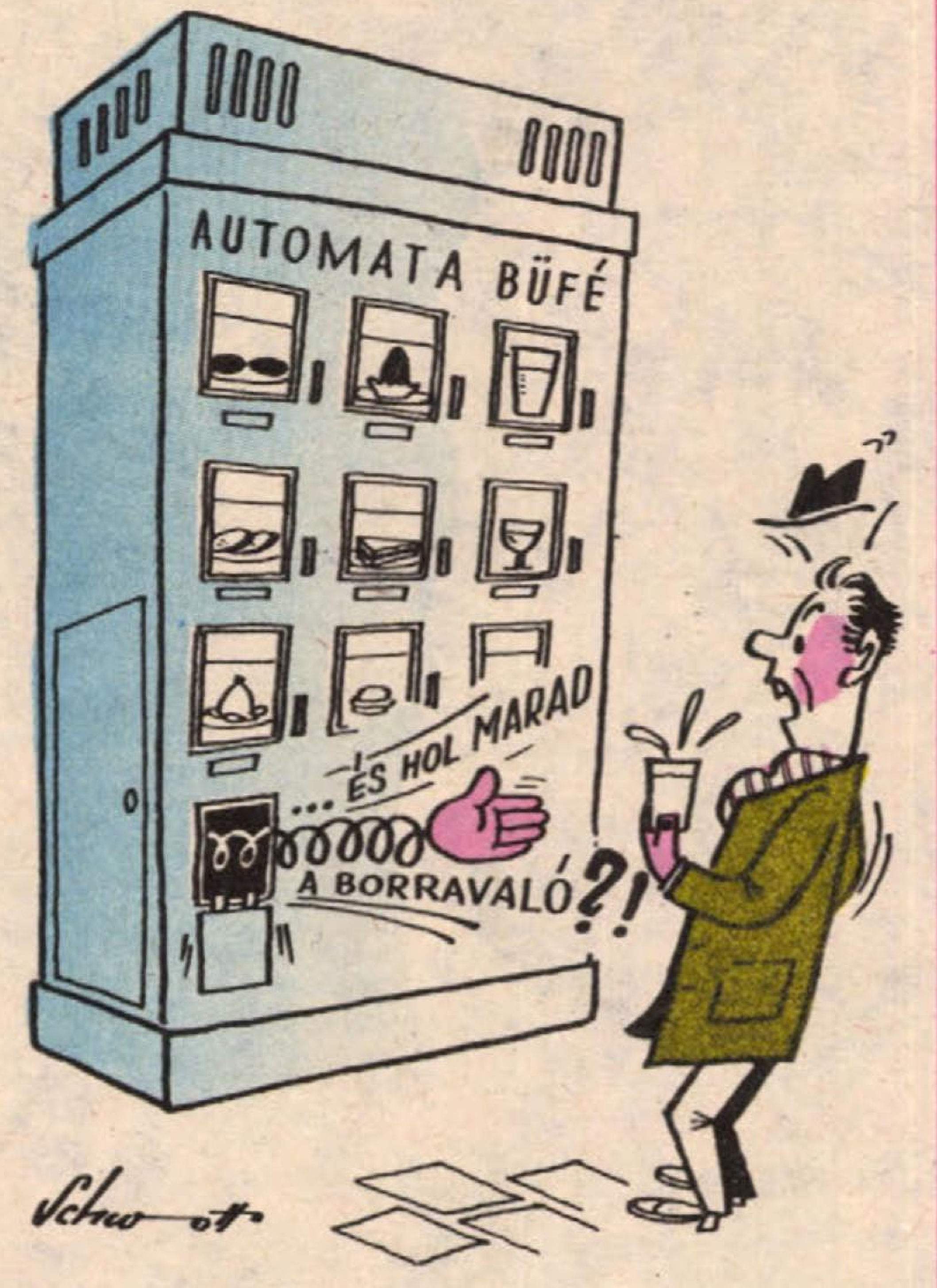
55. REJTVÉNYÜNK

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb 1969. január 24-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.

EGY TÖKÉLETES AUTOMATA

MARKO GANCSEV

KÉT VERS

A VILÁG MEGJAVÍTÁSA

Anyó apónak odasúgta:
– Megette kenyere javát
nagy szájhős, csend hát, mégse tudta
megjavítani glóbuszát.

Jó atyámnak anyám is éppen
azt hányta fel, hogy nem csinált
semmit a világ érdekében,
sőt, mindent csak összekúszált.

Nem javult lám a világ mégsem,
ha változott is csendesen,
mivelhogy ma a feleségem
ugyanezzel támadt nekem.

Az eredmények gyengék, látod,
mégis azt kérem, gyermekem,
neked is majd jövendő párod
ilyen szemrehányást tegyen...

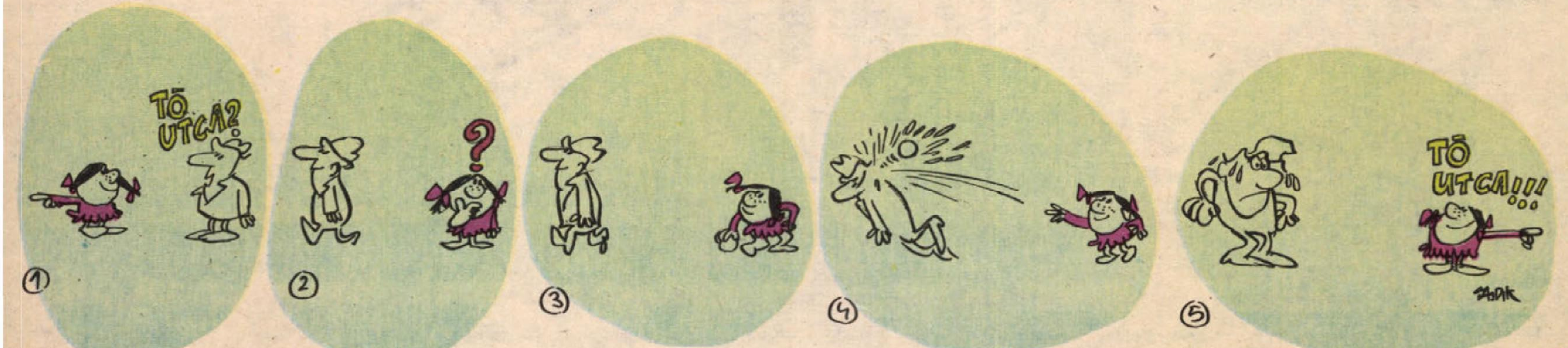
GYÖTRŐDÉS

Két ok gyötör
s legjobban nyomja vállam:
az első,
hogy sokan vannak
okosabbak nálam.
A második,
ami gyötör
s még jobban nyomja vállam:
hogy sokan vannak
ostobábbak nálam.

(Bolgárból fordította: Király Zoltán)

BUKSI ÚTBAIGAZÍT

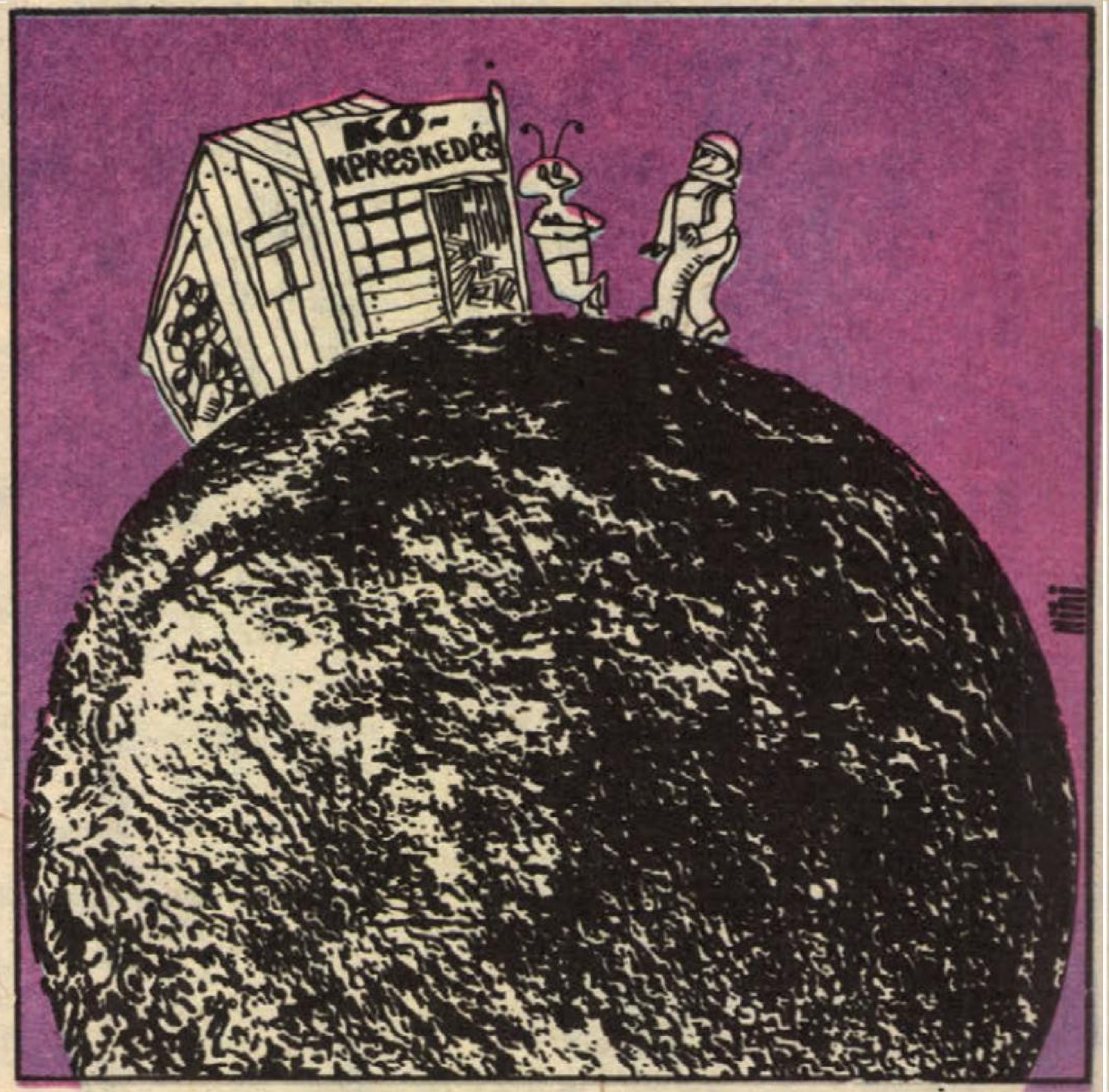
Sajdik Ferenc rajza

FIGYELMEZTETÉS

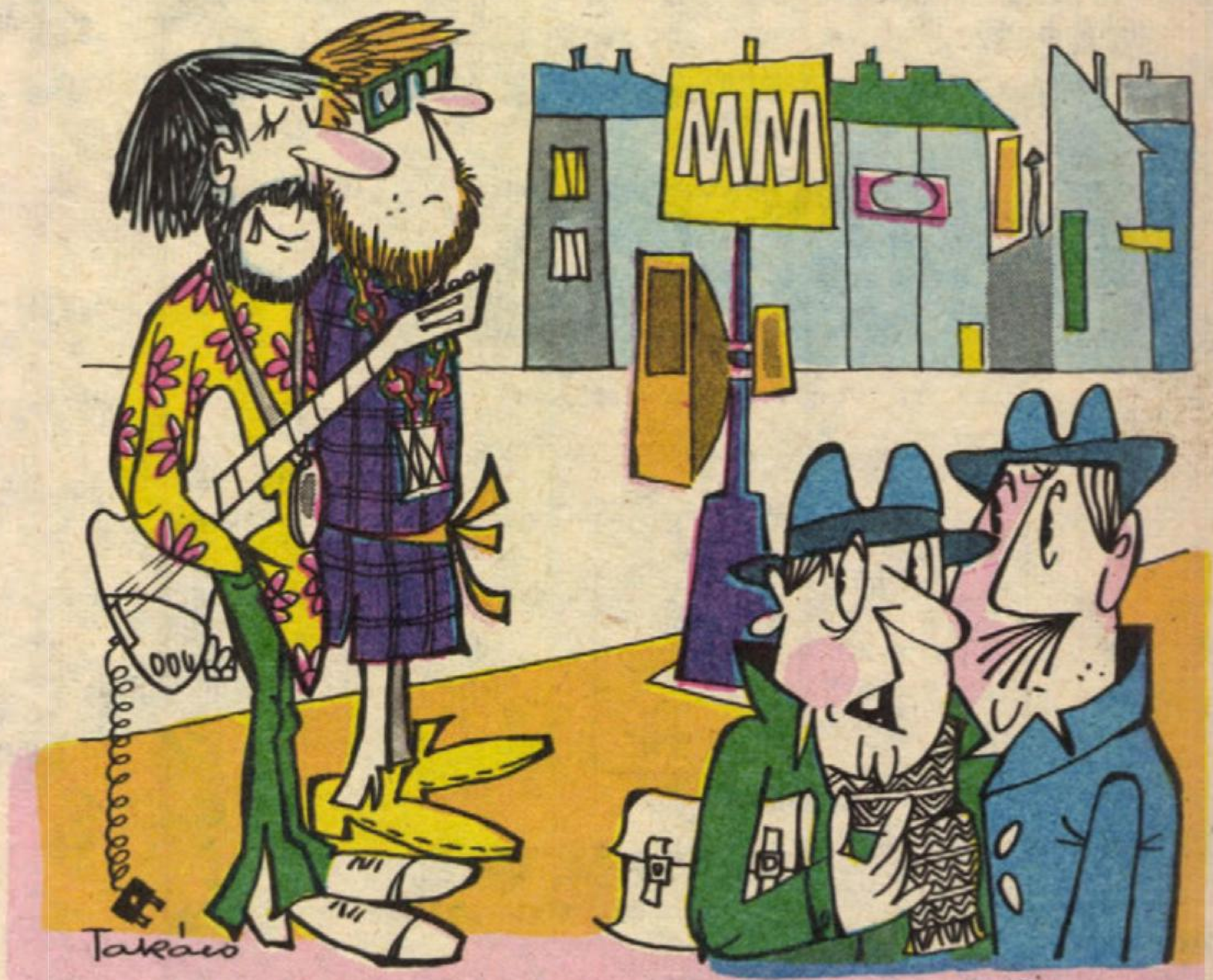

– Remélem, tudja, csak azért hívtam fel, hogy lehúzza a csizmámat.

NAGY ÜZLET A HOLDON

NOSZTALGIA

– Emlékszel, amikor még rajtunk röhögtek jampec korunkban?

HALLOTTUNK KÉT VICCET

A londoni háziasszony kedvesen mondja egyik férfivendégének:

— Önt nem kínálom brandyvel, mert tudom, hogy az Alkoholellenes Ligának az elnöke.

— Bocsánat, asszonyom — válaszolja udvarias mosollyal a vendég —, én az Erkölcstelenség Ellen Küzdők Ligájának vagyok az elnöke.

— Óh, hát persze — üt homlokára az asszonyka. — *Tudtam, hogy van valami, amivel önt nem szabad megkínálni!...*

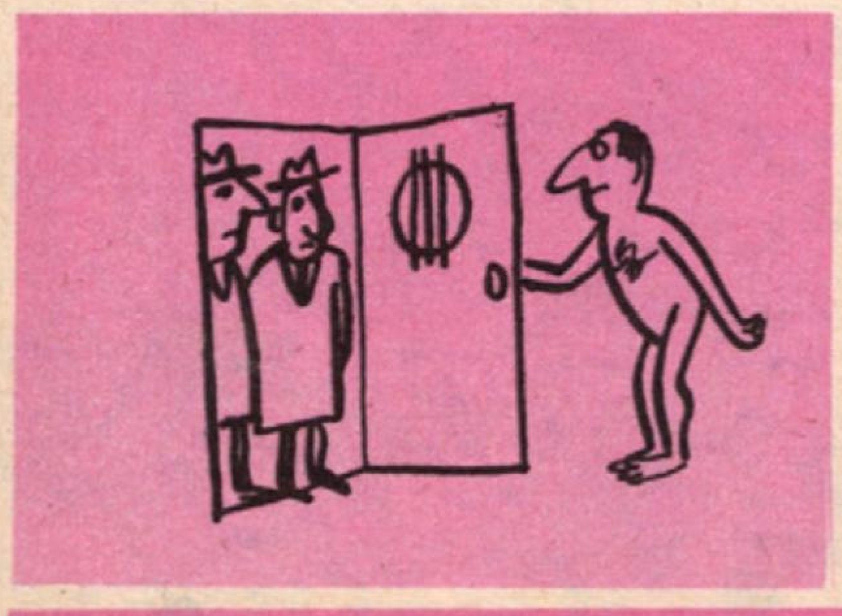

Két svéd újságírót meghívtak egy nudista estélyre. Mikor megérkeztek, egy meztelen férfi nyitott ajtót.

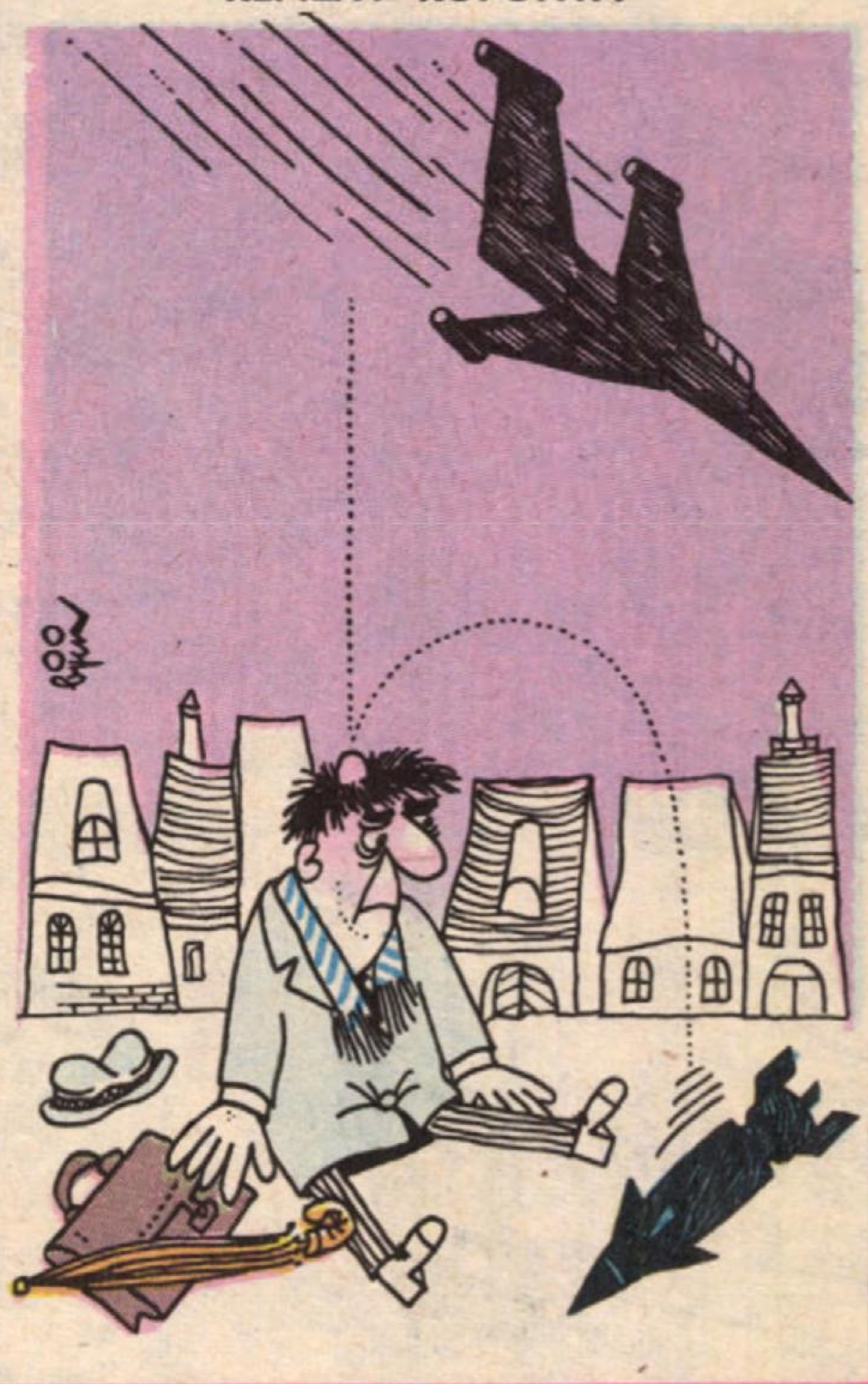
— Nézd — szólt az egyik újságíró —, itt még az inas is meztelen.

— Honnan tudod, hogy inas, ha nincs rajta libéria?

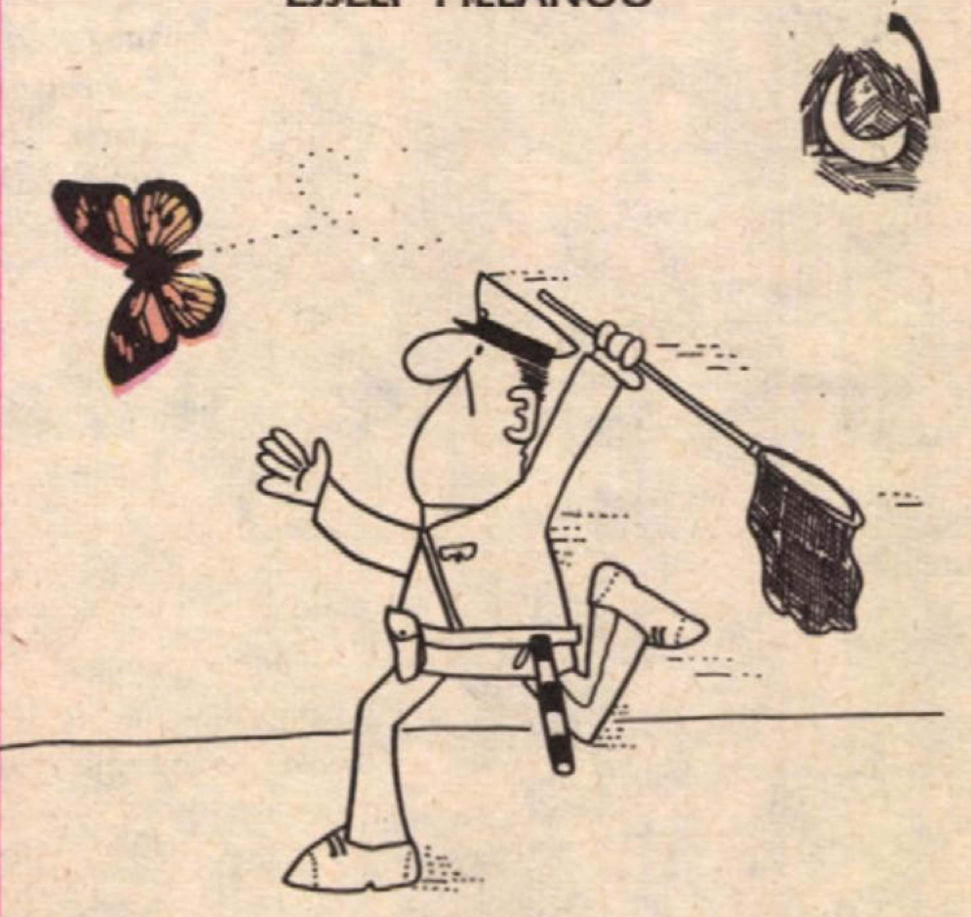
— Hát nézd, öregem, egy biztos. *Semmi esetre se szobalány...*

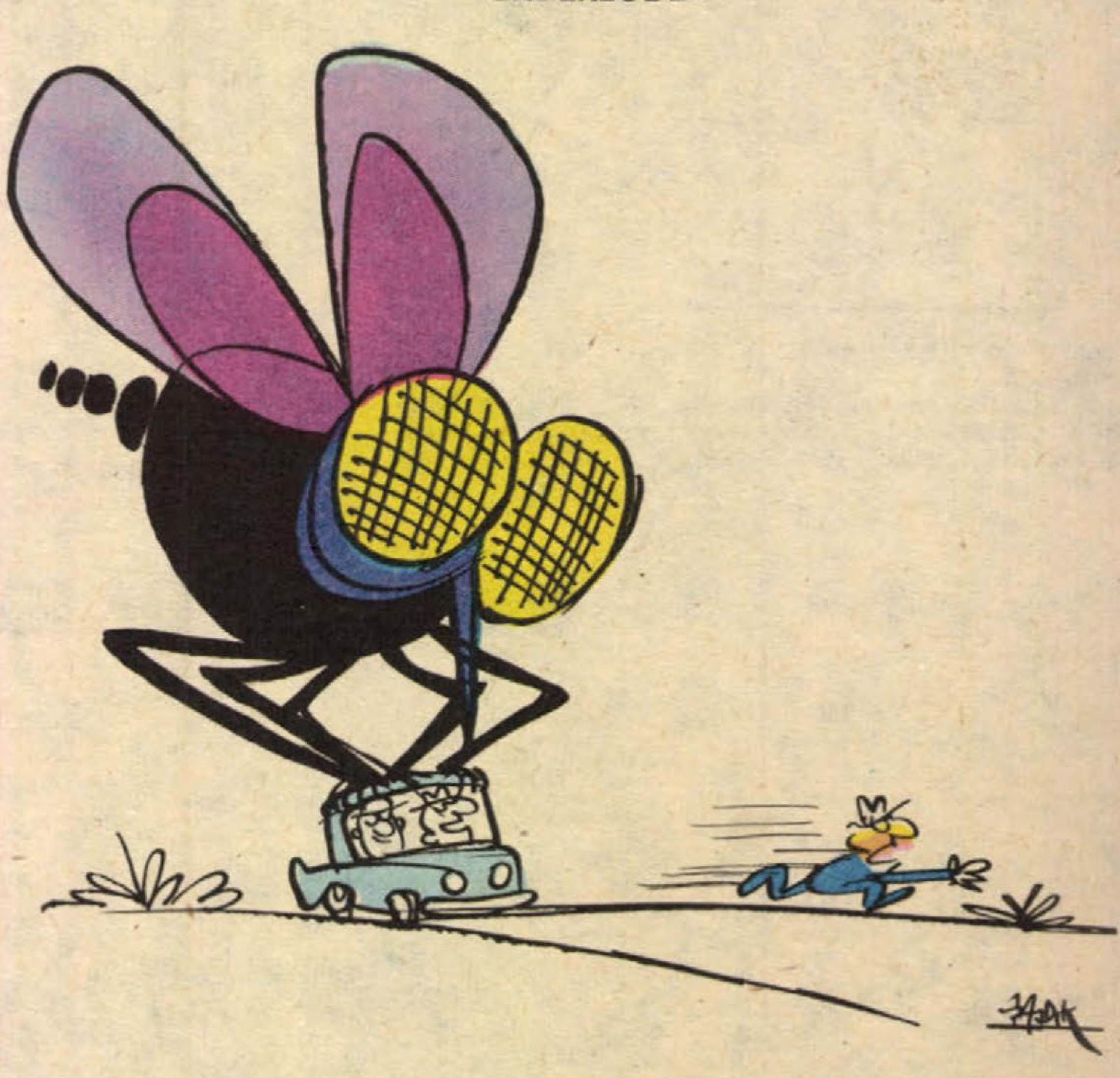
KEMÉNY KOPONYA

ÉJJELI PILLANGÓ

ÉRDEKLŐDÉS

– Elnézést, erre van a kísérleti gazdaság?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — INDEX: 25.504
Készült ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen, a Zrínyi Nyomdában — 69.02009/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — F. v.: Bolgár Imre